

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers nye poetiske Skrifter.

Alternativ titel | Alternative title:

Nye poetiske Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt paa Forfatterns Forlag, hos
H. F. Popp, 1828-1829

3 bd.

Fysiske størrelse | Physical extent:

DK

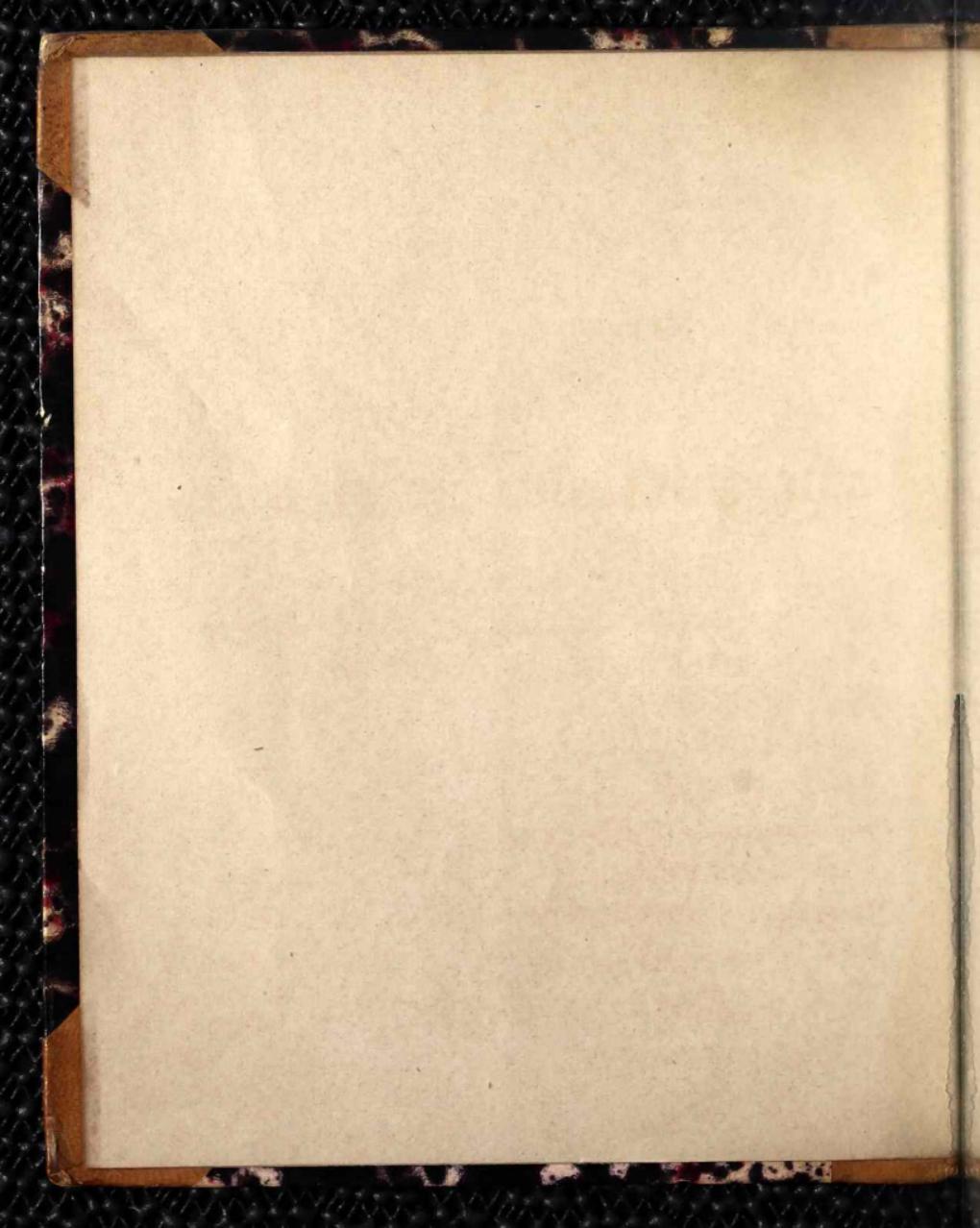
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

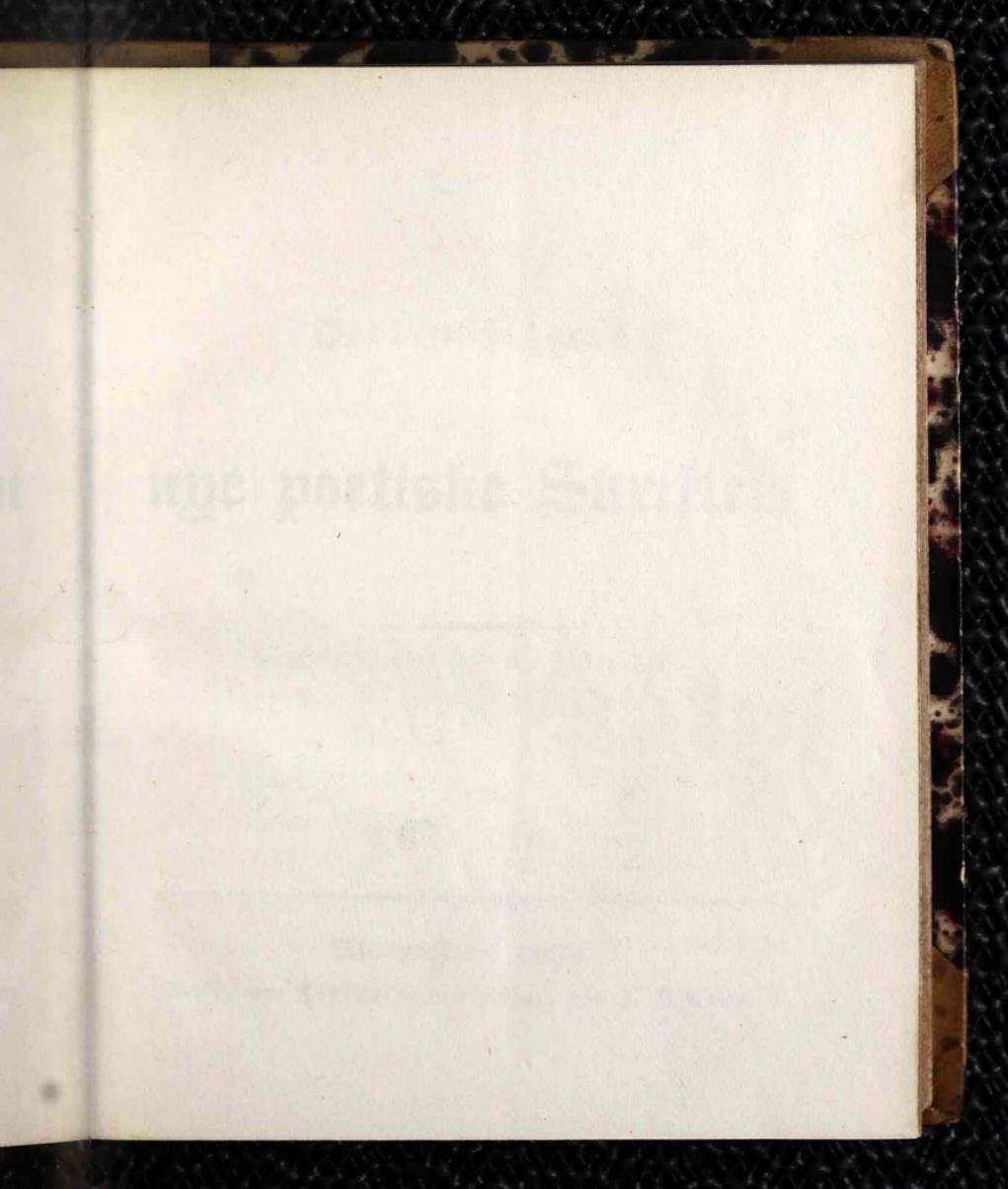
UK

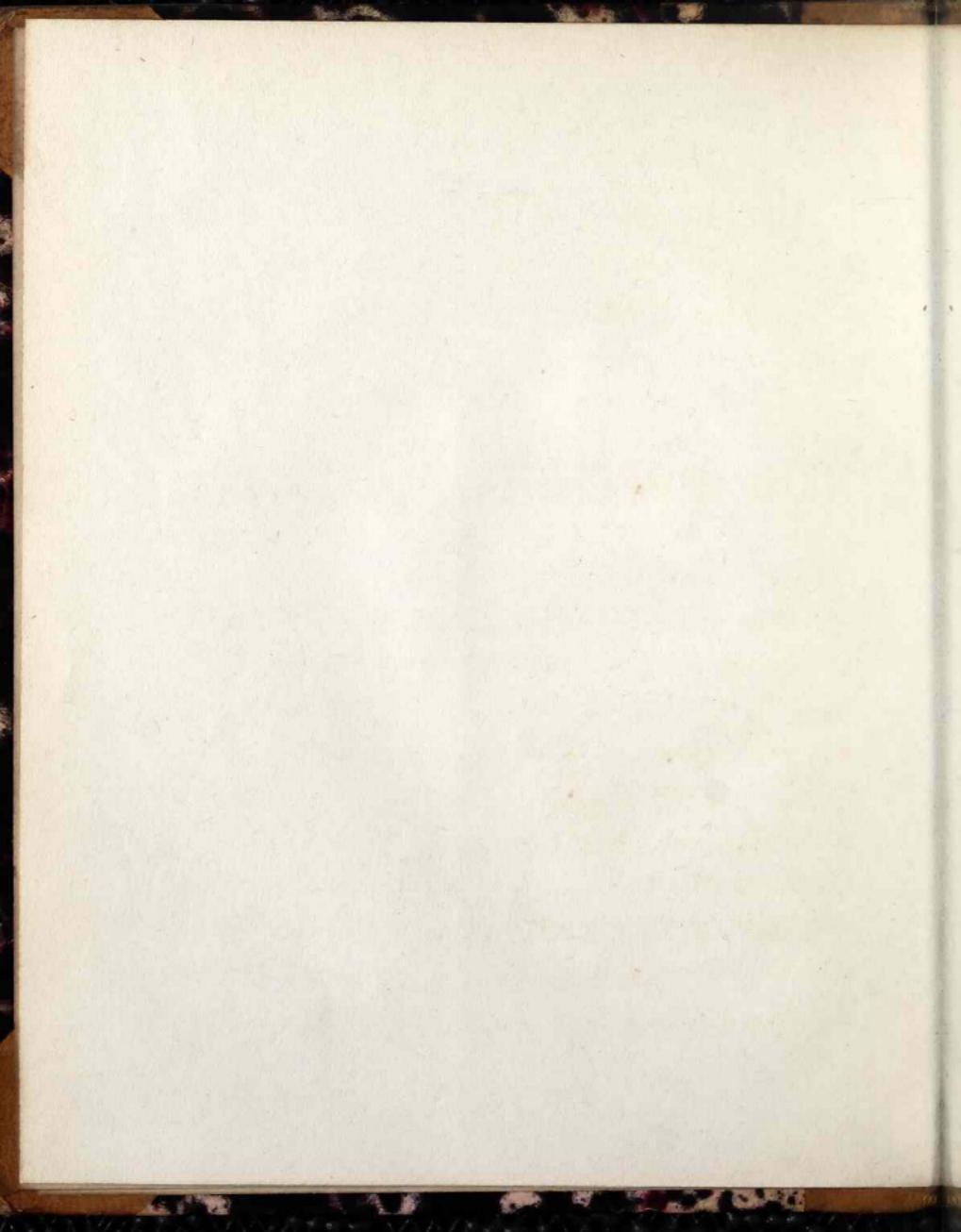
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dehleenschlägers
nye poetiske Skrifter.

Anden Deel.

Kjöbenhavn 1829.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, hos H. F. Popp.

F o r t a l e.

For den historiske Tragsbie, hvori det Pathetiske forbinder sig med Karakteertegninger, i et rigt Stof af Handling, kan udentvivl Shakespeare og det gamle engelske Theater, i mange Henseender, tiene os til Mønster. Vel var det for denne Skole lettere at indbringe en stærkere Colorit i sine Skildringer, ved Blandingen af det Humoristiske, Comiske, ja selv Burleske. Dette gav Anledning til utallige Overgange og Forhold, som nu ligge udenfor Tragsbiens Grænser, da Tidsalderens Smag har erklæret sig mod denne Blanding. Man ønsker heller at see det Idealske, end

IV

enhver Nuance af det Personlige; hvilke tvende Egenfa-
ber forholde sig til hinanden, som Genus til Species;
da det Idealiske vinder i Skønhed, Højhed og Dybde, ved
hvad det taber i Bredde og i affstikkende Physiognomie. For
at vi dog ikke, ved denne Smagsretning, altfor meget skulle
forsfalde til det blot Lyriske, redder Historien os; ved
 sine mangehaande Forhold, med Hensyn til Tid og Sted; hvor-
ved det bliver Digteren muligt at skildre en Mængde alvorli-
ge Karakterer, at opfinde indholdsrike Fabler, der skaffe
Tilskuerne fleersidig Nydelse; ikke blot Følelser for Hiertet,
men Menneskeskildring, og Tanker for Forstanden, samt en for-
underligere Verden, end den sædvanlige, til Tumleplads for
Phantasien. Paa denne Bane fremgik Goethe og Schiller.
Det skulde glæde mig, hvis mine Læsere fandt, at jeg i min
Karl den Store, atter ikke uværdigt, havde stræbt til
samme Maal.

Men vælger nu Digteren et ældgammelt Stof, en Old-
tidsbedrift, der ligger uden for Kulturtilstanden, saa bliver
naturligvis det Karakteristiske meget tilbagetrædende;

V

da det netop er Kulturen, der frembringer hine Nuancer, hvorved Personlighederne adskille sig, intil de, ved Luxus og Forkeerthed, til sidst tage sig i det Smaalige og Upoetiske. Det Pathetiske derimod træder sterkere frem i en Oldtidsdaad, og opveier, ved Kraft, hin Mangel af Karakterforstållighed. Thi Begeistring og Eibenskab have Menskehene til alle Tider havt, og meest i Naturtilstanden. Det naturlige Genie afhænger hverken af Tid eller Omstændigheder, og har til alle Tider virket; ja en rytmisk Belklang og Adel i Sproget synes endog at høre hine barbariske Tider til, som deres eneste Kunst. — De græske Tragikere toge næsten alle deres Fabler af den øldste Høstetid, og søgte især i Tragedien at udtrykke hin høiere Pathos.

Kan nu Shakespeare og den gamle engelske Skole, i mange Henseender, tiene os til Monster for den historiske Tragodie; kunne vi undertiden med Held i lyrisk-romantiske Partier benytte Calderones selvklingende Githar, saa kunne vist ikke mindre Wschylos og Sophokles lære os, hvorledes vi bedst, i Trim:tret, den ottesodede Trochæ og i de ana-

VI

pæstiske Chore, udtrykke høi Pathos, i store Situationer, der blive tragiske, skøndt ikke altid sorgelige, ved deres Bigtighed; og der forsmaae al Forvikling, som en modern Prydelse, der ikke vedkommer deres Kæmpebaad.

Det var i Følelsen heraf, at jeg før brugte den græske Tragodieform til **Balbur** og **Yrsa**, ligesom jeg nu her atter har brugt den, til **Langbarberne**.

S n d h o l d.

Karl den Store, Tragødie	Pag. I
Langbarden, Tragødie	= 209

A n m æ r k n i g.

Formedelst indtruffne Omstændigheder, indeholder denne anden Deel ovenstaende Tragødier, istedetfor Syngespillene Billendet og Busten og Overilelsen; hvilke først udkomme i tredie Deel. Subscribersne bedes, at undskyldte denne, fra Subscriptionsplanen afvigende, Orden. Af begge Tragødierne, udkomme tydste Oversættelser, fra Forfatterens egen Haand.

quintanae.

etiam quae videlicet coniunctione reficiuntur. Quamvis
estis in quadruplicem rationem, sicut etiam rationes tripli
universitatis sunt, etiam tamen est in ratione tripla. Tunc
enim, unde videlicet in sexuo universitatis, dicitur quod
coniunctione regis sic, ut sit coniunctio universitatis
duorum regum, etiam videlicet regis universitatis

Aug 20 1700

Agrik. præsteborger go. børneb. af 1710 med 1710
Lundborg. erod. vandring
indb. bøn. v. 1710
værd. bøn. t. 1710

Karl den Store.

Tragedie.

Personerne.

Karl den Store, de Frankers og Longobarders Konge.
Fastrade, hans Dronning.
Vipin, hans Søn.
Imma } hans Døtre
Bertha } hans Døtre
Eginhard } deres Beilere.
Angilbert }
Alkuin, Erkebiskop af Tours.
Astolf, en frankisk Ridder.
Wittekind, Sæxernes Hertug.
Albion, hans Broder.
Hildegund, Albions Elskede.
Winfreda, hendes lille Søster.
En Overdruide.
Siegbert } Sæxer.
Buto }
Godfred, Leirekonge.
Leirekongens Marsk.
Halfdan } danske Kæmper.
Hugleik }
Hermentrud, Karl den Stores Amme.
Drago, en Dreng.
En Kriger.
En Værer.
Runald, Foged.
Gervard, Bygmester.
En arabisk Folk.
Grimvald, Pipins Svend.
Karls Svend.
Franker, Druider, Araber, Danske.

Handlingen foregaaer paa Heresburg i Westphalen, og i Sæxfloven, i Nærheden af Allerfoden. Tiden er 782.

Første Handling.

En Hal paa Heresburg.

Kong Karl, staer mellem en Flok Skoleborn.

Alkuin. Børnenes Lærere.

Karl (til en Lærer).

Har du nu deelt dem? Har du skilt dem ad?
De Flittige paa høire Haand, de Dovne
Paa Venstre?

Læreren.

Ta, Kong Karl! som du befoel.

Karl.

Opmærksom har jeg her bivaanet Preven;
Tak, lærde Venner! for den Flid og Æver,
Som I har anvendt paa vor Ungdoms Tær.

(1*)

End er mit store Nige kun en Skov,
 Med lidet Plojeland og færre Hauger.
 Dog — det begynder alt! Og stykkevis
 Maa man gaae frem, naar man til Maalst stunder.
 Endeel af disse Born har svaret vel;
 Men Dovenskab og taabelig Foragt
 For boglig Kunst, har ogsaa her sit Søde.
 I Bladet stikker Egget, der med Eiden
 Udklækkes til et væmmeligt Insekt.
 En dygtig Mattefrost, en Foraarsregn
 Kan undertiden hielpe. Vi vil see!
 I gode Born! — I Uforskammede!
 Paa hvem al Tugt og Lærdom intet frugter;
 Saadan som Herren hilst, paa Dommedag,
 Aldskiller Faarene fra Buukene,
 Naar hoit Drometen kalder os til Regnskab,
 Aldskilles her I alt, paa denre Jord,
 Mens Bedring end, mens Nedning end er mulig;
 Til Skam og Daddel. —

(vender sig til de Flittige).
 Og til Noes og Ere!

Men Alkuin! hvordan forstaer jeg sligt?
 De fleste gode, flittige, kloge Born
 Er fattige Forældres ringe Sonner,
 I slette Kofter og med Haaret kiæmt
 Glat over den beskedenaabne Pande.
 Ha, bliver saadan ved, I gode Drenge!
 Og Eders Lon skal sikkert ikke mangle.
 Men — her til Venstre! — Næsten al min Arels
 Og mine Stormænds pyntelige Slægt.
 I pæne Dukker! som i Eders Dørskhed
 Saa høitopblæste staer, at vel I troe
 I kunne lade haant ad Undervisning;
 Hvis Pander fyldes af saamegen Hovmod,
 At ei der bliver Rum til mindste Klogt —
 Jeg sværger Eder høit, ved Himplens Herre,
 Ei Eders Adel, eders glatte Ansigt
 Vil hielpe Jer, hos Karl, de Frankers Konge;
 Og intet Godt I vente kan af mig,
 Hør I forbedre Jer. Nu lad dem gaae!
 Dermed er Prøven endt og Dommen fældet.

(Cærerne gaae med Bornene; Karl og Alkuin blive tilbage).

Karl.

Teg elsker disse Skoler, Alkuin!
 Det varme Jern maa smeddes før det kioles,
 Og Kvisten boies maa mens den er ung.
 For Gud er vi desuden alle Born,
 Og Mennesket kan lære mens han lever.
 Det gaaer ei os, som Dig, min ædle Ven!
 I hvem al verdslig Videnskab forenes,
 Skiondt Biblen og de hellige Kirkefædre
 Bestandig blive dig din Hovedsag.
 Du est den bedste Fakkel i min Mat;
 Og saa nødvendig mig, som Himmelstiernen,
 Den kække Skipper, at han ei skal strande.

Alkuin.

Det er et Kiendemærke ved det Store,
 At det er ei sin Storhed sig bevidst,
 Og skatter tit en ringe Hielp for heit.

Karl.

Nei, Alkuin! min Ven, der feiler du!
 Hver Virkekraft maa være sig bevidst,
 Thi ellers virked den jo kun i Blinde.

Tro du: Kong Karl godt føler, hvad han er;
 Og stundum selv vel hvad han ikke er!
 Thi vi er alle Syndere for Gud,
 Og sik Forfængelighed til Fadbergave
 Paa Buggen.

A k u i n.

Bed din Bugge stod en Engel,
 Som kyssed dig paa Panden og paa Brystet,
 Og vied ind Forstanden dig og Hiertet,
 Imens en Seraf hørde din Arm.

K a r l.

En Engel staer ved hver en Christens Bugge;
 Om der ved min har staet fleer, min Ven,
 Jeg lader usagt, thi som lille Noer
 Man skielner slet, og Englen er usynlig.
 Saameget veed jeg, at jeg løb omkring
 For Læd og koldt Vand, som en bitte Pog,
 I Ingilheim med Mollerdrengene;
 Og lærte intet, uden som Kong Cyrus
 At føre Pilteslokken an i Krig.
 Dog øved jeg Retsfærdigheden alt;

Dg da en Dreng bortstial en Hestegrime,
 Led jeg ham hænges i et Træ, hvor nær han
 Var rigtig død, fordi en deiligt Hare,
 Der løb ad Marken, bragte Dommieren
 Paa andre Tanker; sikk mig til at glemme
 Den arme Thy, som hang i Piletræet. —
 Jeg intet dengang saae af Hoit og Stort,
 Undtagen Mollen, med de lange Vinger,
 Som Fuglen Rok, og med den stærke Kro,
 Der knased en uhyre Mængde Korn.
 Pipin, min Fader, var en mægtig Herre;
 Men frygted for, at Videnskab og Kunst
 Vorføre skulde Franken, til at vorde
 En Romerskrantning. Øfste derimod
 Han tog mig med i Karl Martellus Grav,
 Og lod mig løste Kæmpens tunge Hammer.

Alkuin.

Han bar sin Faders Hammer som en Mand,
 Skiondt lidet kun af Legem, stor af Aand.
 Og ødelt var hans Heltehierte; skiondt
 Hans Adfærd tit bar Præget af Barbaren. —

Dig blev det forbeholdt, at ene Kraft
 Med Wiisdom, Christendom med Kiærighed
 For Oldtids Kunst og sindrig Bidenskab.
 O Karl! det kommer ikun an paa dig,
 Saa blomstrer et Athen igien i Franken.

K a r l.

Nei, nei! det sørger nok min Nabø for.
 Hvad er en Hauge, som har intet Hegn,
 Der savner Fred? Hvor Honsegaardens Kræ,
 Med kaade Spræt og usorskammet Kradsen,
 Tilintetgjør hver Nat, hvad du om Dagen
 Med ørlig Flid, har plantet, saaet og vandet?
 Nei — til vor Sorg, og for at Herrens Biinggaard
 Skal trives ei, har Menneskenes Fiende,
 Har Dicvlen selv skabt Sakerne; der lure
 Som frygtelige Rovdyr ved min Grindse;
 Og skiondt jeg aver dem og tugter dem,
 Med Seir paa Seir, og skiondt de love Bedring,
 Sig lade døbe, lære Christendom —
 Forbryderne dog spotte Sakrament
 Og Ged og ørligt Lovte! vente kun

Min Bortgang, for paa ny, med morderst Hu
At øengste Franken.

(Med stigende Bredes).

Men ved Himlens Konge!

Næn nu forgaaer Taalmodigheden mig,
Dg Krukken gaaer tilvands, indtil den brister.
Ifald det hielper ei med Leen meer
At meie Tidslen bort, saa maa den graves
Af Jordnen ud med Nod. — Ja, jeg har svoret,
Ifald de tirre mig endnu engang —
Derfor jeg boer paa denne Grændseborg,
At være færdig — strax — ved første Vink. —

A l k u i n.

Tael dig ei varm! Bliv ikke heftig Herre!
De vove det ei meer.

K a r l.

Du skuer dybt

I Grammatik, min Ven, Geometrie,
Dialektik, Astronomie, Musik; —
Men Karl seer mere dybt i Saxens Hierte;
De vove det! Men lad dem vove! De

Skal finde Karl for sig, at møde dem!
 Lad os nu nytte dette Pusterum!
 Som Jakobs Born vi spise Paaskelammet
 Med Sværd ved Belte, staaende. Til Middag,
 Maa du mig atter løse for, min Fader!
 Af St. Hieronimus og Augustin.
 O, havde jeg kun tolv deslige Mænd,
 I dette øde, store Kongerige!
 Det skulde hielpe.

Alkuin (venlig).

Himlens, Jordens Skaber,

Har selv kun eiet tvende flige Mænd;
 Og du forlanger tolv, du stolte Karl?

Karl.

Jeg sidder har den hele Morgenstund,
 Arbeidet i min Lov, Lex salica.
 Hvad Nyt idag?

Alkuin.

Hans Hellighed os sender
 Fra Rom en Skare gode Sangere,
 At føre Kirkesangen,

Karl.

Det var skønt!

Alkuin.

Det var mig fast umuligt, hidindtil,
At rette noget ud med Psalmerne;
Thi, hvad der skulle vække hoi Begeistring
I Hiertet, blev kun plumpet og latterligt.

Karl.

Ta, deri har den bløde Romer ret,
Naar mine Frankers Sang han sammenligner
Med Hyl af vilde Dyr, og deres Triller
Med Knagen af en Lastvogn. Tit jeg har
Fortrudt mit Bud, at Alle skulle synge.
Dg skøndt i Herrens Huus jeg maatte lee,
Dengang hin fremmede Preest, paa Cantors Bink,
Kun aabned Munden, som han sang; fordi
Det var umuligt ham at faae en Tone, —
Har jeg dog tit mig onsket fleer som han!

Alkuin (mørk).

Endnu en Nyhed!

K a r l.

Ha! men ingen god;

Det spaer dit Die mig.

A l k u i n.

Pipin, din Son

Er atter her.

K a r l.

Den Ulyksfalige!

Hvad vil han mig? Han er den eneste

Blandt alle Mennesker, som øengster mig! —

Han er min Son! —

A l k u i n.

Et Slegfredbarn!

K a r l.

Det samme

Var Karl Martel, min store Stammefader,

Og dog en Verdenshelt, som faa paa Jord.

Men Alkuin! Pipin har Intet af

Sin Fader. Hans umøttelige Hovmod

Og sumfe Grumhed, affskyer jeg; mig hader

Min Son, fordi jeg vil forjage Sluden,

Der slører Jordens skjonne Morgenrede,
 Det gamle Barbari tilbageønsker
 Min stolte Son, for, som en Taterkan,
 Et kildre med vilkaarlig Leeg sin Blodtorst.
 Skal jeg tillade fligt? Han er mit Barn;
 Men er ei Menneskene mine Brodre?
 Nei aldrig! Lad ham sværté mig for Verden,
 Som unaturlig Fader! Jeg er meer
 End Fader, Alkuin! Jeg er en Konge!
 Og hver en Undersaat er Kongens Barn,

Alkuin.

Ifald der hostes skal, hvor du har saaet,
 Saa lad Pipin ei arve Kongespir.
 Jeg frygter for dit ømme Faderhierte.
 Har du ei tiltænkt ham Austrasien?
 Gior ikke det! Med rette lod du Paven
 I Rom omdøbe Karlman til Pipin;
 Thi Frankerne høit elské dette Navn.
 Din Forstefødte brændemærker det.
 Karlmann fik Longbardiet, Ludvig hersker

I Aquitanien; Karl sic Neustrien; —
Men vogn dig, for at skænke mere bort!

Karl.

Han er den Eneste blandt mine Sonner,
Som eier Kraft; men han er slet af Hjerte;
De andre — gode, venlige, — men svage!
Tit forekommer mig min hele Birken,
Min Livsdaad, som en prægtig Urtekost,
Der blomstrer i et Vandglas, uden Rod.

Akuin (begejstret).

Nei, du har plantet Christendommens Palmer
I Frankens i Germariens Egeskov;
Og de vil stige høit mod Himlens Blaa,
Naar du er vandret længst til dine Fædre.
Da Folkets Graad, som Aachens hede Kilde,
Vil flyde ved dit Minde; men din Daad
Besæeler til Bedrift! — Snart eller seent
Vil Menneskelighed sin Kirke bygge
Fast paa den Grundsteen, Karl, som du har lagt.

Karl.

Der kommer Eginhard og Angilbert.

Nu munter, gamle Ven!

Alkuin.

Vi holde dog

Vor Samling paa sædvanlig Vis?

Karl.

Førstaaer sig!

Mit Hof er hvor jeg er; og jeg er vant,

At være hjemme paa det Sted, jeg er.

Før os er ingen Residens; skjondt Aachen

Og Ingelheim, og mine Fædres Hjem

Det gamle Heristal mig hue meest,

Er snart en Borg i Saxon, snart Paris,

Snart Pavia, vort Ophold.

Eginhard og Agilbert (komme med
Pergamentboger).

Eginhard.

Maadige Konge,

God Morgen!

Karl.

Hvilken Konge, Eginhard?

Eginhard (smilende).

Kong David, tænker jeg.

Karl.

Forstaaer sig selv!

Den Konge burde stedse hedde David,
Som gaaer i Mark mod Barbarie og Glubfshed.
Og David frygter ikke Goliath!

Eginhard.

Du har bæret os med store Navne,
Selv togst du Davids af Beskedenhed.

Karl

(vender sig til Angilbert).

Nu, min Homer?

Eginhard.

Tillader du ei forst,

Før vi tilbagekalde Hedenold,
At twende Mænd, Herr Konge, tale med dig,
Som have Nutids Hver? Din Deconom,
Din Architect.

Karl.

Godt! Lad dem komme først.
(Fogden og Bygmesteren komme).

Karl.

Nu Fader Runald! Drives Mark og Herred?

Runald.

Skaf os kun Fred, Herr Konge, saa vil alting
Gaae saare godt. Vi see ait Frugten af
Din Forskrivt. Rundt, ved alle Herskabsmøller
Og Hovedgodser, holdes Hons og Gies,
Fasaner, Agerhons, Paafugle, Duer.
I Meieriet kiernes Smor, saa friskt
Som Noddekierner; Bryggeriet yder
Det bedste Öl; og Vinen præsses bedre.
Vor Faareavl forædles; fedte Svin
Paa Skoven gaae, sem yde skionne Skinker;
Og Giedehiorden skaffer herligt Riod
Til Saltning, og forresten Horn og Skind
Til Haandværksarbeid. Hesteavlen —

Karl.

Nu

Hvorledes lykkes mine Stutterier?
 Der dræbes mange Heste dog i Krig,
 Og Tiden er ei meer, da Merovingen,
 Med lange Haar og Krone, korte Studie.

R u n a l d.

Fortræfligt, Herre! til forskelligt Brug:
 Ridhest, Arbeidhest og ædle Stridshingst.
 Der vrangler af dem. Kom kun selv, og see!

K a r l.

Teg kommer snart. Og mine stakkels Hyrder?

R u n a l d.

Landvæsenet forbedres. Ploug og Harv
 Gaae lettere; Frukttræer plantes hyppigt
 I Bondens Urtegaard, som skaffe Most;
 Og surde Værter trives i hans Bed.
 En talrig Rad Bikuber finder du
 Ved Lindetræerne, som yde Vor
 Og Honning til en liflig Miod. For Øren
 Maa Skovens gamle tusindårige Træ
 Neddukke stolten Top, for gyldent Ax,

Der lever kun en Høst, men gavner meer,
End stolten Geg sin lange Levetid.

Karl.

Hug mig kun ei for mange Træer bort!

Runald.

Der voxe nok igien! Det hele Tydskland
Er kun en stor uhyre Mose-Skov.
Isfald der ingen Skov og Moser var,
Saa havde du alt twunget Særerne.

Karl.

Bel sandt! Men det er dog ei Ret af dig,
At du ei ynder Skoven, Fader Runald!

Runald.

Nei, Mark for Mennesker og Skov for Fæe;
Det er mit Valgsprog, naadigste Herr Konge!

Karl (smilende).

Hvad sige min Homer, min Flaeus dertil?

Angilbert.

Gaardhanen flyver ikke som en Drn,
Men paa sin Plads er den al Gre værd.

Karl.

Hav Tak, min bolde Runald! Snart jeg kommer
Og undersøger selv! (Fogden gaaer).

Og du min Ven!

Min vakre Gerverd! som os bygger Kirker
Og Huse, til Guds Ere, til vort Livs
Bequemhed og Forlystelse; hvor gaaer det?

Gerverd.

Godt, høie Konge! Paa dit vise Bud
Alt reise sig i Franken, runot omkring,
Et hundred tre og tredsfindstyve Haller.

Karl.

Som Manden tænker, lever, saadan bygger
Og boer han, Gerverd! Disse Biælkehytter —

Gerverd.

Maae vige nu, for Bygningen af Steen.

Karl.

Og Klosterne?

Gerverd.

Herr Konge! ja der har
Jeg nok af Muurfolk og af Tommersvende.

Du skulde see de fromme Munke, Herre!
 Med Skiodskind, Dre, Vaterpas og Muursee,
 Saa flittige!

Karl.

Det har de godt af, Gerverd!
 Og denne Flid er ei mod deres Orden.
 Men nu vort eget Arbeid?

Gerverd.

Kirken reiser
 Sig hoit i Nachen, rund, med otte Soiler,
 Paa græss Viis, med korintiske Kapiteler,
 Indvendig smykt med Guld og Sølv; med vinduer
 Af malet Glas, og kostelige Malmbor.
 Hans Hellighed Paven sender Mosaik
 Og Marmor, fra Palladset i Ravenna.

Karl.

Fortræfligt! — Og min Borg?

Gerverd.

Bler færdig snart,
 Nær ved den skionne varme Kilde, Konge!

Hvis Hvelving jeg har bygget heel noiagtigt,
Som du besoel det.

K a r l.

Bliver der et Kammer
Af Borgen, fra hvis Gitter jeg kan see,
Til hvad i Slottet foregaer?

G e r v e r d.

Forstaer sig.

E g i n h a r d.

Teg Alt har efterseet, som du besol!
Den vakre Gerverd er en herlig Mester.

K a r l.

Saa gak med Fred, fuldend dit Værk, og tag
Min Tak for al din Moie, gode Kunstner!
Din Len skal ikke mangle.

(Gervard gaaer).

K a r l (til Angilbert).

Nu min gode

Homer? Hvad har du der? Har du nu samlet
De gamle Bardesange, som jeg bad?

Du bringer mig en prægtig Bog! så tyk,
Saa velindbunden!

(Angilbert rækker ham Bogen, han aabner den).

Og hvor deiligt skrevet,
Med tydelig og stor Fractur; og Guld
Og Farver, snorklet i hvert første Bogstav.
Hvor jeg beklager, at jeg ei har lært
At skrive smukt. Jeg over mig vel tit,
Bortavlen ligger altid ved min Seng,
Og ofte, naar jeg vaagner, skriver jeg.
Men Haanden, stivnet af at føre Sværdet,
Vil ikke følge Tanken ret. Det var dig
Vel vanskeligt at samle disse Viser?

Angilbert.

I Førstningen, mens Hyrden, Bonden troede,
Jeg vilde spotte dem; men siden, Herre,
Da vel de mørkte, hvor min Siel blev henrykt,
Ved Fædrelandets gamle Folkeqvad,
Var' alle villige. Da sang mig Bonden
Ved Plougen, om den lille Øverg i Høien,
Som hialp at meie Kornet. Gierne Pigen]

Hvad gammel Eskovsvise, der saa lidt
 Bler gammel, naar hun synger den, som Morgen-
 Og Aftenrode salme; steds et Værk
 Af Sieblikkets Sky og evige Sol.
 Da nynned mig, ved den forfaldne Borgport
 Værkbrudne Gubbe Sang om Oldtidshelt;
 Og mangt et sindrigt Sagn om Wodans Idræt
 Indblandte sig.

Karl (smilende).

Hvad siger Flaccus dertil?
 Om Norden's Jupiter?

Alkuin.

Teg falder ei ham

Gentis humanæ pater atque custos!

Angilbert.

Hver Tid har sine Lys. For Christendommen
 Oprinde lod sin skionne Morgenfol,
 Var Mattehimlen tæt besaaet med Stierner.
 Læs Tacitus fun, om Germanerne.

Karl (munter).

Han var jo selv en Hedning! Og skondt dobt,

Er Hedenkabet heller ikke tvættet
 Saa reent af dig. Man mærker du er Saper
 Af Fødsel, og en Digter af Natur.

(kniber ham i Dret).

Poeterne blier altid Hedninger!

(med venlig Agtelse).

Forresten takker jeg min Ven Homer,
 For denne mig saa høistvelkomne Gave.

(vender sig til Eginhard).

Nu, min Historiker! Nu min Latiner,
 Der tumler sine Ord med samme Lethed,
 Som Cicero, paa Grammatikens Mark;
 Har du nu skrevet op vort Eventyr — —

(Eginhart rækker ham Bogen).

Karl

Caabner den og bliver pludselig alvorlig).
 I Spanien, ved Ronceval?

E g i n h a r d.

Og intet

Fordreiet og udsmykket Herre Konge!
 Men Alt fortalt, med jvn Enfoldighed.

Karl.

Saa bor det være,

Eginhard.

Skalden virker paa

Vort Hierte, vor Indbildningskraft; hans Kald er
 At tilfredsstille Sælens Attraa, der
 Forgiøves stræber efter sion Guldendthed,
 Paa denne Jord, hvor Alt er Stykkeværk;
 Men Esterverdens Folk bor ogsaa vide,
 Hvad virkelig paa Jorden der er skeet;
 At de kan maale Hvers Fortieneste
 Med Tidernes, Erfarings Maalestok;
 See, hvad for Mennesket af Stort er muligt;
 Og lære sindig Overbærelse
 Med Næstens Feil; naar Kroniken dem viser,
 At Ingenting paa Jorden var fuldkomment.

Karl

(Som har læst i Manuscriptet, med dyb Følelse).
 Ja, ja! Her staaer det! Dette Nederlag —
 Ulægelige Saar, dybt i mit Hierte,
 Som ingen Tid, først Doden sletter ud.

Deri var ogsaa Særen ene Skuld!
 Alt havde jeg indtaget Pampelona,
 Til Saragossa gik jeg over Ebro,
 Den aabned mig sin Port; og atter indsat
 Blev i sit Embed Ibinalarabi. —
 Da bragtes hurtigt mig den Tidende
 Om Særens Opstand; og jeg ilte hjem.
 Til Uheld gik vor Bei, paa snevre Sti,
 Hen giennem Roncevallens bratte Klipper.
 Vi maatte vandre Mand for Mand, — saa blev det
 Gasconierne let, at hævne sig.
 Jeg, blev afskaaret fra min Helteslok;
 Og Roland faldt, og Olger Danske faldt —
 Og Ekhart hin Trofaste.

Angilbert.

Dine Venner!

Karl.

Det er Jøgsaa. Men du Alkuin
 Er meget ældre; Eginhard og du
 Min Angilbert, er yngre — De var mine
 Fevnaarige!

O kære, unge Brodre,
 I veed endnu ei ret hvad det betyder
 At miste dem, som vandred Livet med os
 Det bedste Stykke, mellem Barndoms Morgen
 Og Oldings Aften. (stærkt bevæget) Roland! skønne Helt!
 Og du, min Olger, drabelige Danske,
 I hvem jeg troede tit at see Achill,
 Hidkommen atter, fra det stærke Leire.
 Og du min ærlige, min vise Ven,
 Min Ekhard! hvis hengivne Trofasthed
 Er bleven til et Ordsprog, rundt i Landet.
 Jeg offred Eder mine Brodertaaer!
 Nu flyde de paa nye; og de skal ofte
 Net ofte flyde! Thi den Mand fortiner
 Ei Ven, som ei begræder Vennens Død!

(Han vender dem Ryggen og træder tilbage i Salen,
 for at fatte sig).

Angilbert.

O hvilket Hierte!

(Gribber Eginhardts Haand og figer sagte til ham):
 Skal vi vove det?

Eginhard.

End ei! Vi skal ei overraske ham
 I sligt et Dieblik.

Det er imod
 Min Følelse. Med Billighed og Kærlighed

Vi ørligt møde hans Besindighed!

Det vil ham hue hedre. Nu har han

Ei Følelse for Bertha, for sin Imma;

Nu har han Hiertet fuldt af sine Helte.

Bertha og Imma komme. Alkuin hilser
 venligt og gaaer.

Angilbert

(griber Berthas Haand).

Min Bertha!

Bertha.

Annilbert.

Eginhard.

Min Imma!

Imma.

Eginhard. —

Tael! Har I veret det?

Eginhard.

End ei!

Imma.

Desbedre.

I denne Morgen er ei Tid til fligt.

Et saessomt Optog nærmer sig; man troer
Et Sendebud fra Bagdabs Overherre.

Men siig — hvad flettes dog vor store Fader,
Som staer og stirrer der i Hallens Baggrund?

Eginhard.

Han tenker paa sit Tab ved Ronceval,
Paa sine slagne Helte.

Imma.

Nu saa maae

Vi munstre ham med denne Tidende.

Eginhard.

Fra Harun?

Angilbert.

Men —

Eginhard.

Ulraschid? —

Angilbert.

Sode Bertha!

Naar faae vi Mod dog til at skrifte for ham?

Imma (smilende).

Jeg haaber aldrig.

Angilbert.

Aldrig?

Imma.

Modet kommer

Naar Kærligheden svinder, siger man;

Dg sligt et Mod var altfor dyrt betalt.

Eginhard.

Kom Angilbert! og lad os høre meer

Om dette Optog!

(Eginhart og Angilbert gaae).

Karl

(vaagner af sine dybe Tanke, seer sine Døltre og nærmer sig dem med megen Venlighed).

Imma, — kœkke Bertha!

Velkommen mine smaae Huusholderske!

(kysser dem).+

Har nogen Mand i Franken dem saa smukke ?
 Hvor gaaer det Skarlagormene ? Siig , dandser
 Med Uld og Linned flittigt Væverstolen ?
 Men mine Piger bringe deres Fader
 Slet intet ? Ha I Dovenlasser ! Skal
 Jeg knibe Fer den dovne Orm af Panden,
 Som da I var Smaaglutter ? Mindes I ?

I m m a (munter).

Sa vist, vi stod imellem dine Knæe ;
 Saa rulled du imellem Fingrene
 Lidt Lærred , kneb det ud af Dienbrynet ;
 Det var den dovne Orm.

K a r l.

Den maae desværre

Bel end ei være knebet rigtig ud.
 Hvorlænge skal jeg gaae med denne Kiortel ?
 Jeg trænger til en ny ; og bører ingen
 Til daglig Brug , som ei er spundet af
 Min Immas Haand og twundet af min Berthas .

I m m a .

Men kære Fader ! skikker det sig da

Før Kongebørn, at strikke, væve, spinde?

Karl.

Var ei Penelope saa god som du?
 Hun sad ved Væverstolen hele Dagen;
 Det var et Monster! Og den stakkels Kone
 Dog havde sielden Ro for Friere.

Bertha.

Og vi forlange heller ingen Ro.

Jmma.

Ifald vi spinde skal som andre Piger,
 Saa burde vi vel vente Pigens Løn.

Karl.

Og hvilken Løn?

Bertha.

Man siger, at de spinde
 Sig til en Mand, naar de er' flittige.

Karl.

Lad den Fugl flyve! Jeg har ofte sagt
 At jeg vil ikke af med Jer, kan ei
 Undvære Jer. Her maae I blive hos mig!

Hvad hælper det, en Ta'er har vakkre Døtre,
Naa'r han dog strax skal af med dem igien?

J m m a.

Men har du ikke nylig givtet dig
Igien, vor gode Fader?

K a r l.

Stille Born!

Hvad er det for en Larm i Gaarden der?

B e r t h a.

Ta det er vores Grind: et Gesantskab
Fra Bagdads store Kalif giæster dig. —
Vor Stedmoer tenker, det modtages maa
Med nogen Høfslighed; og beder dig
At drage Guldmorskaaben paa; samt Kronen,
Dg Skoene med Edelsteen.

J m m a.

Bed Porten

Modtage Spillemændene fra Rom
Den sære Giæst og bringe ham til Borg'en.

(3 *)

Karl.

Fra Harun! — Bagdabs Kalif! Ulraschid!
 Saa har da Rygtet, Karl, om din Bedrift
 Udbredet sig fra Rhinens gronne Bünbierg
 Til snelle Tigris, med sin Palmekyst? —
 Han er en tapper Helt! men Helt ei blot,
 For Menneskeligheden slaaer hans Hierte;
 Og skøndt med krumme Sabel fun han folger
 Profetens Maane; — Maanen Skinner venligt
 I Haruns Ør, hvor Aand og Kunster trives.
 Og venligt møder han den christne Drot,
 Som slaaer for Korset, med det lige Sværd.
 O Gud! hvor faa uskyldige Mænd behøves,
 Med Viisdom, Tapperhed og Kongemagt,
 At giøre Jordens lykkelig! — O Herre
 Lad ofte slige To sig række Haand —
 Og Jordens Slægter vil ei længer sufke.

(Han gaaer med sine Døttre).

Pipin

(træder ind og seer sig om).

Saa staaer jeg her igien i disse Haller!

En Tremmed — en Fordreven — Landsforvist.
 Fordi jeg stundum har begaaet Drab,
 I Hidsighed, paa een og anden Træl. —
 Her holdes Skole — her er Spindehuus !
 Fortælles Eventyr i Ammestuen.
 En gammel Munk er Kongens bedste Ven ;
 En Skriver og en Bisemager nyde
 Hans Siøls Fortrolighed. — Den store Karl!
 En god fürskaaren Bonde, — som med Fynd
 Sig lægger efter Avelingen. — En Gnier,
 Der giemmer Pengene paa Kistebunden,
 Og regner ud med Engstlighed, hver Skør.
 Og dog, til anden Tid, en Ødeland,
 Vellystig gammel Mand, der givter sig
 Hvert Dieblík igien, og holder Triller. — —
 Og hvorfor hades jeg ? Fordi jeg er
 Bastard kun. Men min Moder Himmeltrud
 Opveied alle Kongens Egteqvinder ;
 Og jeg de tykke, langtopløbne Brødre.
 Min Fader hader mig, fordi jeg føler
 Hvad Tyrsten bør ; fordi jeg stolt foragter

Den Hob, som Skiebnen gav mig Magten over;
 Fordi jeg troer, at Helsekraften spildes,
 Maar ikke den forbinder sig med Stolthed.

Hat Elementerne Medlidenhed?

De knuse Tag og Hytter, Mast og Glaader.

Den røde Ild sig hvirvler med sin Flamme,

Frit i sin Skienhed, uden Skaansomhed,

Dg Havet smiler, mens det drukner Folk.

Men derfor bliver Ild og Vand og Luft

Dog Adels-Elementer. — Men min Fader

Tilhører Orden kun. Han nærer dem!

Dg veed ei, at en lydig, dygtig Flok

Skal aves, som et Kobbel magre Hunde,

Med sparsom Kost og Strenghed; ellers tabe

De den medfodte Glubskhed. Men nu maa

Jeg dog et Diblik betvinge mig,

Dg stemme Wisen noget i hans Tone.

Jeg haaber, den Opdagelse, jeg bringer,

Skal lennes mig. Thi stolt er han dog ogsaa

Paa sin Wiis; og han taaler sikkert ei

En Skriver og en Skiald, til Svigersønner.

Saa lønner han mig med Austrasien!
 Og sidder jeg kun fast i Sadlen der,
 Saa skal Turneringen først ret begynde.

(Alkuin kommer).

Pipin.

God Morgen, Alkuin!

Alkuin

(med stæng og kraftig Alvor under den hele Samtale).

Den har du ei.

Pipin.

Hvorfor ei det?

Alkuin.

Fordi Gud lader vel
 Sin skionne Sol opgaae for Onde, Gode;
 Men kun den Gode fryder sig i Solen.

Pipin.

Saa riig paa Dankesprog?

(Alkuin vil gaae).

Pipin.

Hør, Alkuin!

Alkuin.

Hvad vil du mig?

Pipin.

Advare dig, min Gubbe!

Hvis du har fået din Erkebispestol.

Alkuin.

Den rokkes ei saa let.

Pipin.

Hvis du har fået

Dit Liv.

Alkuin.

Det kan ei Døden røve mig.

Pipin.

Frygt for den Stærke!

Alkuin.

Frygter du, den Stærke?

Pipin.

Ta, kun for Styrken boier sig min Nakke.

Alkuin.

O gib du talde sandt; saa var din Sæl
End evig ei fordømt.

Pipin.

Løs mig din Gaade!

Alkuin.

Har du Legenden læst om St. Christoffer?

Pipin.

Fortæl! jeg lader nok et Eventyr.

Alkuin.

Han vilde tiene kun den Stærkeste!
En grusom Konge kaldte sig den Stærke;
Ham gik Christoffer til, og tiente tro.
Engang blev Dicøvlen nævnt, — da gyste Drotten. —
Hvi gyser du? Er Dicøvlen mere sterk? —
Jeg kan ei nægte det. — Saa har du jo
Bedraget mig! Jeg tiener kun den Stærke; —
Ham gik at tiene Dicøvlen; tiente tro.
Engang ved Midnat rede de ad Veien;

Da standsed Hælveds Fyrste, drog sin Ganger
 I Bidslet, saa den steiled hen i Marken. —
 Du gør en Omvei! raabte St. Christoffer. —
 Jeg tor ei ride bid! — Hvorfor? — Seer du
 Et Korset der i MaanSkin, med den Dode?
 Som ei er død; hvem ikke jeg tor nævne. —
 Da tor jeg nævne ham: det er Herr Christ!
 Er da Herr Christus mere stærk end du? —
 Jeg kan ei nøgte det! — Saa har du jo
 Bedraget mig! Jeg tiener kun den Stærke. —
 Han gik og tiente Christus, tiente tro.
 Han gik den lige Vej, og kom til Maaleet.

Pipin.

Dg hvad betyder dette Eventyr?

Alkuin.

Du troer at være stærk, — stolt — ligefrem?
 Gak ligefrem, med Stolthed! som Du vil,
 Kun ligefrem — gør ingen Sidespring!
 Du kommer til det Gode; kan ei andet.

(med overordentlig Kraft).

Men skeier du fra Veien ud, som Dicæulen
I Morke, for det hellige Kors, Pipin!
Lad hele Verden falde dig en Helt —
Jeg kalder dig en Træl!

Pipin.
Forvovne Munk!

(De forlade hinanden.)

A n d e n H a n d l i n g.

Førige Sal. Kong Karl paa sin Throne, i prægtig Dragt,
ved Siden af sin Dronning Fastrade. Imma og Bertha
paa lavere Stole. Ved Siden af dem Alkuin, Eginhard
og Angilbert. Hoffolkene ere tilstede. En Marsch spilles.
Den arabiske Tolk kommer med Slaver som bærer Gaverne.

D e n a r a b i s k e T o l k .

Kong Karl, de Frankers Longobarders Konge!
Saa vidt berømt og stor, at, efter Rygtet,
Irene snart, den græske Keiserinde,
Vil heile til din Datter, for sin Son:
Dig sender din Beundrer og din Ven
Harun Alraschid, Troendes Behersker,
Kalif i Bagdad disse Gaver: Telte,
Kostbare Silkestoffer, Balsam, Myrrha,

Rubiner, Lysekroner af Metal,
 Og dette kunstigt udarbeidede Vanduhr,
 Der tyder Timerne ved Klokkers Klang.
 Fremdeles sendes dig en Elefant,
 Den første, der har været her i Tydkland.
 Den staer i Gaarden; men skøndt denne Sal
 I andet Stokværk findes, seer du dog
 Det store Dyr derude, hilse dig
 Fra Binduet, med sit uhyre Hoved.

(Alle Frankerne stirre nysgierige og forbausede ud af Binduet
 En Kraber rækker Dronningen Uhrværtet, som just slaaer
 tolv, ved at lade sine Kugler falde, fra det ene Rum i
 det andet).

Karl.

Ha hvilke sieldne Sager, som paa eengang
 Mig overraskede med Natur og Kunst.
 Ha hvilket Dyr! hvor stort og majestæisk;
 Og ørligt, maadeholdent og forstandigt.
 Det nærer sig af Korn, foragter Kiød,
 Et ikke grumt, som Løven eller Tigren;
 Og skøndt uformeligt det hele Bierg,

Har Skaberen dog viist sin Mesterkunst,
I denne smidige, deiligslyngte Snabel.

Fastrade.

Og, kære Husbond, har du Uhret hørt?

Karl.

Ta, det slog tolv, imens mit Die dvælte
Paa Elefanten.

Tolken.

Teg har efterkommel
Kalifens Bud, idet jeg rakte Uhret
Dig, mens det slog, og mens du Dyret saae.

Karl.

Hvad vil min vise Broder sige dermed?

Tolken.

At det er skønt at være stor i Tiden.

Karl.

Dermed har han sig selv en Sandhed sagt.

Tolken.

Nei, denne Sandhed siges Karl den Store.

Karl.

Hvad holder du i Haanden, Eloge Ven?
En Bog.

Tolken.

Desværre, død er denne Skat
For Karl den Store. Harun sender dig
En Samling Eventyr fra Morgenland.
Han veed, du ynder fligt; og hvis du vil,
Han sender dig med Tiden en Fortolker.

Karl.

Jeg takker dig! Tag Bogen, Angilbert!
Den hører hen i dit Hæg.

Angilbert (aabner den).

O hvi kan

Min Siel ei nu saa hurtig sluge den,
Som Diet disse klare friske Farver.

(Tolken modtager et kostbart Skrin af en Krabers Haand).

Karl.

Hvad giemmer du i dette skionne Skrin?

Tolken

Harun, skisndt selv en Muselman, bær Agt
 For hvet alvorlig, hellig Folelse,
 Om end maaskee den Nørte farer vild.
 Vi boie Knæ for Macaræren
 Saa vel som I; han var en stor Profet.
 Reliquier her sendes fra hans Grav!
 Og aaben staer for dig og for dit Folk
 Jerusalem, som Mekka, som Medina
 For os, saa tit som Hiertet driver Eder,
 At pillegrimme til den hellige Grav.

(Alkuin modtager Skrinet og gaaer dermed paa
 Kongens Bink).

Kar l.

Saamegen Høimod og Beskedenhed
 Mig inderligt maa røre, hos en Drot,
 Hvis Land ei blev forundt at luttres i
 Den sande Troens Kilde. Han er født
 En Muselman, han blev opdraget i
 Profetens Lære, kiender intet bedre;

Dg jeg betragter Harun, som de store
 Oldtidens Hedninger, før Christi Fødsel;
 Der viste større Dyd og Dygtighed,
 End mangen Christen; Mønster end for Christne,
 Der burde være meer, og tit er mindre.

Tolken.

Saadan betragter Harun ogsaa dig.
 Din Menneskelighed høiagter han,
 Din Kraft og dine Dyder elsker han;
 Men din Wildfarelse beklager han.

Karl.

Saa lad Gud domme mellem os! Stor Forskiel
 Der er paa Haruns Hedenskab, og disse
 Barbarers, i mit eget Fædreland,
 Som med en blind og grum Haardnakkenhed
 Fotagte Dyd og Pligter. — Gierne vilde
 Jeg nu giengielde Haruns rige Gaver;
 Men kan det ei. Europa kun er fattig
 Og kan ei maale sig med Asien.
 Dog, for at vise min Erkiendtlighed,
 Vil jeg fra Spanien sende stærke Muuldyr,

Dg Hingster af mit eget Stutterie.

Samt Friserkortler stribetgronne, graae,

Dg Frankerhunde herlige til Jagt,

Selv til en Tigerjagt. For alting sender

Jeg ham min Tak. Mit Vensteb og min Agt

Har han bestandigt hævt.—Nu Gud besalet!

Musik. Araberne gaae. Dronningen staer op og forlader Sa-
len med Kongedøttrene. Hoffolkene følge paa Kongens
Bink; kun han selv bliver tilbage med Pipin, der har
holdt sig skjult i Baggrunden, og nu træder frem.

Karl.

Endnu en Aduents af andet Slags;

Hvertil, disvær, vi ingen Bidner ønske.

Pipin.

Guds Fred, min Fader!

Karl.

Dette skionne Navn

Bler i din Mund mig en Bebreidelse.

Pipin.

Jeg ei bebreider dig, fordi du skoenkte

Mig Livet; skøndt du ei var viet til
Min Moder. Livet er en skønne Ting.

Karl.

Ta, naar man ei misbruger det. Hvad vil du?

Pipin.

En Fader spørger Sønnen, hvad han vil?

Karl.

Drev Længsel dig, da var mit Spørgsmaal Synd.

Pipin.

Saa stræng? Saa tvivlsom? Saa mistænklig?

Karl.

Ei af Natur er jeg mistænklig,
Langt meer: jeg gierne troer alt Gobt om Folk,
Inotil gientagen Slethed lærer mig,
At jeg iac faret vild.

Pipin.

Jeg tilstaaer dig,
At Ungdomslidenkab har mig forført.
Van bliver Mand engang, man faaer Forstand.
Glem Drengens Kaadhed, skønk mig etter Tillid!
Jeg skal ei svigte den.

Karl.

Teg veed at fficelne
 Vel, imellem Skrobelighedssynd og Ondskab;
 Det er min Christenpligt. Var du kun kaad —
 Hvor gierne vilde jeg tilgive dig!
 Men ak disværre, Synden kom ei fra
 Dit hede Blod, men fra dit kolde Hierte.

Pipin

(Henter sit Skjold, som han har ladet staae ved Døren).
 Se dette Skjold! Det blev saa slemt forhugget,
 Dengang jeg stred med dig, mod Thassilo.

Karl.

Disværre, du er ingen svag Forbryder.
 Endskiondt af Vært kun lidens —

Pipin.

Som min Farfar!
 Jeg ligner ham i Fedæl, Vært, i Navn.

Karl.

Lidt fficæv! Han var ei fficæv. Gib kun du var det,
 Paa Legem, ei paa Sigæl.

Pipin.

Det mørkes ei,

Naar ingen veed det. Hader du mig derfor?

Jeg er den Eldste; lad mig arve Riget!

Karl og Pipin — de Navne burde skifte

Steds i vor Et paa Kongestolen. Ludvig

Ei ligner Merovingen Clodevig,

Der grundede Frankens Magt. Du kan ham hæve

Saa høit du vil; han bliver dog en Munk.

Karl.

Ifald der vælges maa blandt twende Kaar,

Saa heller ørlig Munk, end grusom Bodel.

Pipin.

Jeg er ei grum, min Fader!

Karl.

Værste Grumhed!

Der aldrig plages af Samvittigheden.

Pipin.

Jeg har i Hidsighed dræbt nogle Fiender.

Karl.

Du har til døde ladet martyre Fanger!

Dit Liv er uden Troføl, uden Sæder.

Du er uguadelig, besøger aldrig

Guds Huus, og Herrrens Frygt er ei i dig.

Pipin.

Du siger —

Karl.

Sandhed. Tit i Drunkenstab

Du pralte med: at ingen Leo skulde

Med Korset etter gienne dig fra Rom,

Hvis du var Attila; at ingen snaksom

Forsørget Cicero med tomme Floskler

Ellintet skulde giøre dine Planer,

Hvis du var Catilina. Du har sagt

Man giorde Nero Uret; at han var

En Mand af usædvanlig sieldne Gaver;

Og at den Kækhed hued dig, for alle,

Da han paa palatiniske Bierg, ved Harpen

Sang Viser; mens i Rom han vilde see,

Hvorledes Troia brændte.

Pipin.

Gode Himmel!

Hvad kan ei siges i et Drifkegilde?
 Har dine Speidere, som drak med mig,
 For at belure mig, dig ikke sagt:
 Jeg ønskte som Centaur at ølte Forden
 Ned i det gamle Chaos, for at ørgre
 Forstengelige svage Jupiter?

Karl.

Jeg veed at skælne mellem Sort og Hvidt;
 Er ikke svag; skøndt hvo som kiender mig,
 Veed at i Karl der boer et Faderhierte.
 Men Den, som lukker Diet til for Lasten,
 Er selv en ussel Mand. Jeg sminker ikke
 Misgierninger med Følsomhedens Purpur,
 Fordi en rødsom Udaad ryster mig.

Pipin.

Et gammelt Biergslot har du skænket mig —
 Uroer kan jeg følde der og Wildsvin,
 Imens du overvinder Saperne.
 Hvi maa jeg ikke hielpe dig? Betragt
 Mig som en graadig Jagthund, om du vil!
 Den er dog god til Jagt, kan grieve Dyret

I Struben, hænge fast. Naar det er føldet, —
 Forlyst i Hallen dig med Tægerne,
 Og lad din Hund i Gaarden gnave Been !
 Den bliver dig dog tro.

Karl.

Du tro, Pipin !

Pipin.

Meer, strænge Fader, end du vel formoder.
 Og til Beviis derpaa kan mit Besøg
 Idag dig tiene. Jeg udsetter mig
 For Skieldssord og Foragt, og kommer dog.

Karl.

Hvad er dit Wrinde ?

Pipin.

Du skuer grant !

Men ofte seer man Skoven ei for Stammer ;
 Og oftest mørker Den, som videst skuer,
 Ei, hvad der i hans Nærhed foregaaer.
 Imens du vinder Wrens Laurbærkrands,
 I en besværlig Krig ; du mørker ei
 En Ørm i Bladene, som uformært

Saa mor til sidst dig gnaver hele Krandsen,
At mindste Blæst kan sonderrive den.

Karl.

Tael uforblommet!

Pipin.

Gerverd bygger dig
Et Kammer i din nye Borg i Aachen,
Hvorfra du grant kan skue, hører jeg,
Alt hvad i Kongeborgen foregaaer.
Stor Skade, det var ikke færdig længst;
Saa havde du seet meer, end du behøved,
For at forbittres paa to Nidinger,
Som nu du oversør kun med Kærtregn.

Karl.

Tael tydeligt! Hvis ei — ved Himlens Konge,
Jeg overfalder dig.

Pipin.

Siig, elsker du
Ei Eginhart og Angilbert?

Karl.

Som Sonner.

Pipin.

Maaſkee du snart vil have dem, som Sonner;
 Fordi de tækkes Imma, tækkes Bertha,
 Men uanstændig Broderkærlighed.

Kar l.

Bagvæſter!

Pipin.

Bed den høie Himlens Konge,
 Som du saa tit anraaber, fromme Fader!
 Jeg taler Sandhed. Bertha, Imma sætte
 Din Kronikskrivel og din Wisemager
 Hoit over alle Mennesker paa Jorden,
 Selv over dig. Din Eginhart har skrevet
 Sig Immas Hierte til; hun er heroisk,
 Og sværmer for Bedrifternes — Fortæller!
 Den kække Bertha lytted som Hyrdinde,
 Naar Angilbert sang gamle Kæmpeviser.
 Du studser? Bider Læben? Knuger Sværdet?
 Sa du har Ret til at fortørnes, Fader!
 Skal Karolingers ødle Blod nu blandes
 Med Tieneres, der knap blev fødte frie?

Karl.

Lie, Uforskammede!

(Han slaaer i Bordet med sit Sværd, en Svend kommer).

Kald mine Døttre!

Kald Angilbert og Eginhart! Paa Timen!

(Svenden gaaer).

Pipin.

Jeg ønsker ei at være feet af dem;
 Thi Sagen selv vedkommer ikke mig.
 Og du kan bedre tale med dem ene.

Karl.

Viig fra mig, Satanás!

Pipin (Cassides).

Det virker. Herligt!

J styrte med, jeg styrter ei alene.

(Stiuler sig i en Krog).

Emma, Bertha, Eginhart og
 Angilbert komme.

Karl

(Stirrer paa dem, uden at tale, med vrettfunklende øyne).

Angilbert.

Han veed det! Det er ude med os.

(Han læster sig paa et kne og skuler sit Ansigt
i sine Hænder).

Eginhart

(Mere rolig, men bevæget).

Beed han?

Saa vil jeg høre staende min Dødsdom.

(Han folder sine Hænder og stirret ned for sig.
Angilbert reiser sig igien).

Karl

(til Emma og Bertha).

Hvem er J?

Emma (venlig og behiertet).

Dine Døtre.

Karl.

Nei, umuligt!

Chi Datterens Natur er Lydighed

Dg Alabenhertighed imod sin Fader.

Dg Kongedatterens Natur er Hoihed.

Im m a.

Men Menneskets et Kærlighed. For Konger
 Til Born og Fædre Døtre, store Fader,
 Var Kærligheden Menneskets Natur.

K a r l.

Teg har opvarmet Slanger i min Barm,
 Og grusomt føler jeg mig her bedraget.
 Gud gav mig Kraft til at beherske Jorden;
 Mit store Rige breder sig fra Saxens
 Tiskolde Vinterskov til Østens Palmer;
 Min Land behøver megen Tumleplads,
 Mit Hjerte nosies med et lille Rum.

Teg veed, en Wets Lyksalighed ved Arnen,
 Opveies ei af alle Kongekroner:
 Og derfor var jeg Fader, var jeg Husbond,
 I al min Vælde; lagde Purpurkaaben,
 Og tog den slette Frankerkortel paa,
 Naar jeg var inden for min egen Tærskel.
 Og saae mig mine Døtre mildt i Diet,
 Da svandt Bekymringen. — Men jeg tog feil.
 To Giøglersker har spillet Giæk med mig!

Og tvende Treelle, som jeg drog af Støvet,
Til Giengield stial min kæreste Juvel.

Bertha (stolt og heftig).

Kom Angilbert! Min Fader har forstodt mig.

I Pialter hænger alt Fyrtindekaaben

Om mine Skuldre, — lad mig bytte den

Med Hyrdens Giedeskind. Tag Harpen med!

Den kan dog ingen Drot berøve dig;

Og gør han det, da tomrer du en ny

Af Egens Træ og Faarets Tarmestrænge.

Men maae vi ei — da synke vi tilsammen

For Bodeløren — glade. — Tages vi

Vort med Foragt? O den — den kan vi taale.

Ta Fader — jeg var smeltet — og jeg troede

At synke ned i Støvet for dit Die;

Thi du har heilig Ret til at fortørnes,

Og aldrig kunde jeg forsvare mig. —

Men du har kaldt min Angilbert en Treel,

Dit Barn en Gioglerske! — Kom, Angilbert!

En ødel Stolthed luer i dit Blod,

Saa heftig, som i mit —

K a r l.

Forvonne Pige!

Du trodser mig?

B e r t h a.

Jeg trodser din Foragt —

(Faster sig med udbrydende Saarer for hans Fæbber og
kysser hans Haand).

O støve Karl! var ellers jeg din Datter?

(Karl er bevæget).

I m m a (rolig).

Viis, Bertha, dig Kong Karl den Stores Datter
 Med Værdighed — Besindighed — Fornuft!
 Vor Fader vredes — det er heel naturligt,
 Da pludselig han først opdager nu,
 Hvad længst han kunde seet, ifald hans Hu-
 Gi havde voeret fyldt af andre Tanker.
 Thi har vi dulgt vor Venlighed, vor Undest
 For Eginhart og Angilbert? Selv naar
 Vor Fader var tilstede? Har han tit
 Ved sit Exempel ei opmuntret os,
 Til at høiagte disse Ynglinger,

Hvem langt han foretrak for mange Fyrster?
 Har Fyrster ikke beiset til vor Haand
 Forgieves? Har vor Fader ytret ei
 Sit Mishag med et Egteskab, som vilte
 Ham langt fra sine Dottre? — Nu velan!
 Hvortil bestemte han da sine Dottre?
 Til Nonner? Nei! Thi Kicerlighed til Qvinden
 Han føler selv, saa stærkt som nogen Mand;
 Og vi har arvet hans Tilboilighed,
 Og elsse Mænd, fordi vi ere Qvinder.

Karl.

Ha Pige, Pige!

Imma.

Er det nu en Feil,
 At Angilbert og du, min Eginhart,
 End ei er Fyrster? Nu den Feil kan rettes
 Saasnart han vil; thi han kan stabe Fyrster
 I Hundredtal. — Men elsker han endnu
 Sin stakkels Imma og sin lille Bertha;
 Behandler han vor salig Moders Born
 End som en Fader, ikke som en Stedsaer,

Fordi vi sikk en ung og deilig Stedmo' er; —
 Seet han endnu os gierne pusle lidt
 Omkring sig; trænger han til vore Haandtryk,
 Til vore Kys, og til vort Favnetag,
 Til vor uoverlagte Barndomsspøg,
 Hvorved hans store Sicel, paa stor Bedrift,
 Igien, som halv i Slummer, samler Kræfter; —
 O Bertha! da forstoder han os hverken
 Til Drken, eller til et Kongerige.
 Vi følge ham, som Aftenstiernen Solen,
 I Opgang og i Nedgang. Eginhard
 Og Angilbert gior han til Fyrster ei.
 Nu er de meget meer, de er hans Venner!
 (Hun gribet hans Haand og trykker den til sine Læber).

Karl (mildere).

Jeg har bekænpt Særer, Longobarder,
 Bayrer og Bender, alle tappre Mænd; —
 Skal atter her, veltalende, med Ord
 En Qvinde mig bekæmpe? Men den Helt
 Kun strider slet, som ei med Nette strider;
 Og Imma — destovørre — du har Net!

Hvor kunde jeg forlange vel, I skulde
 Fornægte Der Natur, og være blinde
 For disse Ynglingers Fortienester ;
 Da selv jeg bragte dem i Fruerstuen ?

(Atter mørk).

Men at saa hemmeligt — men Eginhard
 Og Angilbert, hvad kalder jeg slig Daad ?
 At løfle hemmeligt for Kongens Døtre ;
 At vinde dem ved snedig Elskovskunst,
 Mens jeg — uvidende — med sikker Tillid
 Der stilenke min Fortrolighed — mit Vensteb ?
 Det var uædelt, egennytigt, falskt.
 I er' ei redelige vækre Svende !
 Jeg vil ei straffe Der ; jeg kiender Hiertet !
 Jeg veed, at Kærlighed gjør Hiertet svagt ;
 Men I er ikke Mænd, som jeg formoded ! —
 Den som idag bedrager mig med Etet,
 Imorgen kan bedrage mig med Andet.
 Tag mine Døtre og forlader mig !
 Til Hertuger vil jeg udkaare Der ;
 Men mine Venner kan I ikke være.

Bertha.

Nei Fader! Angilbert og Eginhard
 Har ikke løst egennyttigt, falskt.
 Troer du at egennyttigt Læsleri
 Dem havde vundet dine Østtres Hierter?

Imma.

Vor var kun Skylden! Vi dem kom imøde;
 Vi talde først! O hvis du havde set
 Hvor tappert disse redelige Svende
 Forskandsed sig, mod vore kælne Blik,
 Bag gammel støvet Bog og Pergament!
 Hvorledes Hin sin Tilflugt vilde tage
 Til Roms og Grækenlands berømte Helte,
 Der lidet kændte kun til kælen Elskov;
 Hvordan den Anden løb i Matten ud,
 Betroede først sin Ild den kolde Maane; —
 Du havde vist tilgivet dem! Os rørte
 Den rene, stærke Kærlighed kun mær.
 Vi kasted os i vore Heltes Arm;
 Og Fader, dersom dine Venner taug,
 Var det af Skaansel kun for dine Piger.

Karl

Cester en fort Taushed, pludselig venlig og opromt).

Jeg indseer klart den hele Sammenhæng;

Øg hvor jeg indseer Sammenhængen klar,

Jeg pleier hurtig fatta min Beslutning.

J er uskyldige! — Jeg skænker Eder —

Dog nei, jeg skænker Eder intet, Børn!

Den Bredesengel vil jeg kun ei være,

Som jager Jer af Livets Paradis.

Da intet er forbudt, hvi skulde jeg

Da nærme mig med Hævnens Flammesværd?

Den hoie Himlens Konge vore lovet,

Som skænkte mine Dottre slige Mænd;

Chan lægger deres Hænder i hinanden, og siger med hoi Røst
henimod Krogen, hvor Pipin har skjult sig).

Jg som erstatted Tabet af en nedrig

Uværdig Son, med To mig værdige!

(De gaae).

Pipin (kommer frem).

Du driller mig? Saa kan jeg ogsaa drille!

Forsager mig, som den forlorne Son,

Imens du overdynger disse Kvinder
 Og disse Trælle med Barmhertighed ?
 Nu skal jeg gaae, ydmyget, som en Ziger,
 Der nægtet blev en Skør ? Ja ja, jeg gaaer !
 Men rakte du ei Bøgret mig til Velkomst,
 Saa kryster i det mindste jeg til Afsked
 En Draabe Malurt, Fader ! dig i dit,
 Som bliver bitter — bitter dig at synke.

(raaber ind ad Døren, hvor Karl gik med sine Døtter
 og deres Brudgomme).

Kong Karl — et Ord ! Min naadige Fader ! Hør
 Din Son et Djeblik ! før han forlader
 Din Tærskel, og gaaer atter ud i Skoven,
 Hvor du ei seer ham. Aldrig, om du vil !

Karl (kommer tilbage).

Hvad vil du mig ? Jeg intet har at tale
 Med dig meer. Troer du, jeg vil klamres med dig ?
 Du skal ei ørgre mig og Mine her.
 Gak til din Klippeskov igien ! For Krig
 Mod Skovens vilde Dyr, saa kæmper du
 Med dine Lige. Jeg forslanger ei

Din Bistand. Hvad du bruger, skal du faae.
 Men vogt dig for blodtørstig Grusomhed!
 Jeg holder Die med dig; og ved Himlen,
 Det første Mord skal koste dig dit Liv.
 Dungt blier det mig, at see mit eget Blod
 Modfarve Bodeløzen; — men dog heller
 Det rødme der, end paa min Kind af Skam.

Pipin (med paataget Kulde).

Min Fader, du har Ret! Med Nidinger
 Maag man ei overbaere. Derfor ørgrer
 Det mig faa meget meer, naar store Konger
 Beskyldes, ufortient, for Nidingsværk.
 Dog hvo gaaer frie paa denne syndige Jord?
 I denne snevre Skorsteen, Livets Wei,
 Fra Hyttens Glossted op til Himplens Blaa,
 Man plettes let, mens man i Beiret kryber;
 Og i det mindste pletter Rygter os.

Karl.

Ieg er et syndigt Menneske, som Andre;
 Har ofte feilet; men et Nidingsværk
 Skal ingen forekaste mig.

P i p i n.

O nei!

Thi føt at det var sandt! et Nidingsværk
Kan rast Ergierrighed dog aldrig faldes.
Med min Philosophie var Alt forsvart.

K a r l.

Med ondskabsfulde Smil jeg seer, du blotter
Din Huggetand. Bid til! Udtom din Gift!

P i p i n.

At Desider du skilte ved sit Rige,
Og Thassilo ved sit, at Rotgaud misted
Sit Hoved i Triaul, at Saperne
Til Aßfald fra de gamle Fædreguder
Du twang, ved dine blodige Skærmydler;
Det dadler ingen. Men man mumler om —
Aßskylige Bagvæskelse! Jeg veed det;
Men Nygte ligefuld.

K a r l.

Hvad mumler man?

P i p i n.

Du var jo alt forsonet med din Broder.

Den lange fiendtlige Forbittrelse,
 Som ødelagde Rigets Marv og Kraft,
 Jo havde lagt sig alt. Hver var tilfreds
 Med Sit; og var du det just ei med Dit,
 Saameget meer Beundring du fortiente,
 Som tvang din Herfkelyst. — Da døde Karlman —
 Beleiligt — pludseligt; — just som man ynted
 Om nye Kampe. Pludselig han døde;
 Som han var allerfriskest; — i sin Borg.
 Ei nogen Sydom foregik, han døde,
 Og blev begravet. Og du græd, som Broder,
 Ved Heltens Liig — og arved Heltens Rigel

Karl.

Afflum! Du kalder mig en Brodermorder?

Pipin.

Bevares! Jeg har sagt, hvad Nygtet siger.

Karl.

Du lyver! — Folket kiender mig. Enhver
 Som saae mig i mit Die, veed at Karl
 Er ingen Morder, ingen lummif Forbryder. —
 Mig glæder Livet, Herrrens Ord mig troster;

Troer du det muligt, hvis jeg var en Kain?
 Ergierrigheden rev mig hen, som Hin.
 Jeg stred mod Karlman i en aaben Feide,
 Om Enevælden; — det var ikke Ret!
 Den Ungdomsbrost maa Himlen mig tilgive!
 Men ærlig var min Strid, og mine Baaben
 Bar ei Misgierningens. Kun Midingen,
 Der var ifstand til fligt, mistænker mig.
 Men at min egen Son — O Gud, o Gud!
 Jeg kaldte stundum mig, for Spog, en David,
 Og nu forfolger mig min Absalon.
 Men vogt dig, Absalon! at ei du hænger
 Dig i dit eget Haar og giennembores
 Af fremmed Spyd! Jeg skal ei hævne mig!
 Jeg vrider mine Hænder over dig!

(gaaer).

Pipin.

Ta vrid du dine Hænder, til dig Blodet
 Udspringer af din Neglerod! Gi over
 Din Son, som du forskied, men over dig.

Grimvald

(Pipins Svend kommer).

Ta Herre! lad ham vrude sine Hænder!

Jeg tænker, at han snart vil vrude dem.

Pipin.

Grimvald, min vakre Svend, hvad bringer du?

Grimvald.

Et Evangelium; men som dog neppe

Vil smage Karl, thi det er ikke bibelsk.

Pipin.

Forkynd!

Grimvald.

Jeg dig forkynner, hvad Herolden

I dette Dieblik forkynner Karl.

Vi fulgtes ad. Jeg haabed dog at være

Den Første; men han var saa snel som jeg.

Pipin.

Saa sūg da —

Grimvald.

Saxerne har gjort et Opror,

Et mægtigt Øprør, kæmpet mandeligt,
Bed Sontal, — overvundet Frankerne.

P i p i n.

Umuligt!

G r i m v a l d.

Wittekind er vendt tilbage.

Han været har i Danmark hos Kong Godfred.
Man siger, Dansken iler ham til Hielp.

P i p i n.

Men at min Fader ikke vidste det?

G r i m v a l d.

Deri var Abdalgis og Grillo Skyld.
De frygted: Thedrik skulde høste Frugt
Af denne Seir; og gav ham intet Vink,
Skiondt han var sat af Kongen over Høren;
Begyndte Slaget selv, paa egen Haand,
Uordenligt, i utilstræklig Mængde.
De haabed, som sædvanlig, strax at vinde;
Men Albion i Spidsen modte dem,
Med en forfærdelig og talrig Skare.
De stred som Løver, men de faldt sem Faar.

P i p i n.

Teg gad ei være nu i Adalgis

Og Grillos Sted.

G r i m v a l d.

Teg ikke heller, Herre!

Thi Adalgis og Grillo beed i Grøsset.

De boded deres Driftighed med Livet,

Og spared Kongen den Uleilighed

At straffe dem.

P i p i n.

O herligt! — Teg ei længer

Er Franke, jeg er Saxe. Teg mig skynder

Til Wittekind og Albion; tilbyder

Min Arm, mit Sværd; og hvis de fordre det,

Saa offer jeg til deres blodige Guder.

Min Fader trænger ikke til min Hjelp.

Har har forsmaaet, han har forstodt sin Son.

Teg føgte skal med Skovens vilde Dyr?

Bel, strænge Drot! jeg søger mine Lige.

(Gaaer med Svenden).

Karl

(kommer hurtig, med Harnisket paa sit Bryst, som endnu ikke er spændt bag til; med Hjelmen i Haand, som han sætter paa og binder om Hagen. Toende Svende, som følge ham, skynde sig med at snore ham Harnisket fast og Skinnerne paa Arm og Been. Andre bringe hans Vaaben).

Nu hurtig! Rask! Bring mig mit Spyd! min Glavind!
Er Skimlen sadlet?

En Svend.

Hallo trækker den

Af Stalden.

Karl.

Langsomt kryber J, som Snegle!
Nu — snoer mig Skinnerne paa Arm og Been.
Ha Wittekind velkommen! Det som kaldet!
Jeg traenger til en staerk Bevegelse.
Pipin har ørgret mig, og jeg har siddet
For loenge stille. — Ha min gode Glavind!
Saa skal jeg bruge dig saasnart igien?
Og du mit Spyd — rag over Flokken hoit,
Og jag din Reedsel i Oprørerhieret!
Sa jeg skal tugte dem! O det er hersligt! —

Mod List og Nænker, Løgn, Bagvæskelse,
Kun strider Helten slet; men mod mig Døvel
I aaben Mark! ved Hestevirke, Trompetstod,
I Stormens Brus; lad Regnen skylle ned,
Og Solen rykte sin fortærende Fakkel —
Karl svigter ei! Nu er han klædt i Jern;
Og Saxe! tung som Jernet falder Hævnen!

(gaaer).

Tredie Handling.

(Skov med Teltet).

Fastrade. Astolf.

Fastrade (bold og stræng).

Vi seireb altsaa? Ingen Fare meer?

Astolf.

Det stærke Tordenveir har giort en Ende
Paa Lummeheden. Karl slog ned, som Lynet.
Han splitted Hedningernes Blok. Nu tryggle
De atter om hans Maade.

Fastrade.

Ingen Maade!

Selv Herren er ei naadig mod den onde
Til Helvede Fordomte.

A stolfs.

Du har Ret.

Fastrade.

Da Søerne, for tre Aar siden, brændte
 Min Fader Nadolfs Borg, da Kun med Nod
 Jeg undgik Skændselsdoden, gode Riddere!
 Da svor jeg, ved den hellige Tomfrues Krone,
 Jeg skulde hævne mig. Nu kommer Hævnen.

A stolfs.

Ifald Kun Kongen ei — Han let bevæges!

Fastrade.

Velan, min Ven! Vi skal bevæge ham.

A stolfs.

Du gielder meest, hos den forelskete Karl;
 Men han har Venner, og de kære Døtre —

Fastrade.

Ei bede vil, for deres Elsttes Morder.

Har du opfyldt mit Ønske?

A stolfs.

Ta tilvisse!

Ei Angilbert og Eginhard herefter

Vil vove sig i Kampen meer; vil ei
 Med stolte Blik see tiere ned paa Følf,
 Der ei, som de, har lært at løse, skrive.
 Forklædt som Sáxer grebe mine Treelle
 Dem begge, da de reed igjennem Skoven,
 Og bragte dem —

Fastrade.

Til?

Astolf.

Wodans Offerpræster.

Fastrade.

Det gør mig ondt, at de skal lide Døden
 Paa denne Viis.

Astolf.

Den lides uden Smerte.

De døe, som Helten dør, for Ørens Hug.

Fastrade.

Det var nødvendigt mig, at fierne dem
 For evig fra min Kreds; thi de forsørte
 Min Husband. Angilbert og Eginhard
 Er begge fødte Sáxer. Deres Guds frygt

Ei havde dybe Rødder. De beloe
 I Smug, jeg veed det, min Gudstieneste
 For Splinten af den hellige Martyrs Kors,
 Og for den Knivtang, hvormed Bodlerne
 Afleed Agathes hulde Tomfrubarm.
 Jeg veed, at Alkuin, skjondt Erkebispe,
 Befordrer ligeledes føle VanTro,
 Og at med Kongen hemmeligt han læser
 I Kieternes og Hedningernes Skrifter.

A st o l f.

Det gør han ofte.

Fastrade.

Han er graa og gammel,
 Og dør vel ogsaa snart. Men Kongens Dette
 Skal ikke dele Magten med Fastrade.
 Jeg tænker Nonnesloret klæder bedst;
 Og at i Klosteret de bedst begræde
 De tabte Beilere.

A st o l f.

Ta lad dem græde!

Jeg tit nok saae dem uforkammet lee;

Thi alting spottet de, som var ensfoldigt
Og taabeligt, kun efter deres Mening.

Fastrade.

Og dette Egteskab var uanstændigt,
Uværdigt for Kong Karl den Stores Døtre.
Du har dog tydeligt forstaaet mig?

A stolf.

Teg bringer Tidenden om Eginhards
Og Angelberts Henrettelse —

Fastrade.

Saasnatt

Teg giver Tegnet, lader du fremtræde
De dicerre Hævnere. Og andengang
Du bringer selv den gyselige Nyhed!
Fortæller Alt, som skeet; og det saa grumt
Som du kan skildre det. Nu gaae i Teltet!
Der kommer Kongen.

A stolf.

Bal, min ødle Dronning!

(gaaer).

(6 *)

K a r l (kommer).

Min elskte Hustru! Hvor jeg maa beundre
Din Tapperhed. Du folger med din Husband
I Striden! Frygter ei for Skov og Krat,
Mens voldsomt Skare stormer imod Skare.

F a s t r a d e.

Den trygge Borger sidder bag sin Bold,
Og driver kæk sit fredelige Haandværk,
Midt under Krigen; thi han veed at Volden
Beskytter ham. Hvor er en Bold, som Karl?
Min Ven! mens Blodet rinder for din God,
Staae fromme Lilier freidigt bag din Ryg.

K a r l.

Din Kækhed, Niv, er kun en Trolddom meer,
Hvermed den lille Amor fanger mig.

F a s t r a d e.

O nævn ei disse stygge Hedningguder!

K a r l.

Før Spøg?

F a s t r a d e.

Selv ei for Spøg.

K a r l.

Den stakkels Amor!

Det gør mig ondt for ham, at han skal høre
Til Hedenkabet. Lad os da forvandle
Ham til en lille brogetvinget Engel.

F a s t r a d e.

Ta Herre! Kærligheden er en Engel.

K a r l.

Og saa er du! Der mangler dig kun Vinger,
Hvor deiligt klæder dig det blanke Vandser,
Om hvalte Bryst; og disse fulde Lokker,
Hvor frodigt bølge de fra Hattens Floil.
Hvor skøelmælt letsindig vinker hvide Fjærbusk,
Og dog staer Alvor i dit mørke Blik.
O drag den stive Handske fra din Haand!
Et Dieblik lad Solen see dens Blændvaerk,
Den faaer dog ikke Tid, at brune den
Misundelig, om end den gierne vilde.
Lad mine Læber svales paa din Sne,
Du skønne Haand! Thi, under aaben Himmel,

Tor vel Fastrades Purpurlæber ei
Belonne Seiershelten med et Rys?

Fastrade (kysser ham).

O ringe Løn, for vældige Bedrift!

Karl.

O stærke Fryd i Dieblikket, for
En lang Undværen. Gyldne Viin udtømmes
Af blinkende Pokal, i korte Drag,
Som bruger til sin Modenhed en Sommer.
Rubinen er kun lille, som din Mund,
Opveier dog den hele Bøgesskov.
Tael ei om Smaat og Stort! Det siger intet!
Stort strækker sig mod Nord det brede Saxon,
Og dog er Saxens store Kæmper smaae.

Fastrade.

Du har da overvundet dem paa ny?

Karl.

Hvad er min Seir? Jeg næsten skammer mig,
At kalde det en Seir. En Ulvejagt,
Det er det rette Navn. En Horde Wildmænd,
Som ei forstaaer engang at føre Krig,

Skondt stedse de vil feide ; som paa Luur
 Kun ligge , for naar Freden først er betlet ,
 Med Grusomhed at dræbe mine Hyrder ;
 Men skælve , naar de see min Helteslok .
 Ha , hvis jeg ikke havde Krigs fort
 Mod Longobarder , Bayrer , Spanierne ,
 Jeg vidste slet endnu hvad Kampen var .
 Her slaaer en Mand kun i en Humlerede ;
 Den som han træffer , knuses ; og de Andre
 Flye , for at stikke ham i Halsen atter ,
 Saasnart han vender Ryggen . Nei , her er
 Ei andet for , end at udrodde dem .

Fastrade.

Det er aldeles talt mig ud af Hiertet.

Karl.

Af Hiertet taler jeg mig ikke selv !
 Nei , tvertimod , man reent maa glemme Hiertet ,
 Og lade kun Fornuft , Forstanden raade .
 Thi Hiertet er ved flige Leiligheder
 En svag Forførske , selv først forsørt ;
 Som følder Dom om , hvad hun ikke kiender ,

Og tit, af taabeligste Skaansomhed,
 Anretter Ødelæggelserne værst.
 Maar Ælden brænder — mon jeg mig betænker,
 At skaane Skuret, for at Flammen derfra
 Kan slaae i Borgens Tag? Nei, ned med Skuret,
 Saa stoppes Ælden. Disse Hammerhelte!
 Som foretrække skammelige Lænker,
 For ørlig Død. Der sidde de nu bundne,
 Halvfemte tusind, i den dunkle Skov!
 Der sidde de, som sammenkoblede Hunde,
 Og skælve feigt for Straffens hvasse Sværd.
Fa strade (iiskold).

Saa lad ei Hævnens Sværd forgieves blinke!
 Du hørte hidindtil kun milde Taler
 Og Elskovs sode Spøg fra disse Læber;
 Lad ei min Strenghed, store Karl dig undre,
 Skiondt pludselig den lyder fra min Mund.
 Du selv har sagt: du elskete mig, fordi
 Jeg ener Mod med qvindelige Wæsen.
 Viis ei mod Sæerne Barmhertighed!
 Tit viste du den før, det var forgieves.

En Stimand bliver lagt paa Steilens Hiul;
 Fortiener Stimands-hæren bedre Skæbne?
 Har du ei ladet hugge Kæmper ud,
 I Landet, af uhyre Kampsteen,
 Der holde Lovens lange Sværd i Haand?
 Saa lad Steenkæmperne bevege sig!
 At ei man spaser med dem, som i Kæret
 Nesvise Frøer med den døde Klods.
 Lad i den mørke Skov, hvor mangen Franke
 Har blødt for Offerpræstens Bodelkniv,
 Til Dødens Blokke store Stammer følde!
 Og der lad skarpen Dre sønderhugge
 De stive Nakker, som dog ei vil bøies!
 Saa skeer hem deres Ret.

Karl (gysende).

Halvfemte tusind!

Fastrade.

Retsfærdigheden spørger ei om Tallet,
 Kun om Forbrydelsen.

Karl.

Hvor findes Bødler

Til denne Hob?

Fastrade.

De findes let. Jeg har
Alt fundet dem.

Karl.

Du?

Fastrade

(Klapper i Hænderne og raaber):

Mine Hævnere!

(En Flok Frankertrælle i røde Kapper, med store Ører paa Skul-
drene, træde tause frem og stille sig i en Række i Baggrunden).

Fastrade.

Der seer du Mænd, som ikke gyse ved
At følde Særer, efter Lovens Bud.

Karl.

Skarpretttere! — Saamange! — Vil J være
Skarpretttere?

Formanden.

Ta, Herre! Vi er Born

Af myrdede Forældre; Brødre, Venner
Af lummeligt i Freden dæbte Franker.

Fastrade (hæftig).

Dg jeg maa slutte mig til denne Flok.
 Min Faders Borg end brænder for mit Die,
 Paa Klippen i den frygtelige Nat,
 Da Kun med Nod din Hustru redded sig
 Fra Bindvet, i et sønderrevet Lagen;
 Ned i en Afgrund, der var meer barmhertig,
 End Nidingerne, som forfulgte mig.
 Jeg svor i Kirken, for den hellige Tomfro,
 At Skoven skulde drikke Saperblod,
 Saa rigt, som Regnen i en kælig Mainat —

Karl.

Dit Die funkler gyseligt, Fastrade!

Fastrade

(med stigende Forbitrelse).

Det brister; hvis Uskyldigheden ei
 Du frier fra en satanisk Flok, der aander
 Kun for at standse Christendommens Værk.

Karl.

Bed Himmelens Konge de fortiente Døden!

Fastrade.

Bed Noden ligger Dren alt! Nedhug
Det hule Træ, som ei vil bære Frugt!

Karl (tier).

Fastrade (sagte).

Nu er det tid! Kom nu min anden Hjelp!
(Hun vinker med Lommetørklædet).

Astolf (kommer).

Et rædsomt Budskab bringer jeg dig Konge!

Karl.

Hvad vil du Astolf? Hvor er Eginhard
Og Angilbert? Der er dog intet hændt dem?

(Astolf tier).

Ha, hvad betyde disse skumle Miner?
Du ligner Uglen paa den mørke Green,
Som Solen overrumpler. Hvorfor blinker
Du saa med Diet? Vil du tringe Zaarer
I Diet frem? Isfald der ingen er,
Saa lad det blive tort, og siig mig tort:
Hvad er der hændt dem? Ei de faldt i Slaget,

Det veed jeg, skjondt de voved sig i Taren,
Hvor den var storst.

A st o l f.

O gid de vare faldne
For Fienden, store Karl! saa vilde du
Begræde dem, men finde Trost i Sorgen;
Nu er der ingen.

K a r l.

Tæm dit Ugleskrig!
Jeg veed, du aldrig kunde slide dem.
Hvad er der hændt dem?

A st o l f.

Som vi reed fra Slaget,
Unfaldt i Skoven os en fiendtlig Flok;
Dg Eginhard og Angilbert blev skilt
Fra Flokken, reves bort af Saperne.
De flygted med dem, til den nære Klippe;
Dg snart vi saae, i Dalen langt derfra,
Hvorledes Wodans Offerpræster dræbte
Dem begge, paa den mosbegroete Steen;

Kev Hiertet dem af Brystet, og saa blodigt
Det var, det strakte rygende mod Solen.

Karl (smertelig).

O hellige Tomfru! Christus! Hilmens Konge!

Fastrade (iiskold).

Min ædle Husband! Tat dig, gode Karl!

Karl (græder).

O Venner! Eginhart og Angilbert!

O mine stakkels Døtter — mine Piger!

Fastrade.

De Nidinger!

Karl.

O ædle, store Hierter!

Udrevne! Dampende mod Solens Straaler!

O Angilbert og Eginhard! Det blev

Da eders Lod? Ulykkelige Karl!

Afskyelige, dyrekloste Seir!

Fastrade.

Græd ei, min ædle Husband! Somme Taarer
Sig vel den store Helt?

Karl.

O lad mig offre

Mit Veneskab disse ærlige Demanter!

Som ingen Værd har paa den usle Jord,

Men som Guds hellige Engle veed at tælle.—

Stiig Eginhard, og du min Angilbert,

Til Himlens Førgaard! hvor i Straalepandser

Ter Roland, Olger mode, som Cheruber.

Tryk dem til Broderfavn! Og siig, at Karl

Snart folger efter.

Fastrade.

Det forbyde Himlen!

Karl (stærk).

Det længste Liv er Blund mod Evigheden.

End lever jeg, og jeg skal ogsaa virke;

Ei sukke blot og græde, min Fyrstinde!

Vær du forsikkret!

(opbragt).

Nu saa lad da Øren

Med Blodet farve Særens Egeskov!

Barmhertighed er kun en Dyd, som vises

Mod Skabninger, der Hjerte har i Varmen;
 Men disse vilde Dyr har intet Hjerte.
 Saa lad dem dræbes da, i Nøvesaren,
 I Ulvegruben! Lad dem bløde, Trælle!
 I skumle rødbeklædte Dødens Sonner,
 For Eders Øyer. Ingen Skaansomhed!
 I Luften staer Retsfærdighedens Engel,
 Svært i en brandguul Tordenhvirvelsky.
 Hun holder i hver Haand et blodigt Hjerte —
 O det er Angilberts og Eginhards!
 Hun raaber Hævn? Op! Dommens Dag er nær;
 Forsoner hende med et Kæmpeoffer!

(De gaae).

Saxernes Gund.

Aften. Guldmaane. Grænsoilen i Baggrunden. Saxer af
 begge Køn. Overdruiden.

Druiden.

I tappre Brødre, munstre Søstre, hører mig!
 Hoit stige bor af Seirens Glæde Hjertet os;

Thi Albion slog, med sine Skærer, Frankerne;
 Og Wittekind nu med sin Hær, ved Paderborn,
 Forfølger Fienden. Snart med glade Budskab vi
 Tilbagevente ham, i Hiemmet Egeskov.

Nu lader os, ved denne gamle hellige Gud,
 Af Steen udhuggen, feire hellig Gleedesfest!
 Heel Mange troe, at denne Blok betyder kun
 Him tappre Herman, som, for ottehundred Aar,
 Slog Varuslegionerne; men bedre veed

Druiden Sagnet: det er Wodans Billed selv.

Dog, Herman eller Wodan, begge gleedes ved
 En Seiersfryd af Landets Born. Saa lader os
 Nu, ved den fulde Mattemaane, holde froe
 Vort aarlig igentagne skionne Mummespil.

Lad Lysets Alfer drive bort Svartalferne;
 Som Særer hine; disse flye, som Frankerne!
 Rundt om i Skoven feire Særerflokke fleer,
 Med Spil og Maaltid, Festen; men for Irminsul
 Bor ene dandses Alfelegens Mattespil.

Vild Krigerst Musik. Spilfægterie mellem formummrede Særer,
 som Lysalfer og Svartalfer; hine med smukke fugle-

vinger og blinkende Spyd; disse i Dyrehuder med Kolser. Efterat de dansende Flokke i sælsomme Stillinger have kæmpet nogle Gange mod hinanden, drives Svartalferne paa Flugt. Flere Særer komme; blandt Andre Buto med Siegbert.

Buto.

Du alt har tabt! Jeg vandt i Tærningspil
Dit Bytte, dine Klæder.

Siegbert.

Det er dit.

Buto.

Men du paa Spil har sat til sidst dig selv;
Og nu er du min Træl.

Siegbert.

Det kan ei nægtes!

Det stærke Øi forførte mig. Saa tag
En Særer, fri som Lusten før, og stolt
Som Havets Bolge, naar den slog mod Strandent.
Ei nogen Franke kued mig! Jeg følbed
En mægtig Hob i sidste Slag. Nu er

Den Hærighed forbi! Nu skal jeg køre
Din Høv, din Ploug, og seie dig dit Gulv.

(Trækker ham Hænderne).

Der har du mine Hænder! Bind dem, Buto,
Med Skovens Bast, bortslæb mig, som din Træl.

(Buto vil binde ham; Albion kommer).

Albion.

Hu hvad er det?

Siegbert.

Et Billed, Albion,
Paa den bedrageriske, den falske Lykke.
Da Maanen stod bag Skyen, var jeg riig
Paa Guld, en ødel Søver; nu en Træl,
Som Buto slæber bort i Strikkerne.

Albion.

Nei, det skal aldrig skee! Jeg känner Siegbert.
Din hele Krop opveier ikke, Buto,
Hans mindste Finger. Vil du følge ham?

Buto.

Ta, dersom jeg kan faae ham godt betalt.

(7*)

Albion

(tager en Kæde af sin Hals).

Bil du afhænde ham, for dette Guld?

Buto.

Ja gierne!

Albion (giver ham den).

Nu er altsaa Kæden din.

Buto.

Og Siegbert din.

Albion.

Min Ven? Det haaber jeg,

Fordi jeg atter skænker ham sin Frihed.

Siegbert (omsavner ham).

O ædelmodige Hertug! Albion!

Der kiender jeg vor Helt — vor Helt igien!

Albion.

Kiend ogsaa dig! Og sæt ei Alt paa Spil,

For det bedrageriske Ærningkast.

Siegbert.

Jeg føre vil din Verdom mig til Nutte.

(En Melodie spilles. Eginald og Angilbert føres bagbundne
ind af Druider).

Overdruiden.

Paa denne Dag har Wodan rigt velsignet os,
 Og vaerdigt Offer skoenket, til vor Glædesfest.
 To Franker, og, som Rygtet siger, Konning Karl
 Den Slagters Venner, fødte Sazer, men som Born
 Opdragne tidligt i en christen Overtro,
 Blev fanget levende, da de drog mod os i Kamp,
 Og bringes nu til Wodans Lund, at deres Bryst
 Kan bløde, for Druidens hellige Flintekniv.

Albion.

O Sazer! hvis I skynde Seiren Albion,
 Som selv I jo tilstaaet har, saa lønner mig
 Med disse To! og offer dem til Guden ei.

Overdruiden.

Vi meget skynde dig, min Son! men Wodan meer.

Albion.

I lønne ham kun slet med blodig Offerfest.

Druiden.

Din Vantro, Hertug, kiender og beklager jeg.

Albion.

Ei, Gubbe! nogen Sazer elsker Guderne,

Tilbeder dem af Hiertet meer, end Albion;
 Men denne blodige Skif, at offre Mennesket,
 Er sifstet ei af Wodan, Frea, Thuner ei;
 Ugerne drikker Hertha Blod af Alteret.
 Kun Mennesket har drømt det, til sin egen Oval.

Druiden.

Da Sakers første Drot, da hist paa Harzens Bierg
 Af Egen Askan vorte, ved det hellige Bæld,
 Ham lærte Wodan tidligt alt slig OfferSkif.
 Vi kiende dig, og skatte dine Dyder, Helt!
 At du tilbeder Guder, at du slaer for dem,
 Med Kæmpekraft, beviste du paa Seirens Dag;
 Thi være denne Svaghed dig tilgivet her.
 Men intet rokker Fædrelandets gamle Skif;
 Og hvo formastelig dadler vore Fædres Tro,
 Han ligner Karl den Slagter; understotter ham.

(Mumlen mellem Hoben).

Nei! Wodan kræver Offeret. Fæld Frankerne!

Albion (vender sig fra dem).

Ulykkelige! jeg kan ikke redde Jer.

Druiden.

End staer tilbage kun at høre Varslerne.
 En ødel Jomfru, faares bør af ødel Et,
 Som fordumstid Beleda, som Aurinia.
 Hidbringer Hildegunde med de fagre Haar,
 Hvis Die sexten Gange kun saae Blomsterne
 Bedække Flodens Bredde.

(En Druide bringer hende).

Der er Hildegund.

Overdruiden.

Følg, unge Mø, os ind i Lundens Helligdom,
 Bag Billedstøtten! Der du spaae af Fuglens Flugt,
 Og af de hvide Hestes Trav, blandt Stokkene,
 Hvad Wodan fordrer; om han kræver Disses Blod;
 Hvad heller, om han skaaner dem, til Trøllestand.

Hildegunde.

Teg folger Eder.

Druiden.

Eden har du svoret alt,

Paa Freas Krands, at være tro, og tolke kun
Hvad hellige Varsler, Yndige, tilsiige dig.

(Druiderne gaae med Hildegunde, fulgt af den store Hob).

Albion (affsides).

Jeg elsked hende trofast, fra jeg hende saae !
End har ei Læben tolket, hvad i Hiertet boer.
Det kommer an idag paa hendes Varselsprog ;
Indvier hun til Doden disse tvenoe Mænd,
Da tier jeg, og da begrave Taushed du
Min Kærlighed, til Doden selv begraver den.

(Han følger efter; kun fire bevæbnede Særer blive tilbage i
Baggrunden, for at bevogte Angilbert og Eginhard).

Angilbert

(Efter et kort Ophold).

Min Eginhard, o lad os tale sammen !

Eginhard.

Jeg kan ei tale ! dybt min Sicel er nedtrykt.

Angilbert.

Maa ikke dog redder denne Tomfro os.

Eginhard.

Til evig Trældom ? Heller side Døden !

Angilbert.

O see den gronne Skov, hvor den er smuk!
Som Bertha! den er ung og frisk som hun.
Og dog — dog skal vi myrdes i dens Favn;
Og spodsk begrave os den kolde Kilde.

Eginhard.

Lad os i Døden hæve vore Hierter
Til ham, som leed for os den bitre Død.
(De knæle og bede).

Angilbert (reiser sig).

Forunderligt! Hvor sødt dog Bonner styrker.

Eginhart (ligeledes).

Kun Phantasiens skräcker, Hiertet troster.

Angilbert.

Farevel du store Karl! O seired du,
Tilintetgiorde du hin føle Blodsteen;
Mit Blod da maatte gierne flyde paa den
For sidste Gang!

Eginhard (begejstret).

Karl seirer! Aanden siger
Han seirer, traver paa sin stærke Skimmel;

Forsølger med sit Sværd titusind Fiender.
 Han styrter denne røde Hedningblok,
 Og skenker vore Liig en Fadertaare.

A n g i l b e r t.

Og Imma, Bertha binde Blomsterkrandse,
 Mens Blomsten svinder bleg fra deres Kind,
 Ei til vor Grav, thi vi faae ingen Grave;
 Men paa den Kiste, Eginhard, hvor du
 Har giemt de velbeskrevne Pergamenter,
 Hvor jeg har lagt de gamle Bardesange,
 Der skal de hænge Kransen hen, og stotte
 Den hvide Haand til Kind, og følde Daarer.

E g i n h a r d.

Vi kan ei faynes! Bunden er vor Arm,
 Giv mig dit Broderkys.

A n g i l b e r t (kysser ham).

Vi følges ad!

E g i n h a r d.

Og nu ei noget Ord i Verden meer. —

(De sætte sig hen, hver paa sin Steen. Albion kemmer tilbage med Hildegunde).

Albion.

I Trælle! løser disse Frankers Baand!
 Thi de er frie; de hellige Varsler udfaldt
 Til deres Frelse.

Angilbert.

O Lyksalighed!

(De løses og omfavne hinanden),

Albion.

Tak denne Tomfru!

Hildegunde.

Takker Guderne!

Jeg har kun talt af min Samvittighed.
 Mod Venstre sloi med Skrig den sorte Ravn,
 Og Hesten snubled for de hvide Stave.
 Hvis Guder havde kærebet Eders Død,
 Da var min tunge Lod, at fordre den.
 Men Albion maae I takke kun. Druiden
 Ham skænked Jer til Trælle; Helten skænker
 Jer etter Frihed.

Eginhard (glad forundret).

Du os skænker Frihed?

Albion.

Hvor ofte skal jeg plages af Beundring,
 Hordi jeg ingen Treelle lidet om mig?
 Jeg hader Trældom! Derfor strider jeg
 Mod Karl den Slagter, som hans evige Fiende.
 Jeg elsker Frihed. Kun mod frie Mænd
 Jeg løfter Sværd. Gaaer! Henter Eders Vaaben!
 Saa mødes vi vel snart i aaben Mark,
 Og der fornyer jeg gierne vort Bekjendtskab.

Angilbert.

Nei aldrig mere stride vi mod dig.

Albion.

Det skal J! Hvis J end Ter kalde Franker.

Eginhard.

Hvorledes? Løste Sværd mod sin Belgiorer?

Albion.

Hvad kommer Eder min Belgierning ved?
 For Eders Skyld har jeg set intet giort;
 Jeg følger kun mit eget Hiertes Drift.

Angilbert.

O Tomfru! nu saa tak du ham for os.

Thi hvis mit Die seer ei ganske feil,
Da er din Tak ham ikke ligegeyldig.

Albion.

Har du en Fæstemo?

Angilbert.

Dem har vi begge.

Albion.

Saa skynder Eder hiem! at ei de græde
De smukke Nine ud. Men vogter Eder,
At falde strax igien i Sakers Vold.

Thi alle mine Landsmænd drives ei
Af samme Lænkemaade; leed saameget
Af Karl den Slagter, at det ei kan lastes,
Om stundum noget plumpt de hævne sig.

Gaaer ned ad denne Klippesti til Høire!

Den fører Eder i en snever Huulvei,
Som staaer forladt, og bringer i en Dal,
Beboet af fredelige Frankerhyrder,
Som let kan vise Jer til Eders Hiem.

Angilbert.

Vi takke dig!

Albion.

Teg ønsker ingen Tak
 Af Franker, og af Sazer allermindst,
 Som Franker blev.

Eginhard.

O hvis du kiendte ham,

Du blevst det selv!

Albion (leer).

Saa bliver ogsaa Harzen
 En sumpig Eng, hvor Faar kan gaae paa Græs. —
 Farvel! Og glemmer alt hvad her er skeet!

Eginhard.

O Helt! du taler mod dit eget Herte.
 Saa mild og dog saa bitter?

Albion.

Bitterheden

Er styrkende. Paa Fielbet voxer Urten,
 Som læger Saaret snart. Siig Karl den Slagter,
 At vore Saar er legt! Nu falder Raden
 Til ham, at bløde. Men det lunke Vand
 I Aachen stiller ikun Blodet slet.

Eginhard.

Farvel! Vi vil fortælle ham din Høimod.

Angilbert.

Dg ingen statter Høimod meer end han.

(De gaae).

Albion.

Den sledske Franke saae mig ind i Hiertet;

Dg understod sig at fortælle dig,

Min Landsmandinde! hvad knap Albion

I hele tre Aars Tid har sagt sig selv.

Nu veedst du det! og hvis min Krigerdaad

Fortienet Lon — ei Egeskovens Krands

Kan yde den; men hvis din hvide Haand

I Lundens plukker mig en bly Viol —

Hildegunde.

Vort Folks Beundring, Albion! vor Helt!

Er det forundt en ringe Mø, at lønne

Dig med et Hierte — som alt længst var dit?

Albion (Comsavner hende).

Nu smiler Frea dobbelt blaa fra Himlen,

Dg dobbelt grøn staer Hertha paa sin Jord.

En Sæger (kommer).

O Hertug! nu er det ei Tid at favne
 Den kælne Mo. Det frygteligste Budskab
 Jeg bringer dig. Kong Karl, den Slagter seired!
 Den halve Hær han har til Fanger giort.
 De andre spredtes, som for Stormen flyner.
 Og Wittekind kun med en ringe Flok
 Er atter her, og kommer dig imode.

Albion.

Min Elske! fly til Hytten, til din Moder.
 Jeg søger Eder om en lidet Stund!
 (Hildegunde og Krigeren gaae).

Wittekind

(Kommer, med den venstre Arm i et Klæde).
 Min Broder —

Albion.

Wittekind!

(De staar tause og stirre paa hinanden).

Du her igien,

I denne Tilstand?

Wittekind (rolig).

Du har Ret! Det var

Langt mere rimeligt, at jeg var bragt
 Som Liig paa Landserne, og endnu meer,
 At jeg bagbunden sad blandt mine Landsmænd,
 Som Karl den Stores Træl.

Albion.

Kald ham ei stor,

Kald ham en Slagter! Dette Ægenavn
 Vor ingen Særerhelt ham skaane for.

Wittekind

(med et spodse Smil).

En Slagter er han! Hvo vil nægte det?
 Saa kaldes den, som følder Hoveder;
 Og meer Forstand ei viste mine Stridsmænd,
 Paa Farens Dag.

Albion.

Har han paa ny da seiret?
 Vor sidste skionne Seier over ham
 Har intet frugtet?

Wittekind (forundret).

Seier over Karl?

Du taler uforstaæligt, min Broder.

Albion.

Hg vandt ved Sontal ikke vi en Seier,
Hvormed vi hævned lang Tornermelse?

Wittekind.

Jo! — Over Adalgis og over Grillo,
Der knap saa godt forstod at føre Krig,
Som een af os. — Men dennegang var Karl
Selv med i Høren. Tag det tunge Lod
Af Skaalen, og det allermindste Gran
Faaer Overvægt imod den tomme Skaal.

Albion.

Tael ei uværdigt om vor Heltedaad.

Wittekind.

Af os var den ret hæderlig og herlig;
For Karl den Store var det Børneleeg.

Albion.

Jeg kiender ikke Wittekind igien.

Du saaret er, jeg seer, din venstre Arm
 Du bærer i et Klæde.

Wittekind.

Ligemeget!

Den høire bruger jeg saa godt som du.
 Jeg har slet intet mistet, fra vi saaes;
 Kun faaet mere.

Albion.

Hvad?

Wittekind.

Erfarenhed.

Albion.

Dg kiendte du ham ikke før?

Wittekind.

Ei ret!

Min egen Sag, min egen Hestighed
 Mig gjorde blind for hans Bedrift. Hvad hielper
 Vort Raseri? Hos ham er Krigens Kunst;
 Dg tapper er han, som den bedste Bildmand.

Albion.

Er Slaget tabt, saa vil vi hævne det,
Saa sandt, som Wodan skuer Alt i Hlidssialf!

Wittekind (meget alvorlig).

Saa sandt han skuer alt? O ja! saa sandt!

Albion.

Du faaer mig til at gyse, Wittekind!
Har Karl forhexet dig? Selv Guderne
Du stoler meer ei paa.

Wittekind.

Nei, aldrig meer;

Thi viid: jeg er en Christen.

Albion.

Karl dig twang

Engang til Daaben; men af Treelletwang
Forlader ingen Sazer sine Guder.

Wittekind.

Nei, nei! Frivilligt jeg forlader dem.

Albion.

Ha, los mig denne Gaade.

Wittekind.

Da i Slaget

Jeg havde kæmpet til det Yderste;
 Saae, der var ingen Hielp mod Karl den Store,
 Som ordenligt, med sine Helterækker
 Indbrod i mine Sakers vilde Flok,
 Der hylende, som Ulve, maatte bløde; —
 Jeg kasted mig i Faren, for at døe.
 Blev ogsaa saaret; ikke blot i Armen,
 Men dybt i Skulderen, og sandseslös
 Jeg faldt til Jorden. — Da jeg vaagned atter,
 Fandt, i en lille Kirke, jeg mig ene,
 Forladt i fierne Skovkapel, bag Bierget,
 Hvorhen mig mine Drælle havde baaret.
 De kom at lødse mig med Kildevand,
 Forbandt mig mine Saar og gik igien.
 Jeg skulde sove, men det var umuligt.
 Huldt kyssed Aftensolen broget Rude,
 Oplyste Kirken, med de smaae Gudsengle.
 Den hellige Tomfru stod for Alteret;
 Hun smilte til mig, boied mildt sit Hoved,

Og raabte: "Wittekind!" — Jeg troede først,
 Det var en Feber af mit hidsige Blod;
 Og lytted atter; men fra hendes Læber
 Jeg hørte tydeligt en Sølverstemme:
 "O hvi forfølger du mig, Wittekind?"
 Da flog med Vingerne de smaae Gudsengle,
 Og flei fra Altret til mit Smertesleie, —
 Snart kom jeg mig; hun har helbredet mig,
 Og Kildens Væld har vederqvæget med
 Den sande Svaledrik. En Eremit
 Mig døbte der, og nu er jeg en Christen.
 Jeg strider ikke meer mod Karl den Store!
 Det gør mig ondt, at jeg har øgget Godfred,
 De Danskes Konge, til med sine Snekker
 At folge Rhinen og at hærge Landet.
 Jeg gaaer til Heresburg, at tiene Karl,
 Veddragt skal meer ei sønderlidge Tydskland!
 Endrægtig knæle Folket for een Gud,
 Og ingen Mennesker skal offres Guder!

Albion.

O lad først Munkene faae Magt i Landet,

Saa, troe mig, Offeret vil først begynde.
 De vil ei slagte meer den Enkelte,
 Men brænde Kiettere vel tusindviis,
 Til Wre for de blege Helgene,
 Som selv blev pinet græsseligt tildøde.
 Held mig, at vaagen jeg har havt et Syn,
 Som overveier dit. Det var ei, Broder,
 I Feber, i en Hvoelvning; men paa Harzen,
 Hvor Himlens Loft staer over evige Fielde.
 Der saae jeg Wodan, Hertha, Thuner, Frea
 Paa Morgen skyer svæve giennem Luften,
 Mens Kildevældet fused under Klippen.
 De raabte: Svigt ei dine Fedreguder!
 Som i totusind Aar germaniske Stammer
 Tilbedte, frie og herlige; som fulgte
 Fra Asabierget med, til Elvens Kyster.
 Jeg svor at være tro, — og jeg er tro!

Wittekind.

Belan! Vi skilles ad, som ørlige Fiender.

Albion.

Thi Brodre vil vi dog bestandig være.

Wittekind.

Vi føre Hær mod Hær i blodige Kampe.

Albion.

Men løfte dog ei Sværd mod Broderisse.

Wittekind.

Naar jeg er død, jeg kommer til min Frelser.

Albion.

Dg jeg til Wodan, til den hvide Trea.

Wittekind.

Min Vand en Engel bliver.

Albion.

Min en Alf!

I Skoven skal da Englen tit og Alsen

Bel etter mødes.

Wittekind.

Gid det var saa vel!

Maaßkee du kunde frelses efter Døden.

Albion.

Teg søger ingen Frelse! Kun et Tryk

Af dine Broderarme. Vil du nægte
Mig dette Favnetag? (aabner sine Arme).

Wittekind.

Nei, Albion!
(Han omfavner ham).

Albion.

Følg du nu din, jeg følger mine Guder!

(De skilles ad).

Fierde Handling.

(Ekov).

Albion. Hans Frigivne.

Albion

(siddende paa en Stub).

Hvo er den Mand, som ligger der bag Træet,
Dødbleg, og snoret i en linnet Kittel?
Er det en Franke? Frygter han mit Sværd?
Jeg myrder ingen værgeløse Fanger.
Gav du ham Mad og Drikke, som jeg hød?

Svenden

(Snører sin Badskæf til, og tager den paa Ryggen).
Ja Husbond! Nu er han ret karsk igjen,
Og beder om at tale med dig ene.

Albion.

Godt! Lad ham komme.

(Trællen gaaer).

Pipin

(kommer forklaerd som en Betler).

Wodan glæde dig!

Albion.

Teg hører paa dit Sprog, du est en Franke,

Og dog med Wrefrygt du nævner Wodan?

Pipin.

Er der ei mange Sazer, ødle Hertug,

Som nævne Helgene?

Albion.

Desværre! jo!

Pipin.

Her spilles Legen omvendt. Teg, er Franke,

Forlader Christendommen, vorder Hedning.

Albion.

Du? Selsomt!

Pipin.

Kan jeg vorde det?

Albion

(efter at have betænkt sig et Hjeblik, ryster paa Hovedet).

Teg troer ei

Det lae'r sig giøre.

Pipin.

Og hvorfor? Med Glæde

Teg underkaster mig hver hellig Skif.

Albion.

Vi har ei flige Skikke. Ei hos os!

End har jeg ingen Christen kiendt, som tilbed

Sig at forsværge Christendommen. Flygtigt

Du lærer vore Guder ei at kiende,

Ved nogle Dages Omgang med Druiden.

Fra Barnsbeen maa man kiende dem. Som Dreng

Maa du i Morke have bœvet for

Den gamle Wodan, med det iiisgraa Skæg,

Seet Thuner lyne fra sin Tordenvogn;

Seet Freas Maanesmil, og Hertha lee

Hver Vaar i sine Blomster. Dag og Time

Forvandler ingen Christen til en Hedning.

Pipin.

Teg ønsker inderligt at tøkkes dig!

Albion.

Dg derfor vil du være Hedning? Skam dig!

Pipin.

Hvor dybt jeg skammer mig, det seer du her:

Teg næsten mig har svøbt i Sæk og Uske.

Dog er jeg ikke gansse Den, jeg synes.

Du troer maaſkee, du seer en Betler for dig?

Albion.

Det er du; betler du ei om min Gunst?

Pipin.

Saaledes vil jeg gierne kaldes Betler.

Men da du Fred har lovet mig, saa viid,

Du skal ei skamme dig for mit Bekjendtskab.

(Han lukker Kittelen op og viser sin rige Dragt).

Teg var tilforn en mægtig Frankerhøvding.

Albion.

Duaabner Kitlen? Det vil lidt forſlaae!

Hvis jeg skal kiende dig, da maa du knappe

Meer op endnu, og vise mig dit Hierte.

Pipin.

Det bærer jeg paa Tungen.

Albion.

Ei paa Panden,

Dg ei i Diet.

Pipin.

Megen Harm og Modgang
Har furet Panden, svækket Diets Ild.

Albion.

En Frankerhøvding?

Pipin.

Som sik Skam til Lon,

Dg som i flere Slag sit Blod har spilt
For Karl den Slaakter, uden Vederlag.

Nu vil jeg ikke længer tiene ham.

Dig byder jeg min Arm, og dig min Kunſt.

Teg lære vil dit Folk at føre Krig.

Du veed, at Karl har slaaet Wittekind;

Det kræver Hævn — og jeg skal hævne dig!

Albion.

En Hævn paa Borg og af en Anden laant,

Er en elendig Hævn. Jeg vil ei hævnes;
 Men trod se Karl, det vil jeg! Han forbyder
 Vort Folks Selvstændighed i Dalene?
 Det lad ham! Men paa Bierget er vi frie;
 Der byder Harzen Klippens evige Blokke,
 Til Ly og Fæstning, for en tapper Slegt.
 Did bringer jeg min Brud imorgen alt;
 Vi gaae paa Jagt, som vore stærke Fædre,
 Snart efter Wildsvin og snart efter Franker;
 Og Karl til sidst skal vrude sine Hænder,
 Som Varus, for de tabte Legioner.

Pipin.

Men var det ikke bedst, at træffe Skiven
 Midt i den sorte Plet? Saa var jo Spillet
 Forbi med Get.

Albion.

Hvad mener du?

Pipin.

Følg mig

Bevæbnet, Herre, med en tapper Skare!
 Jeg bringer dig ad hemmelige Gangsti,

Til Heresburg, i Kongens Sovekammer.

Vi stode Dolken i den Stoltes Bryst,

Dg du befrier dit kære Fædreland.

Albion (opbragt).

Snigmorder! Fly!

Pipin.

Forkaster du min Hielp?

Albion.

Teg har dig lovet Fred, den har du end;

Men fly! hvis ikke træffer dig min Brede.

(gaaer).

Pipin.

Taalmodighed!

(vinker ad Svenden, som har holdt sig i Baggrunden).

Hvor gaaer han hen?

Svenden.

Til Hytten.

Der boer hans Brud.

Pipin.

Hvordan? Til Hytten der?

S v e n d e n.

Dg i den mindre, næstved, boer min Egen.
Farvel!

P i p i n.

E t N i e b l i k ! — D e r boer hans Brud ?

S v e n d e n.

Ta, med sin Møder og sin lille Søster.
Hans Møder er der ogsaa; hun besøger
Sin Svigerdatter.

P i p i n.

E n m i d a l d r e n d e

N et vakker Kone, med fulsorte Haar ?
E n deilige Mø, med askelyse Lokker ?

S v e n d e n.

Saa er det.

P i p i n.

G o d t ! T e g takker dig ! Farvel !

(S v e n d e n g a a e r).

P i p i n (Cene).

N u — hvis det Pirremiddel ikke hielper,
Dg haerdes ei til Staal dit Hiertes Jern

I dette Fisvand, Albion! — Jeg kunde
 Beklage ham; men bort Medlidenhed!
 Karls føle Blodtørst kommer mig til Hjelp.
 I dette Oprør gielder ingen Ømhed!
 Hvad Moder — Soster — Brud? — Naar Reisfærd væbnet
 Til Blodhævn Sonnen mod en Faders Bryst,
 Hvad spørges vel, om et Par dræbte Øvinder?

(Gaaer).

H y t t e n.

En Lovbæk ved Væggen. Albion ene.

Albion.

Her er slet ingen. Er min Moder gaaet
 Maaskee lidt ud i Lundten med min Brud?
 O min Veninde! Lykkelige Skiebne!
 Hvad agter jeg, Kong Karl, dit vundne Slag?
 Kan du berøve Manden, frisk og fri,
 Den Lykke, som er grundet i Naturen?
 Skienk Trea mig en Hule, tor, paa Harzen,
 Hvorin din skionne Sol og Maane skinne!

Et Kildevæld, som Vaarens Blomst besøger,
 Hvis Flugt ei Vinterisens Skorpe hæmmer;
 Et Spyd, et Sværd, et Skjold; og Leiet lunt,
 Bedækt af smidigbrune Dyresskind — —

(studser).

Men hvad er det? Der er jo Pletter Blod
 Paa Gulvet? — Dog — det maa vel være Vand,
 Som, nylig spilt, formørker Leret kun.
 Her er saa skyggefuldt i denne Hytte,
 Saa muggent! Den er bygget midt i Skoven.
 Paa Harzen, Hildegunde! boe vi bedre,
 I Freas Luft. — — Ved Wodan, det er Blod!
 Har de, til Tak for Seiren, offret her?

(Han sætter sig et øieblik og venter, men springer
 utaalmodig op).

Der kommer ingen! Og det Blod paa Gulvet
 Forfærder mig. — O alle Valhals Guder!
 Bag Bænken flyder det i rige Stromme;
 Og under Bænken rører sig et Væsen.
 Hvem er der? Kom hersrem! Hvo ligger skjult

(9 *)

Derinde mellem Huderne? Svar! eller
Jeg jager Spydet i dig.

Den lille Winfreda
(kommer frem, med nedhængende Haar, bleg som et Liig,
fnæler og beder).

Albion!

Barmhertighed! Du er jo ingen Franke!
Du elsker jo min stakkels dode Søster;
Den lille Winfred vil du ikke myrde.

Albion.

Winfreda! — Eller spøger her en Svartalf
Kun i din Skikkelse? — Dael, Barn! forstum
Ei plat af Skräck! Jeg gior dig intet. Dael!
Hvor er din Søster og hvor er min Moder?

Winfreda.

Hos Frea!

Albion.

Nære Barn, jeg beder dig —

Winfreda (græder).

I Skoven har de grumme Frankerbøsler
Slebt deres Liig.

Albion.

Fat dig, min lille Pige!

Du sværmer i en Feber!

Winfreda.

Teg har seet det!

De hugged deres Hovder af dem, over
 Den blodige Sengestok, og slæbte dem
 I Skoven ud. Teg smitted under Sengen.
 Der har jeg ligget nu i Dødens Angst,
 Og grædt, fordi de dræbte Hildegunde,
 Min stakkels Søster.

Albion (peger ud af Hytten).

Der?

Winfreda.

Ta ja! derude!

Der ligge deres Lüg.

(Albion styrter ud. Pipin sniger sig ind. Winfreda skriger).

Pipin

Frygt ei, min Pige!

Teg gjør dig intet.

Winfreda.

O hvor er min Moder!

(Isber ud).

Pipin.

Det virker tænker jeg! Karl, dine Bodler
 Arbeidet har for mig. — Der staaer han ude,
 Og finder Ligene. Han knæler ned,
 Den gamle Kones Haand han kysser tit;
 Han trykker Liget af den dræbte Pige
 Fast til sit Bryst. Nu drager han sin Daggert,
 Og skærer Lokker af de kicere Dode.
 Han vikler dem om begge sine Haandled.
 O det er stygt at myrde Kvinder! Mænd
 Har jeg vel ogsaa dræbt; men aldrig Kvinder. —
 Der kommer han tilbage. Diet ruller
 I Hov'det vildt. Hvis han kun ei har tabt
 Forstanden reent, og skælner ikke Ben
 Fra Fiende meer. Jeg træde vil tilside,
 Indtil det første Klaesi har lagt sig.

(Kluler sig).

Albion

(Kommer tilbage, bleg som et Liig, med lange Haarlocke
nedhængende om Haandledene).

Jeg veed — selv Guderne forfolger Skæbnen.

I Ragnarokur stride Mørkets Tetter

Mod Uerne. Ja, om det selv er Thor,

Saa quæler ham den føle Midgardsorm.

Men Guden dræber Slangen før han falder.

Det er en Trost! Ja Trost! Ja det er Trost.

Min Hildgunde! har det grumme Staal

Alt stilt din Lilie fra sin Stilk? — Og du,

Som bar mig under Hiertet, — Du min Moder?

Jeg kunde græde Blod — det sorte Blod.

Men jeg vil ikke græde, jeg vil hævnes.

Hærd mig, Fortvivelse! som Vinterkulden

Den letbevægte Kilde! Skærp mig, Bred!

Du Hvæssteen, drei dig paa Lykkens Hiul,

Og find din Bellyst i en blodig Daad.

Ja Karl, ja jeg skal hævne mig paa dig,

Afskyelige, uhoimodige Fiende!

Du Falder dig en Christen? Ja en Christen!

O hvilke Christne! — Men de veed det selv,
 At Herved sluger dem. De har en Satan,
 Som glæder sig kun ved Forbrydelse,
 Som frister dem, og martrer dem til sidst.
 Kom Satan! som vil træffe Karl den Slagter.
 Kom! viis dig i hvad Skikkelse, du vil;
 Som Varulv, med to sammengroete Mine,
 Som Kæmpecædderkop med gætige Hægter,
 Som Liig, — forpestet, halvforraadnet Legem
 Fra Graven — kom!

(Pipin træder frem og betragter ham rolig, med en ondskeabsfuld Mine).

Albion (gyser tilbage).

Du tager mig paa Ordet?

Pipin.

Du kaldte, "syntes mig; hvad vil du mig?

Albion.

Saa føl? Jeg havde ikke ventet dig
 Slet saa affyelig.

Pipin.

Jeg staær dig bi.

Albion.

Teg saae dig før, hvis ei min Hicerne drømmer;
Da loved du mig Hævnen.

Pipin.

Du forsmaaede

Min Hielp.

Albion.

Teg var en Daare. Tilgiv mig!

Pipin.

Saa folger du da med?

Albion.

Ta! Ta ved Frea!

Seer du den unge Mø paa Skyen hist?
Den gamle Kone? — blege, truende! —
See! deres Haar har jeg om Hænderne!
See, hvor det drypper Blod!

Pipin.

Saa ræk mig da

Din Broderhaand! Med sleben Dolk i Barm
Vi flyve did.

A libion.

At vase Karl den Kunst,
Som han har lært os. Vi kan ogsaa myrde!

(De gaae).

H e r e s b u r g.

K a r l. A s t o l f.

K a r l.

Frit Leide har han onsket? — Wittekind?

A s t o l f.

Ta, Herre Konge! Den er givet ham,
Som du befoel.

K a r l.

Jeg veed det! Hvorfor skulde
Jeg nægte ham en Sammenkomst? Troer han,
Jeg tor ei tale med ham?

A s t o l f.

Vi kan snart

Vel vente ham.

Karl.

Hvor gaaer det mine Dettre?

Min Inna, Bertha?

Astolf.

Blege sidde de

I Haugen, som to tause Billedstotter.

Karl.

Før ligned ingen Blomst i Haugen dem,

Nu visne de, midt i den friske Fylde.

Ta, uden Solskin trives ingen Blomst! —

Lad Wittekind kun komme, naar han er der!

Hvis han har tabt, saa har jeg ogsaa tabt.

Mit Tab er vist; og hans er meget uvist.

Astolf.

Det græmmer mig, at see min Konge sørge.

Karl.

Kan det forundre dig? Ved Ronceval

Faldt Roland, Olger, Ekhard. — Angilbert

Og Eginhard jeg mistet har ved Sontal.

Snart staaer jeg venneløs.

A st o l f.

O tro det ei!

Du finder ti for een, som ønsker at
Erstatte Tabet.

K a r l.

Ta, jeg veed det, A st o l f!

Dg blandt titusind findes der ei Gen,
Som kan erstatte det.

A st o l f.

Det tabte Gode,

Betrugter Hiertet som det bedste Gode.

K a r l.

O tie, med den forslidte lunke Trost!
Jeg væmmes ved den.

A st o l f.

Kongen er fortørnet! —

K a r l.

Jeg er forstent! — Det halv fortryder mig,
At jeg har sendt de frække Undersaatter
Benaadning. —

A st o l f.

Hvis det angrer dig, min Konge!
Da vil den Steen snart lettes dig af Hiertet;
Thi efter al Sandsynlighed kom Maaden
For silde.

K a r l (Copbragt).

Lamhed slaae din frække Tunge,
Ulykkesfugl! Hvi stirrer du paa mig?
Gaa! Lad dig aldrig see af mine Dine!

(A stolf gaaer).

F a s t r a d e

(Kommer fra den anden Side).

Min elskete Ven, hvad fattes dig? Mismodig?
Hvor er den store Karl?

K a r l.

Søg ingen Stormand

I Stuen hos sin Qvinde! Moren sætter
Sit Skjold og Landsen udenfor ved Doren,
Naar han besøger Koner. Denne Skif
Er sindrig, burde føres ind i Landet.

Fastrade.

Du elsker mig ei meer!

Karl.

Det lader sat.

Fastrade.

Har jeg forandret mig?

Karl.

Du er den samme;

Men jeg gaaer ikke meer, som for i Dromme,

Fastrade.

Fandt da min Karl mig kun i Dromme smuk?

Karl.

O nei! Hvis Næse, Pande, Nine, Mund,

Hvis Hænder, Fodder, hvis et velskabt Legem

Udgjorde Mennesket; da varst du det

I en fortinlig Grad.

Fastrade.

Hvad fattes mig?

Karl.

Et Hierte!

Fa strade.

Hiertet skænkte Himlen os
 Af hoistforskielligt Malm. Eet smelter let,
 Et andet taaler Hedens største Grad.
 Demanten trodser Ilden; vevre Øvægsvolv
 Som Vand alt bølger i den lune Luft.

Karl.

Du Demanthierte! Falder du mig Øvægsvolv?

Fa strade.

Lidt for bevægelig er kun min Karl;
 Men denne Feil erstatte store Dyder,

Karl.

Ei sandt? — Teg er for øm! Det mører mig
 Ei ret endnu, at see Henrettelser;
 Og Hævnens Blodstænk, paa den røde Blok
 Ei gotte mig, som Roser i en Hauge.

Fa strade.

Du ypper Kiv med mig, fordi du sendte
 Dit Silbud, med de fangne Saxers Dødsdom.
 Hvad du har giort, maa du nu selv forsvere.
 Teg er en Qvinde, Karl! du er en Mand,

Og bor ei vælte Skylden paa den Svage,
Hvis din Samvittighed bebreider dig.

K a r l.

O gid I vilde være svage Kvinder!
Naar kvindlig Svaghed har Elskværdighed
Og den beskedne Frygt i Folge med,
Hvor er den Mand, som vil bebreide Kvinden?
Men folde Stolthed — føl Forbittrelse,
Som vild forstyrrer Mandens Rolighed,
Og vælter Skylden dog paa ham i Neden,
Endskjondt den hid sed ham og øegged ham; — —
Men jeg har intet at bebreide dig,
Thi hvorfor gif jeg i din Lænke, Kvinde?
Welan! jeg kaster Lænken for din Fod.
Men tro kun ei, Fastrade! Tro kun ei,
At oftere mig Røtterstedets Ravn
Wil forekomme, som en hellig Due,
Hvor fromt den ogsaa slaaer med Vingerne!

(Gaaer).

Fastrade (kold og rolig).

Med Sværd og Dre blev Martyrerne

I forbums Dage dæbt af Hedninger;
 Det er en Christens Pligt at hævne dem.
 Desværre, min letsindige Gemal!
 Du est for verdslig, — al din Evne glimrer
 Kun som en Lygtemand, et Stierneskud;
 Men straaler ei fra Matten, som en Stierne,
 Fordi den fører Rod i Himlen ei.
 Hvis han forstoder mig? — Jeg gaaer i Kloster!
 Som Priorinde der, for fromme Nonner,
 Skal mine Bonner født, med Røgelsen,
 Opstige til den hellige Martyrs Billed.
 Der skal jeg føre Regimentet ene,
 Med Fromhed — og urokkelige Strenghed.
 Hver Synd i Klosteret skal Vand og Brod
 Og Riis og Fængsel straffe. — Bort med Elskov!
 Det er en Lidenskab for Hedninger.
 Jeg murer mine Nonner ind i Væggen,
 Ved mindste Nys om Overtrædelse.
 Mit Hværv er sluttet; jeg har hævnet mig
 Paa Immia, Bertha, som paa Saxerne.
 Jeg træder i min Dunkelhed tilbage.

Staa du mig bi nu, St. Sebastian!
Og lær mig at taale mine Fienders Pile.

(Gaaer).

(Karl kommer bevæbnet tilbage, fulgt af en Svend).

K a r l.

Er han der alt? Velan, saa lad ham komme!
Skal det dog være, heller først end sidst.

(Svenden gaaer).

Mit Vaaben skærmer mod hans Raseri.
Frit Leide har jeg lovet ham tilbage;
Men vogt dig, Wittekind! at overtræde
Min Gaardsret! Jeg er stemt til Mildhed nu,
Tirr ikke Løven attter!

W i t t e k i n d

(Træder ind, rolig og bestedten).

Himlens Fred

Med Karl den Store!

K a r l (studser, afsides).

Denne fromme Hilsen?

Er det af Spot, Foragt, af undertrykt
Forbitrelse? (høit) Velkommen, Wittekind!

Jeg seer, du bærer Armen i et Klæde;
Har du forblødt dig? Et du farlig saaret?

Wittekind.

Nei, kun i venstre Arm, i Skildets Arm;
Den høire, Sværdets, bruger jeg, som før;
Dg den, som bruger Sværdet godt, Herr Konge!
Behøver intet Skold.

Karl.

Bel talt! Jeg værer
Steds Tapperheden; selv hos mine Fiender.
Det veedst du.

Wittekind.

Jeg er ei din Fiende meer.
Jeg kommer før at byde dig mit Sværd,
Vær du mit Skold!

Karl.

Du underkaster dig?

Wittekind.

Frivillig.

Karl.

Veedst du —

(10 *)

Wittekind.

At ved Altersflob

Du seired over mig? Det veed jeg, Karl!

Karl.

Du kommer for at bede nu om Fred?

Wittekind (stolt).

Nei!

Karl.

Dg hvorfor da?

Wittekind.

Hør at byde Fred.

Karl.

Som krafteslös —

Wittekind.

Saaest du mig ikke her.

Troer du, en Særer kan fornedere sig,

Dg betle, hvor han intet har at give?

Karl.

Hvad kan du give mig?

Wittekind.

Mit Hierte, Konge!

Og med mit Hjerte, folge flere tusind,
Der elste dig saa let, som nu de hade.

Karl.

Forklar dig!

Wittekind

Du har seiret over os!

En foie Tid har du forkuet os —
I Marken kan ei Saxon gaae mod Franken.
Din Land er stor, og tunge dine Sværdslag;
Og hvor du kommer, folger Seirens Alf
Paa Stormens Vinger, frygtelig, dit Banner.
Og dog — dog trænger du ei mine Landsmænd,
Med legemlige Magt. — Et Folk, som trænger
Til intet, og som frygter intet Tab!
Bil ud du torre Moserne for Lydskland?
Bil du nedhugge Skovene fra Lydskland?
Og vil du sloife Biergene for Lydskland?
Du kanst det ei? Du studser? Ja saa let
I Kamp du drager, Karl, mod Mosens Froer,
Mod Skovens Dyr og Biergets Drueslot,

Som mod de hærdede Naturens Sonner,
Maar Hadet og naar Hævnen øgger dem.

Karl.

Og hvormed, troer du, skal jeg tringe dem?

Wittekind.

Med Mildhed! Med et elskeligt Exempel.

Naturens Son er som en kraftig Dreng.

Skæld ham! Han øges meer. Kast ham paa Jordens,

Prygl, spark ham, og han skærer Tænder, leer

I Døden vild og trodsig ad sin Bodel.

Men kun et venligt Ord, en Fadermine, —

Og see, den Vilde kommer logrende,

Som trofast Hund, og slukker dig din Haand.

Karl

(Skuler sit Ansigt i sin Haand og siger med dæmplet Rost):
Teg proved Mildhed tit, det var forgieves!

Wittekind.

Du est en Christen; nu saa lør af Christus

Læalmodighed imod Forfolgelsen,

Læg at forlade de Forvildede,

Som selv endnu ei vide, hvad de gjøre.

K a r l.

I denne Tone taler Wittekind?

Wittekind.

Jeg er en Christen, Karl, nu som du selv.
 Du tvang mig ei dertil. Den Draabe Vand,
 Som dine Munke stænked mig paa Tøssen,
 Ei tvætted Hedenstabet meer af mig,
 End kullet af en Morian. Christendommen
 Er aandelig, indtvinges ei med Sværd.
 En hellig Abenbaring lærte mig,
 Hvad vaagen jeg ugudelig foragted.
 Jeg indseer nu, hvad før jeg ikke saae:
 At Mennesket bør stige til Forbedring,
 Som Planten, der fra Jordens hæver sig
 Til grønnen Urt, fra grønnen Urt, til Blomst,
 Smykt med Naturens skionne Purpurkrone.
 Din Kraft har ei forbauset mig; selv eie
 Vi Kraft, som vel opveier din, Kong Karl!
 Din Viisdom og din Kunst, i Krig og Fred,
 Din Bennesalighed i Borg, paa Thing, —
 Den rørte mig. — Jeg mærker, at du handler

I Christendommens Land ; og jeg vil hælpe
Dig, til at brede den i Norden ud.

Hvad Willehad og Bonifacius
Kun proved svagt, det skal vi bedre prove.
De blodige Lunde svinde bort for Kirken !

I Dyrrets Huler skal ei Mennesket
Herefter boe ; ei efterligne længer
Det vilde Dyr. Den sædelige Christen
Kun stande for Barbaren som et Monster !
Og vi skal lære Kærlighed af dig.

Karl (urolig).

Weedst du — — Du kommer flygtende fra Slaget —
Og har vel ikke hørt, hvad der er skeet. —
Weedst du min Seiers Folger ?

Wittekind.

Ta, jeg veed :

Halvfemtetusind Landsmænd har du fanget ;
Men kun i Lænker har du kastet dem,
For ødelmodig dem at skænke Frihed.

Karl.

Nei, Wittekind ! Sæt dig i mit Sted ! Nei —

Før ofte skuffedes mit Edelmod —

Det har jeg ikke!

Wittekind.

Og hvad vilst du da?

Vilst du bortslæbe, sælge dem, som Trælle?

Karl.

Nei, heller ikke. — For en lang som Hævn
 Skal ingen fiende frygte; det er mod
 Mit Sindelag. Men opbragt kan jeg blive;
 Thi vi er alle Mennesker.

Wittekind.

Saa har du

Bel ladet alle mine Drotter dræbe,
 Til Skræk og Varsel, for den store Fløk?
 Det var vel stængt; — men Strenghed var nødvendig!
 Og jeg beklager mine Venners Dod;
 Men hader ikke deres Banemand.

Karl (med stigende Følelse).

Nei, Wittekind! nei det blev ikke derved.

Wittekind.

Grusomme Karl! du har dog ikke dræbt
Hver tyvende, som stod i Rækken lønket?

Karl.

Meer, meer!

Wittekind.

Hver tiende!

Karl.

Meer Wittekind!

Wittekind.

Hver anden?

Karl.

Meer!

(fortvivlet).

Jeg lod dem alle dræbe!

Wittekind (gyser tilbage).

Umuligt! —

Karl.

Selv jeg holdt det for umuligt,

Hvis ikke det var skeet.

Wittekind.

Halsfemtetusind!

Beedst du, at der var Qvinder, Born i Flokken?
Dem har du skaanet dog?

Karl.

En vild Beslutning

Foer hen paa Hadets Vinger; for min Skaansel
I Flugten kunde standse den.

Wittekind.

Barbar!

Du kalder dig en Christen?

Karl.

Teg har sendt

Et Tilbud efter Hœvnerne; maaskee
Der end er Haab! Han bragte Maaden med.

(Seer ud af Binduet og siger forfærdet):

Forgieves! Maaden, paa sin Duevinge,
Har ei indhentet Bredens vilde Grif. —
Der kommer han tilbage! — Teg har sagt,
Han skulde bære grønnen Green i Arm,
Hvis han kom tidsnok; men en Bodeløse,

I sfald han kom for silde. — See! der træder
Han med en blodig Øre taus i Hallen!

K r i g e r e n

(træder langsomt, nedslaaet ind, og lægger Øren
for Kongens Fod).

K a r l.

Før silde?

K r i g e r e n (trækker paa Skuldrene).

K a r l.

Kunde du ei standse dem?

K r i g e r e n (med dæmpt Nøst).

Der var slet ingen. Alting var forbi.
Jeg modte meer ei Mennesker i Skoven,
Kun paa det vilde fugleskrig jeg mærked,
Hvor Dynger af de Døde laae. Jeg voved
Mig knap derhen, for gridsken Ørn og Ravn,
Som tog mig for et Liig, der reiste sig
Og vilde flye. Til Lykke var jeg dækt

Af Hielm og Brynie; med mit Sværd og Skjold
 Arbeided jeg mig giennem Fugleslokk'en.
 Jeg Øren fandt, dybt i det rode Græs,
 Da bringer dig den blodige Tropheæ!

(Der hersker en fort Taushed; Krigeren gaaer. Karl og
 Wittekind stirre begge ned paa Øren i forskellig
 Sindsbevægelse: endelig siger:

Wittekind (med fatning).

Frit Leide har du givet mig, Kong Karl!
 Jeg har endnu een Bon at giøre dig.

Karl.

Forlang!

Wittekind (peger paa Øren).

Giv mig den Øre!

Karl (venligtbedende).

Lad den ligge!

Wittekind

(med stærk Røst og udtrydende Graab).

Ne i Karl! (tager den op og kysser den).

O Landsmænds dyrebare Blod! — —
(med forbittret Heltekraft).

Dg nu til Gotfred, til de Danskes Konge!
Jeg haaber, han er landet, med sin Glaade.
Normannerne skal hævne Saxerne!

(Gaaer).

Femte Handling.

Hauge paa Heresburg. Aften. Maanestin.

Imm a. Bertha.

Imm a.

I disse skionne Gange,
Med Maanestin, saa dunkellyse, lange,
Hvor, ved min Elsktes Side,
Saa tit jeg skued Flodens Bolger glide,
Bred Mattergalens Klukke, —
Der lyder eensomt nu kun mine Sukke.
Hver Skygge mig imøde
Bedrøvet kommer, som den kiære Dode.
Nu smiler ei, nu græder
Den blege Luna til forladte Steder,

Hvor hver en Blomst i Haven
 Kun staaer for mig, som Rosmarin paa Graven.

B e r t h a.

Hvad vil jeg her tilbage?
 I Luften flyver sorten Ravn og Krage,
 Hen over Fjeldkanten.
 I Firmamentet staaer, som Diamanten,
 Ensom den store Sterne,
 Som vinker mig fra Jorden til det Fierne.
 Ha brist, mit fulde Herte!
 Hvi piner du dig med en langsom Smerte?
 Som Angilbert, du byde
 Din Hals for Dren! Lad saa Blodet flyde!
 Saa er i faa Minutter
 Du hos din Ven. Thi denne Jord har lutter
 Bedrageriske Glæder;
 Og Diet skælner ret først, naar det græder.

S m m a.

O hør hans Harpe klinge!
 Han slaaer endnu den, paa sin Englevinge;

Dg Eginhard deroppe
 Jeg seer fra Skyens solverdækte Toppe.
 Den store Bog han ud af Skyen rækker,
 Af Evigheden skrevet;
 Den er ham skænket blevet.
 Seer du? det hemmelige Seigt han bækker!
 Lost er den store Gaade, —
 Dg salig er han, i sin Grelsers Naade.

Berth a.

Bedrovelsen jeg hader!
 I Kampen folger jeg min store Fader.
 Min Angilbert! Din Dod jeg efter Evne,
 Med svagen Haand skal hævne.
 Ja — jeg skal Saper følde!
 Dg paa den Steen, hvor de dig monne myrde,
 Skal jeg mit Hoved hælde, —
 Dg snelt afkaste Livets tunge Byrde.

Imm a.

Nei, fredelige Kloster!
 Dit Lovte nu mig ingen Zaare koste;

Min stille Trost jeg henter,
 Som Eginhard, af dine Pergamentter.
 Der Sangens fremme Tone
 Min Lidenskab med Himmel skal forsoner.
 Som dine Spir du rækker
 I Maanskin over Skoven,
 Og speiler dig i Boven —
 Saa til min Gud jeg mine Hænder strækker!

Bertha.

To Mænd i Haugen hist jeg seer fremskride,
 Kom, lad os gaae tilside!

(De gaae).

Angilbert og Eginhard komme.

Angilbert.

Saaledes, ubemærket,
 Igjennem skulste Dor paa Fæstningsværket,
 I Haugen ind vi smutter;
 Og snart omfavne vi de kære Glatter.
 Seer du ei? Lystet flammer
 Endnu, paa deres Kammer.

Ak, de kan ikke hvile!
 Saa lad os hurtigt handle,
 Og pludselig forvandle
 Til Glæde Sorgen, Zaarerne til Smile.

(De gaae).

(Bertha og Imma komme tilbage fra Baggrunden).

Bertha.

O Imma, kære Søster!
 En Abenbaring mig i Noden troster.
 Mit Hjerte sig ei meer i Sorgen vaander!
 Jeg seet har deres Vander.
 De svæved her! Mig ei bedrog mit Die;
 Jeg skælned begge noie.
 Thi Arm i Arm jeg saae dem langtsomt vandre,
 Ved Maanskin, med hverandre.
 Skiondt salige hos Gud, de dog besøge
 De skyggefulde Bøge.
 De kan ei Længsten dolge,
 De deres Elskte vente;
 De kommer, os at hente —
 Velan! jeg skælver ikke for at følge.

(11 *)

I m m a.

Teg glædes med! Teg saae dem ogsaa begge
 Her, Arm i Arm, paa Skulden Haand at lægge,
 Imens forbi de ginge.

Men ei som Engle! thi, foruden Binge,
 Teg saae, med Kinder røde
 Dem muntert smile. De var ikke døde!
 Nei trost dig, ødle Bertha!
 Ci deres Hierter offredes til Hertha!

(Angilbert og Eginhard komme tilbage og omfavne
 de Elskede).

A n g i l b e r t.

Nei — kraftigt end i Barmen
 For Eder banker det, med Ungdomsvarmen!

E g i n h a r d.

Vi leve! Dobbelt leve vi, da Livet
 Blev os til Elskov givet.

I m m a.

Du ei paa Stenen bledte?

E g i n h a r d.

Nei, thi en Frelsensengel der vi modte.

Bertha.

Min Ven! du aander? Kan du mig forklare —

Angelbert.

Jeg alting skal besvare!

Men først sin Ret forlanger Kærligheden;

Og i dens Glædeseden

Er Ordet altfor svagt til at udtrykke

Sin hele Fryd.

Bertha.

O Salighed!

Imm a.

O Lykke!

(De gaae).

Karl

(Kommer fra den modsatte Side, langsomt med Armene overkors, i dybe Tanker).

Jeg kan i Nat ei sove. —

Min Tanke svæver i de mørke Skove,

Hvor Sæfers Blod det grønne Græs har vædet.

Nu skinner Maanen hen paa Netterstedet. —

(Træder længer frem).

Forbittrelsen er foundet;
 Men haardt faldt Øren, rigt er Blodet rundet;
 Og ingen Morgenröde
 Fremkalder Flokken atter fra de Døde,
 For hist — naar Domtrompeten
 Os alle Falde frem for Majestæten —
 Den Store — Frygtelige —
 Hvor jeg og fattigst Betler i mit Rige
 Har lige Rang! —

(Han tier et Hjeblik og siger derpaa):

Nu skal ei meer den Wilde

Med lumfse Pile Frankerblodet spilde;
 Forstyrre, Herre Christ! din hellige Lære.
 Modvendigt var sligt Offer til din Gre!

(etter Taushed).

Hvad vover jeg at tale? —
 Jeg hørte hist i Gaarden Hanen gale, —
 Som hisset, Petrus! da du ham fornægted.
 Jeg føler saert mig nu med dig beslægtet;
 Og bitterligt jeg kunde —
 I disse stille Lunde, —

Hvis ingen saae det — græde!

(Pause).

I kicere Skygger! I af Graven træde!

Min Eginhard, min Angilbert! som Engle,
Med Hævnens Glavind, ei med Liliestængle.

Thi stiondt mit Hierte gyser,
For Eders grumme Mord paa blodige Stene,
Saa troster mig dog ene

Den Tanke, — som en Straale den mig lyser,
Fra Gravens Nat, — at jeg mig har forsvaret,
Dg dem ei spart, som intet mig har sparet!

Emma, Bertha, Angilbert og Eginhard
(komme tilbage).

Eginhard.

Min Fader!

Angilbert.

O min kongelige Herre!

(De kysser hans Hænder).

Karl (forsørdet).

Nu bliver Natten værre!

Nu drømmer jeg lysvaagen;

Thi Skyggebilleder jeg seer i Taagen.

I m m a.

Nei elskte Fader! Glæd dig med din Datter!
 De er ei dræbt! du farner fro dem atter.

K a r l.

De leve? — Du bedrager
 Dig selv, mit Barn!

B e r t h a.

Nei, endt er vore Klager,
 Endt er vor Sorg! Lad alting os forkynde —

K a r l (affides).

Med hvert et Ord, vil min først ret begynde!

B e r t h a (forundret).

Hvad kan din Fryd forhale?

K a r l (høit, til Bertha).

Agt ikke paa min Tale!

(til Mændene).

Hvo har Ier skænket Livet?
 Selv har I eder atter Frihed givet!
 Ei sandt? Den dorfse Fiende,
 Som kun med Vast kan binde,

Holdt Eder slet i Rønker.

En dristig Flugt bedrog de plumpe Rønker;

Dg., snart igennem Dalen,

I flygted hid, fra Døden og fra Dvalen.

E g i n h a r d.

Nei, Herre! nei! Vi stod for Stenen blodig:

En Særer, ødelsmodig,

Gav Livet os tilbage,

Skøndt vi os fandt i Skiebnen, uden Klage.

K a r l (med stigende Bevægelse).

H v o ?

E g i n h a r d.

Albion! En Helt af Dyd og Ere,

Som fører Særerhære,

Han løsgav sine Fanger.

K a r l (fortvivlet).

Saa har jeg intet mere! — Kun min Anger!

(Han søger at fatte sig, og siger derpaa venlig

til de Elskende):

Christ signe Jer! Nu er I lykkelige! —

Men Karl straer fattig i sit store Rige;

Og Eders Frelse, mine bolde Sonner,

Hvormed Uskyldigheden Gud besønner,

Førvirrer mine Tanker!

Thi paa mit Hoved gloende Kul den tanker,

Førstyrrer Hiertefreden,

Og gør til Fiende mig Samvittigheden !

(Han gaaer, de følge ham).

En Borg ved Rhinen.

Sal, med et stort Billed paa Bæggen i Baggrunden; et Forhæng skjuler det. Skænkeborde til Siderne. Hermentrud, en gammel blind Kone, som støtter sig til en Krykfestok. Drago, en halvvoren Dreng.

Hermentrud.

Jeg var hans Amme! Jeg har diet ham

Bed dette Bryst.

Drago.

Ta, Oldemo'er, det veed jeg;

Det har du sagt saa tit.

Hermentrud.

Det kan ei siges

For tit, at jeg var Karl den Stores Amme.
 Det var en vild Krabat, han heed mig Vorten,
 Og skreg hver Dag bestemt til sine Timer;
 Men siden smilte mildt han, som en Engel.
 Som Dreng var han vel hidsig, stolt; men god.
 Med Venlighed man vandt ham om en Finger;
 Men med det Onde kom man ingen Bei.
 Han hersked over sine Kammerater,
 Og saadan har han giort sit hele Liv,
 Forst i det Smaa og siden i det Store.
 Og dette Mord paa Sakerne — Nei, Drago,
 Det kommer ei fra ham, det tor jeg vædde!
 Dertil har Dronningen forsørt min Karl.

Drago.

Men Oldemoe'r! du har jo aldrig seet
 Fastrade.

Hermentrud.

Dumme Dreng! behøver jeg
 At see et Menneske, for det at kiende?
 Hvad hielper det at stirre paa hinanden?
 Med Ansigtet kan man forstille sig.

Det er et malet Bret, et Skilt, som lyver.
 Men Stemmen kommer fra det Inderste;
 Og Den skal spille saare godt paa Fløite,
 Som vil bedrage mig, indbilde mig,
 At skumle Navn kan synge som en Lærke.
 Jeg siger dig: kold Stolthed, tvungen Blidhed
 Og Hierteloshed lod af hendes Røst.
 Hun han forført min Karl, min Fosterson,
 Det doer jeg paa.

D r a g o .

Men, Oldemoder, skal
 Man lade sig forføre?

H e r m e n t r u d .

Nei vist ikke!

Dog seer det ofte. Du er kun et Barn.
 Som Adam gaaer du her i Paradis
 Med Dyrne, med Hund og Kat og Wender,
 I Honsegården; men faae Skæg om Hagen,
 Og lad først Eva række dig et Able!
 Saa vil vi see. — Jeg har endnu ei glemt det!
 Thi jeg er ei saa gammel, som du troer.

Det er ei Alderdom, som har beroyet
 Mig Synet, Barn! det var en Dienstvaghed.
 Jeg er endnu ved mine fulde Kæster,
 Og jeg er ikke bange for de Danske.

Drago.

Da siger man dog, at det er de værste
 Blodhunde, til at myrde, plyndre, rove,
 Som nogentid er seet paa denne Jord;
 Og at de overgaae i Grusomhed
 Selv Saracenerne.

Hermen trud.

Ei hvilken Snak!

Det er jo Christne.

Drago.

Christne, Oldemo'er?
 De Danske? De har aldrig været Christne.

Hermen trud.

Saa blive de det nok med Tiden, Barn!

Drago.

Kong Godfred er alt landet med sin Flaade,
 Og hærger gyseligt paa Rhinens Bredder.

H e r m e n t r u b.

Her i min Kielder har jeg gammel Vin,
 Og den skal, tænker jeg, nok mildne ham.
 Han træffer ingen paa den hele Borg,
 Undtagen mig; og du kan skule dig
 Imens, i Kielderen, bag nogle Tønder.
 Jeg frygter fielen, og nu allermindst;
 Thi jeg har havt en Drøm, som trofster mig.

D r a g o.

O siig mig Drømmen, Oldemoer! thi jeg
 Behover ogsaa Trost.

H e r m e n t r u b.

Jeg dromte grant,

At Olger Danse, Kongens dode Ven,
 Som boede med ham før, paa denne Borg,
 At Ekhard hin Trofaste kom fra Graven,
 Før at besværme Karl den Stores Land
 Og Liv, — end efter Doden.

D r a g o.

Det var skont,

At vi kan hente Trosten hos de Døde;

Thi hos de Levende findes meer ei Trost.

Ta — Olger Danske var en mægtig Herre!

Og Ekhard sidder end den Dag i Dag

Bed Venusbierget i et kulsort Harnisk,

Og varer Folk, naar Dicelen frister dem.

Hermentrud.

Tys! hvilken Larm?

Drago.

O alle Helgene!

Nu storme de alt op ad Bindetrappen,

De græsselige Dannemænd!

Hermentrud.

Kom! leed

Mig hen i Kroen Drago! Smut saa du

Af denne Bagdor ud! Staer Viin paa Bordet?

Drago.

Gid der stod Gift!

Hermentrud.

Gaa nu! og lad mig ene

Kun, med min Krykkestok!

Drago.

Du vil dog ikke'

Bortjage Dem med den?

Hermentrud.

Hvem veed?

Drago (i det han gaaer).

Den Stakkel!

Nu har hun tabt Forstanden alt, af Skæk.

Kong Godfred kommer med en Skare
danske Kæmper.

Marsken.

I danske Kæmper! Stiller Eder trindt

Om Kongen roligt! Han vil tale med os.

(De stille sig i en Halvkrets om Kongen).

Godfred.

Saaledes, Brodre, kom vi op ad Rhinen,
Paa vore Snekker. Let, som Bold i Luften,
Som Spaan paa Vandet, smuttet Holken snelt
Ad Floden, uden Modstand. Rundtomkring
See vi alt rode Klostermure kneise

Bag Vindrubierget; og bag Borg og Kloster
 Sig strække Klipperne mod Himsens Blaa.

M a r f k e n.

Et deiligt Syn! det kan ei nøgtes; skont,
 Som danske Bøgeskov i stolten Hav,
 Kun anderledes.

G o d f r e d.

Lad nu Karl forsamle
 Sin Hær mod os, ved Veser, Allerflod;
 Han drommer mindst om, at vi alt er dybt
 I Hiertet af hans Land; at vi kan hærge,
 Ja slaae i Bolt og Tern hans rædde Mænd,
 For han faaer Nys derom, som venter os
 Ved Østersoens Kyst. Dog frygter Godfred
 Ei for at møde ham; kan ei til Hest!
 Thi ri er ingen Hestfolk, vi er Skibsfolk;
 Og der hvor Thor skal skaffe Dansken Seir,
 Maa Dret høre Bolgen, Diet see
 Den vandblaau Wgir rulle Skum i Sivet.

M a r f k e n.

Dog kan vi flyve langt, som Stoiken flyver,

Fra Verdensdeel til Verdensdeel. Ei Bierget,
Ei Mark og Hede holder os tilbage.

Godfred.

Men Nede bygge vi dog helst ved Dammen.
Er Karl en Helt paa Landet, er han Love,
Paa Bierget og i Skoven — nu velan!
Saa skal han see, at Godfred er en Hval
Paa Havet, ja en Kæmpekrokodil,
Der ei er bange for at gaae i Land
Og sluge Mennesker — maaskee ham selv!
Har han i Longbardiet og i Spanien,
I Tydskland øvet sine Ryttere;
Saa har i Irland og i Friisland Godfred
Lært sine Kæmper, paa det gyngende Dæk,
At svinge Øren og det tunge Slagsværd,
Der løftes kun med Kraft af baade Hænder,
Mens Egir holder Tommen.

Marßen.

Disse Særer,

Dem tvinger han maaskee, men ikke dig.
Thi de forstaae dem ei paa Krig tillands,

Og de har intet Vand at sætte mod ham.
 De sukke drøveligt i deres Huler,
 Og see paa Maanen; mens den Danske munter
 Seer daglig Solen bade sig med Purpur
 I lystige Bolger.

G o d f r e d.

Nu velan! jeg kommer
 Den tappre Wittekind til Hielp, og sætter
 Et Bolværk mere stærkt mod stolten Karl,
 End det, jeg satte ham ved Dannevirk.
 Han kommer mig for nøx! Hans Undersætter
 Ved Østersoen har jeg tvunget alt
 Til Lydighed. Nu Obotriten maa
 Til Skat os sende hundred hvide Heste,
 Hvergang en Fyrste vælges. Friserne
 Betaler ogsaa Ekat! Og hvergang ei
 Min Rentemester horte fiernt i Hallen
 Solvpengen klinge lydeligt i Skoldet,
 Forlangte han en dobbelt Skattepenge.

H a l f d a n.

O Konge! Dansken skylder dig stor Tak

For at du bragte ham til disse Lande;
 Thi de er gode, her er godt at være.
 Vor Reise falder anderledes ud,
 End Thorkild Aldafars til Biarmeland;
 Thi Karl maa være nu saa slem, han vil,
 Saa er han dog vel ingen Utgardloke,
 Med Haar som Horn, og i en Øglerede.

Hugleik.

Det tykkes mig fast som et Eventyr!
 Et Sagn, fortalt os af en lyftig Skiald:
 Vi seile roligt op ad Floden her,
 Saa finde vi en deiligt Borg, forladt
 Af Mennesker, med Vin paa Skænkebordet.
 Mon ei her boer en Her, som gieækker os?

Halfdan (som har smagt Vinen).

Nei, Vinen gieækker ei, den er naturlig.
 En herlig Druesaft! Priis hvo som vil
 Det danske Øl, jeg holder mig til Druen.

Hugleik.

Hold dig til Druen, Halfdan, indtil Druen

Dig trænger, til at holde dig ved Bordet;
Men kast Foragt ei paa vort Gammeløl!

Godfred.

Lad Bægerne gaae rundt! og lad mig sinage.

(Der stænkes i Bægrene og de rækkes omkring).

Halfdan.

Tillader du, Herr Konning! at vi sjunge
Den Vise, som os Thorkild Ned har digtet?

Godfred.

Ret gierne! Der hvor Sværd og Harnisk rassel,
Maa Heltens Sang og Skaldens Vise klinge.

Sang.

Bevæbnet fare
Bor Brynieskare
Paa Floden blaa!
Til Odins Hæder
Vi vinde Steeder,
Og Franker slaae!
Vi lære Jorden,
Med Seiersfærd,

At bedst i Norden
Man svinger Sværd!

Op! langs ad Rhinen!
For Øllet Vinen,
Paa Egirs Bei.
Det ildner Blodet,
Men Heltemodet
Den styrker ei.
Det kan kun styrkes
I Pilefyer,
Hvor Aukthor dyrkes,
Med Asathyr.

Lad voebnet Snekke
Da brat forskække
Hver fremmed Helt!
Sving høit dit Banner,
Drot for Normanner!
Fra danske Belt.
Til Seir og Lykke,

Til Sydligeskam,
Lad Ranken smykke
Din Hjelmekam!

Godfred.

En ærlig Vise! — Nu saa drinker da
Til Aukthors Hæder! — Og ved dette Bæger,
Karl Hammer! gør jeg Eden til din Skræk —
Ja, Eden hellig og ubrodelig,
Saa sandt, som hifst jeg haaber Valhals Glæder,
At jeg skal ei forlade dette Land,
For græsselfigt, med mine danske Helte —

(Holder pludselig inde og stirrer hen i Baggrunden).

Men hvad betyder dette store Forhæng,
Der midt paa Bæggen? Mon der er en Dor?
Mon hemmeligt ei der et fiendtligt Baghold
Belurer os?

(En af Kongens Mænd drager Forhængen til side. Man seer
Billedet af en stor, drabelig, velskabt Kæmpe, med et deiligt
Ansigt; han har Skjold paa Armen og udstrækker sit
Sværd, med en truende Mine).

De Danske

(drage uvilkaarlig deres Glavind. Stemmer imellem dem):

Til Vaaben! — Lader Eder ei forsørde!

Marsken (leer).

Har Vinen alt beruset Tær? Og røddes

To Kæmpetylter for en malet Mand?

Halfdan.

Det er jo kun et Billed!

Andte.

Ha ha ha!

Halfdan.

Men herlig giort. Han staer som levende,

Selv efter Døden; og jeg vædder paa:

Han var ei god at nappes med i Live.

Marsken.

Hvad flettes Kongen? Brodre! seet, han staer
Forstenet i Betragtningen, og Taaren
Fra Diet triller ham i Sølverskægget.

Godfred.

Den Vijn er altfor stærk, for fuld af Sild;

Den hidser os til viltet Sværmerie,
Og vækker Hiernens længstforglemte Minder.

M a r s k e n.

Hvad tænker Kongen paa?

G o d f r e d.

See paa det Billed!

See paa den fremmede Frankerhelt!

M a r s k e n.

J a , H e r r e !

Jeg seer paa ham.

G o d f r e d.

Og finder du igien

I disse drabelige Mandomstræk,
Ei nogen Lighed, med en længstforsvunden
Ungdomsveninde?

M a r s k e n.

H e r r e ! med din Hustru?

Med din Alvilde? Ja ved Asathor!
Skiondt det er treti Vintre siden Freia
Zog hende til Sesvarne, mindes jeg

De kære Trekk endnu. Den Fremmede
Med Sværd og Skjold paa Væggen, ligner hende.

Godfred

(Tankefuld stirrende paa Billedet).

Det Barn hun skænkte Livet, foraarsaged
Sin Moders Dod. Du selv har vatnet ham.
Det var en Dreng, og Alger blev hans Navn.

Marsken.

Du leed ham ikke.

Godfred.

Nei, den lille Morder,
Teg leed ham ei, han roved mig sin Moder.

Marsken.

Bed Drengens Bugge stod dog gode Hylgier;
Dg hvis man stole kan paa Ammes Ord,
Da spaede de, at han engang i Tiden
Udbrede skulde Dannernavnet vidt,
Til Fædrelandets Hæder.

Godfred.

Det var Dunst!

Som femaars Gut blev han alt staaled bort

Paa Stranden, af en usæl Vikingsmand.

Den stakkels Olger blev formodentlig

En vendisk Træl, og kiender ei sin Fader.

Hermentrud

(i Krogen, med høi Røst).

Nei, Konge! Olger Danske blev ei Træl.

Bel saae han aldrig meer den Fader, som

Forstodte ham; dog har han ham i Hiertet;

Og jeg har ofte hørt ham nævne dig,

Med Graad i Diet, naar ved Kongens Bord

Han tomte Bægret, som du trykte nys,

Mod dine Læber.

Godfred.

Hvo er denne Qvinde?

Danske.

En Vala! spaer hun os Ragnarok?

Hermentrud

(som bliver ledet frem til Kongen, freidig og med
naturlig Høihed):

Kong Karl den Stores Amme seer du her,

Og Olger Danske var den Stores Ven!
 Hans Hiertensven, som Roland og som Ekhard.
 Et uadskilleligt Fjørkloverblad,
 Til Doden kom og grumt adskilte dem.
 Hans Liv en Række var af Krigsbedrifter;
 Men stort var Hiertet i den danske Olger,
 Og Kærligheden overgik hans Had.
 Han faldt ved Nonceval; og Karl begræd ham,
 Som Broderen begræder Broders Død.
 Til Hertug havde han alt faaret ham.
 Den Egn, hvor du vil hærge, ejed Olger;
 Og dette Slot, hvor nu hans Billed hænger,
 Var hans. Her leved han med Karl den Store;
 Nu det beboes kun af Grindringer.
 Gengang om Aaret kommer Karl herhen:
 Da sætter jeg et Bord med Viin og Bæger
 Til ham i Salen. Ene sidder han
 Med Haanden under Kind da ved sit Bæger,
 Og nipper til det, mens hans Taare triller;
 Han seer paa Billedet, og sukker sagte:
 "Ein Olger Danske faaer ei Karl igien!""

Gotfred

(hurtig og stærk bevæget).

Kom Brodre! Vi vil ikke kæmpe mod ham!

Marsken (ligesaa).

Nei!

Godfred.

Brat indskiber Eder, Danse!

Vi strider ei mod Karl den Store.

De Danske (med Ibd.).

Nei!

Vi kæmper ei mod Olger Danskes Broder.

Godfred (til Hermentrud).

Farevel! — Der skal ei krummes Fer et Haar,

Paa disse Bredder, som har lydt min Alger.

Vi stikke suelt igien i Østersøen.

En venlig Wind har dreiet Tordenskyen,

Det bange Franken aander let igien.

Hvor gierne tog jeg dette Billed med! —

Men jeg har ei fortient det; thi jeg skionned

Ei nofsom paa min Alger, mens han leved.

Belan — du skal beholde ham, Kong Karl!

Men dette Bæger! — Karl den Stores Amme!
 Tillader du Kong Godfred, Algers Fader,
 Til Leire med at tage dette Bæger,
 Hvoraf min rasse Son drak Livets Fryd?

Hermentrud.

Teg skænker dig det, i min Konges Navn.

Godfred.

Bed hver en Hoitid skal jeg tomme det.
 Og naar jeg doer, skal Olaf arve Riget,
 Mit Guld, mit Solv, mit Purpur, mine Sværd,
 Kun ikke dette Bæger! Teg det kaster
 Fra Kongesalen, naar mig Odin vinker,
 I dine Bolger Issesfjord! — Og sagte —
 Som Bægret synker, skal mit Djelaag
 Bedække mine brustne Blik; som Tæppet
 Nu evig dækker Olger for sin Fader!

(Han drager Forhænget for Billedet og gaaer;
 Alle følge ham).

Haugen ved Heresburg.

(Det gryer ad Dag, Maanen Skinner endnu).

Pipin. Albion.

Albion.

Snart bryder Dagen frem! Dens Purpurblus
 Forjager alle Nattens Sørgeskylgger;
 Dog Skinner Maanen end. Den hvide, blege
 Gienganger kan ei finde No i Graven.

Pipin.

Lad Maanen være Maane! Maanen er
 Et intetfigende smukt Avindeansigt,
 Hvis sode Smil vil gierne tækkes Alle,
 Mens Hiertet er iiskoldt og ligegeyldigt.
 Lad den selvkiærlige Maane pynte sig
 Med sine Straaler, og pas du dit Hværv!

Albion.

Altig forstaaer du, med en egen Kunst,
 At drage ned i Pølen og besudle.

Pipin.

Klæd hver en Sandhed splitternogen af,

Og du vil gyse for den føle Beenrab,
Naar Løgnens Kaabe falder den fra Høften.

Albion.

Saa kast du selv nu Løgnens Klædebond !
Og siig mig uforblommet, hvo du est ?
Thi ikke troer jeg leenger at du varst
En tapper Høvding i den Sterkes Hær.
Din Løbe trækker Listen kun til Smiit.
Din skumle Pande skuler mere mørk
End Midnatskyggen.

Pipin.

Agt ei paa min Pande,
Betragt mig kun som Jernet i din Dolk !
Hvor kommer Jernet fra ? Fra dunkle Bierg.
Bekymrer du dig om Oprindelsen ?
Du bruger det ! Thi det er skarpt og hvæst.

Albion.

Den store Mand i den kulsorte Brynie,
Der sad i Skoven, hvor vi gik forbi —

Pipin.

Der sad slet ingen. Tro mig dog engang !

Det var en Drom kun af din egen Hierne!
En Stub i Maanskin af et gammelt Træ!

Albion.

Han trued ab mig, varende med Haanden,
Som om han vilde gienne mig tilbage —

Pipin.

Det var kun Vinden i den mørke Green!

Albion.

Dg skreg i det han reiste sig og svandt —

Pipin (Cleer).

Hvad skreg han da?

Albion.

God Aften, Fadermorder!

Pipin

(gyser tilbage et Sieblik og siger sagte):

Kan Dromme giette Sandhed?

(fatter sig strax rolig).

Piin ei Hiernen,

Med latterlige Gisninger! Hvad kommer
Min Skæbne dig ved? Spørger jeg om din?
Hævn over Karl forbindes os. Hans Død
Er Maalet for vor fælleds Mattevandring.

Naar han er falbet, skilles brat vi atter,
Og ingen spørger om den anden meer.

Albion.

Saae du den hængte Riddersmand i Lundens ?
Pipin.

Hans Navn var Alstolf, jeg har kiendt ham godt.

Saadan behandler Karl selv Rigets Forste.

Despotisk som en Mor, han præker Mildhed.

(Gaaer spejdende nogle Skridt tilbage og skotter til den
Fløi af Borgen, som vender ud mod Haugen).

Albion

(Træder frem i Forgrunden).

Jeg svoret har at hævne mig; men hævner

Et usselt Mord, som brændemærker mig ?

Jeg svoret har, Karl, at ydmyge dig!

Men ydmyg falder du ei for min Daggert.

Velan! — Med Natten kommer bedre Raad.

I Maanens kolde Glands de kicere Skygger

Dmsvæved mig, de kiolede mit Blod,

Og visste Veien til et værdigt Maal. —

Jeg væmmes ved, at følge denne Niding,

Som ved at bære paa det blotte Bryst

En giftig Tudsé. — Men et Djeblik

Maa jeg endnu dog taale ham. Hvem der?

(Karl aabner en Dør paa Fløien og kommer ud).

Pipin (drager Albion tilside).

Der er han! Skæbnen bringer selv vort Offer.

(De træde tilside).

Karl.

Hvor lang er denne Nat. Jeg kan ei slumre!

Det lille Kammer er mig alt for qvalmt.

De kistlige Træer vinke mig igjen!

Her saae jeg mine Dottres Glæde; her

Forsolger mig ei Anelsernes Gru.

(Seer sig om).

Dg dog — det er, som alting var forvandlet,

Før vinkte mig det Grønne vennesælt;

Den grønne Farve tyktes mig saa tro,

Saa qvægende, saa roligstyrkende; —

Nu tænker jeg paa Skimmelhed og Mug,

Der dække fugtige Salpetervægge,

Gravhvælvinger og Liig i Kisterne.

Det fugtige Muld er klamt i Matteduggen;

(13 *)

Dg Tudsen hopper svullen under Treæt,
Hvor før jeg hørte Mattergalens Røst.

(Pipin sniger sig bag paa Kongen, Albion efter ham; idet
Pipin vil støde Dolken i Karl, griber Albion ham om
Armen og raaber, medens han holder ham fast i denne
Stilling):

Ha! vogt dig Karl! Din Sen vil myrde dig.

Karl.

Førrederie!

Pipin.

Førreder!

Albion.

Det er du!

Karl (gyser tilbage).

Min Sen? — Uhyre! —

Pipin (flummende af Harme).

Unaturlige Fader!

(til Albion).

Gordomte Træl, som spilder mig min Havn!

Albion.

Vær rolig Konge! Gior ei Larm forgives!

Du finder Bistand nok i Haugen her.

(kalder).

Siegbert!

(Saxer træde bevæbnede frem).

Karl.

Omringt af Saxer? Ha fordomt!

Teg lokket er i Fællen. Bagten hører
Ei mine Raab, i Borgens fierne Gaard.

(Drager sit Sværd).

Men dyrt, dyrt skal I kiske dog mit Liv!

(Saxerne bemægtige sig Pipin paa Albions Vink).

Albion (til Karl).

Den som har reddet, røver ei dit Liv.

(til Saxerne).

I svor en rædsom Ged, at lyde mig!

Siegbert.

Den har vi svoret. Skal vi dræbe Karl?

Albion.

Teg gav dig Frihed.

Siegbert.

Din, med Liv og Blod,

Er Siegbert.

Føre Saxer.

Din med Liv og Blod Enhver.

Albion.

Saa hylder Kongen! — Han er eengang nu
 Vor Overherre. Bringer denne Morder
 I Sikkerhed! Gaaer bort med ham af Haugen,
 Og venter udenfor, hvad Kongen vil!
 Det er mit sidste Bud. Har I mig kær,
 Saa lyder mig! Og svigter ei den Eed,
 Som I har svoret høit paa Wodans Blodsteen.

Saperne.

Vi lyde dig!

Albion.

Min Siegbert! først et Ord!
 (Han taler sagte med ham).

Siegbert (bedende):

D nei, min Hertug!

Karl (forundret).

Hertug?

Albion.

Det er svoret,

Bud Freas evigglade Kærlighed!

Farvel! Forlader mig! Og lad mig ene
Med Kongen.

Siegbert.

Albion! grumt sætter du
Idag din Kæmpes Lydighed paa Prove;
Men lad saa være! Vi har svoret Eden;
Og længe vil dog ei Skilsmissen vare.
Thor styrke dig, og Frea signe dig!

(Saxerne gaae med Pipin, som fra det Sieblik han er fangen,
er sunken hen i en mørk Stumhed).

Karl.

Teg falder i Forundring! Albion du?
En Særerhøvding! før min bitte Fiende,
Nu min og mine Venners Redningsengel,
Fra følen Offerlænke har du løst
Min Eginhard og Angilbert; og nu
Du redder her min Søn fra Fadermord
Og mig fra Døden? Gloende Kul du sanker
Mig paa min Isse.

Albion.

Gid de svie dig!

Karl.

Jeg elsker dig! Og alting vil jeg prøve,
For at forsone dig.

Albion.

Jeg harde dig;
Og før forsoner du med Hunden Uyen,
End mig med dig.

Karl.

Min Immas, Berthas Tak

Vil røre meer dit unge stolte Hierte,
Som jeg beundre maa i al sin Raahed.

Albion.

Raat er mit Hierte! Vil du syde det?
Fortær det kun Barbar, saa raat det er!
Du est jo blodig end om Munden, Karl,
Af dem du slugte nys.

Karl.

Din Brede grændser

Til Vanvid. Jeg er i din Gield; men fat dig!
Beskæm dig ikke selv! Forspild ei atter,
Med Ukvemsord, den Agt jeg skylder dig!

Albion.

Tael ei om hvad du skylder mig! Din Gield
 Utallig er, som Havets bitre Bolger.
 Saa lidt du tæller dem, som du betaler!

Karl.

Hvad bører du om Hænderne? — Hielp Himmel!
 Det er jo Haar med levret Blod besudlet.
 Den stakkels Ungersvend, han er forrykt!
 Mit Hierte bløder for ham.

Albion.

Mei, Kong Karl!

Den Seier faaer du aldrig over mig,
 At jeg skal rase som en gal Afsindig,
 Skiondt det var høist naturligt, om jeg blev det.

(løser Løkkerne af sine Haandled).

Tag disse Løkker! Lad der floettes Armbaand
 Af dem, med Guld indsnoet, til dine Døttre.
 Paa Bryllupsdagen maae de bære dem.
 Det var min Moders og min Beiles Haar,
 Det skiar ei dine Bødler dem af Nakken;

Da de halshugged' dem; jeg fñiar det selv,
Og bringer dig nu Skatten, Herre Konge!

Karl.

O Himmel! er det muligt?

Albion.

Muligt? Ja

Hvad er ei muligt for den store Karl?
Du har forvandlet Bølgen, store Karl,
I Alleren og Veseren til Blod.
Men vøgt dig, Karl! det flyder ud i Høvet,
Og lokker frygtelige Vildgæs hid,
Fra Norden Moser.

Karl.

Hør mig, Albion!

Jeg har forsyndet mig, og jeg tilstaaer det.
Det er en Christens Pligt at skifte Synd.
Det græsselige Drab paa dine Landsmænd
Mig trykker Hiertet. Gud tilgive mig!
Tilgiv mig ogsaa! Slangen har forført mig,
Som hvæsed i en deilig Qvindeham.

Albion.

O sy, den Mand, som daares af en Qvinde!
 I fem Aar elsked jeg min Hildegund,
 Men taug, betvang mit Hierte mandigstolt;
 Ifald hun havde fordret dine Venners,
 De blege Svendes, Død, — endskjøndt uskyldig,
 Forført af Varblerne; — jeg havde stærk
 Bekæmpet Kierligheden; aldrig kysset
 Den Mund, som fordred Menneskenes Blod.

Karl.

Jeg har forsøkt den Grumme.

Albion.

Ha du kaster

Først Bronden til, naar Barnet alt er druknet. —
 See, Karl! nu nyder jeg den Hævn, jeg søgte;
 Thi bleg, beskjæmmet staarer du for en Yngling,
 Hvis Erlighed og Kraft ydmyger dig.
 Og derfor kom jeg! Ikke for at høre
 Din matte Tak, ei for at være Bidne
 Til din Fortrydelse, som intet frugter;
 Men for at sige dig, hvad ei dit Kryb

At sige vover; for at rive Masken
 Af dine Lesters Ansigt, vase Sminken
 Af dine Dydres Kinder; at de gunstne
 Maa stirre paa dig, hæslige som Liig. —
 Du smigrer selv dig med at tvinge Norden
 Til Christendom? Men det er kun en Bielde,
 Som kilbrer din Forsøengeligheds Dre.
 Du river Hytter ned, naturligt bygt
 Af Skovens Træ af Græsets lune Mos,
 Og sammenlimer kummerligt og smaaligt
 Det snorkelsmykte, sonderbrudte Marmor,
 Som hentet blier fra ødelagte Rom:
 Det kalder du, at danne raae Barbarer!
 Du røver os den Tro, hvorved vort Folk
 Sig styrked i utsalte Slegters Række;
 Det kalder du, at danne raae Barbarer!
 Fordi vi sætter os med Kraft og Frihed
 Imod din Herskessyge, raser du,
 Og sender ud en skummel Bedelflok.
 Den ædle Saxers Hoved falder blodigt
 For Frankertrællens Hug, i tusindviis:

Det falder du, at danne raae Barbarer! —
 Men hør nu, Karl! din Heltegiernings Frugt!
 Din Grumheds Ild har tændt et blodigt Håd,
 Imellem Norden og det stolte Syd,
 Der rase vil, til tusind Slægters Oval.
 I store Flokke stimler hid Normannen,
 Af samme Slægt, af samme Troe, som vi,
 Men mere grum. Hans vilde Hævnelyst
 Vil ingen Grændser fiende. Lykkes det
 Maafsee dig selv, at gienne ham tilbage, —
 Han kommer snart igien, naar du er dod,
 Og hørger langs ad Floden i dit Rige.
 Han brænder dine Klostre, dine Borge,
 I Trældom bort han læber Landets Børn;
 Ungmøens Skrig vil ikke røre ham.
 Din fromme Son paa Thronen, skielvende,
 Vil græde som et Barn, vil kysse Riset,
 Og kisbe Nordens Skaansomhed for Guld. —
 Nu har jeg sagt dig, hvad der forestaaer,
 Og glad og kraftig rider jeg til Valhal!
 Tro ei, det er Fortvivlelse! Jeg kunde

Grit leve, som en Helt, og trodse dig;
 Men jeg er kied af dette usle Liv!
 Min Brud, min Moder alle mine Venner
 Er hedengangne — Wittekind forlod mig —
 Den blege Hær paa Skyen vinker mig,
 Min Tro forbyder mig ei Selvmordsdoden.
 Velan jeg folger! — Frygt ei for at kaldes
 Min Morder! Mine Landsmænd veed mit Forsæt. —
 Saa kom da du, min Faders gamle Sværd,
 Og yd din unge Ven den sidste Hielp!

(Han giennemborer sig med Sværdet og falber).

Karl

Cester at have stirret paa ham med dyb Meblidenhed):
 Din Tro forbyder dig ei Selvmordsdoden? —
 I disse Ord, ulykkelige Helt,
 Er alt mit Forsvar lagt. Thi bør ei Christne
 Bekæmpe slig en Tro, som rokker Livets
 Nødvendige Grundvold, og som sværmerisk adler
 Forbrydeler mod Gud og mod Naturen?
 O redelige Zaarer offrer jeg,
 En Synder selv, dig her, min syndige Broder! —
 Men nu har ogsaa Karl udstaet sin Straf.
 Den tunge Steen mig falber fra mit Hierte.

Ydmhyget har du mig! Men Drnen dvæler
 I Støvet ei, hvor den et Djeblik,
 Af Lynet blændet, kasted sig forsørdet.
 Den reiser sig paa ny, med dobbelt Kraft. —
 God varst du, Albion! tapper var din Arm;
 Men Hiertet, hærdet i en hedensk Frost,
 Som Blomsterqvisten, havde tabt sin Knup,
 Var ingen Frugt! Og med indskrænket Hånd
 Begrebst du ei, hvad Karl paa Jorden vil.
 Ja — Christendom og Menneskelighed,
 For Eder kæmper jeg. Tilgiv! jeg snubled!

(Knæler og folder sine Hænder).

Jeg skifter angervinen, Himlens Konge!
 Umenneskeligt og uchristeligt
 Var dette Mord! (Staaer op) Dog ei med tomme Klager
 Giv Karl sin Handling god, men med Bedrift.
 Vel forudseer jeg det: Min Vredesiid
 Har brudt mit eget Værk; det blier en Tortso —
 En Stump kun af en Helt! Men af hans Krop
 Skal man dog slutte sig til Arm og Been;
 Og see, at Kæmpen ei var uden Hoved,
 Endskindt han tabte det, et Djeblik.
 Min Afs ei skyder sig mod Himlen rank,

Den kappet blev og den har tabt sin Top;
 Men mere bred og mere skyggefuld
 Den strækker sig herefter over Jorden,
 Til Menneskenes Farv. See, hvad der vil
 I dunkle Fremtid; min Bedrift skal staae
 Dog lys, i bælmørk Nat, som høie Fyrtaarn
 Med vældige Blus, og vare Fremtids Styrmand,
 For lige Skibbrud. — Nu til Kongedaad!
 Alt bryder Morgenroden frem paa ny.

(Solen staaer op).

Bort Suk og Graad, med Mattens blege Maane!
 Her gielder det at holde Statens Roer,
 Den sterke Ganger, i den stramme Tomme.

(drager sit Sværd og peger med sin Finger paa Knuppen
 af Hialtet).

Med dette Stempel, Herre! præger jeg
 Din Lov paa Jorden.

(svinger Sværdet).

Og med dette Staal
 Skal Karl, din Tiener, give Loven Kraft!

(Han gaaer).

L a n g b a r d e r n e.

T r a g o d i e.

Snio, Venilernes Konge.

Gambaruk, hans Søster.

Ebbo } hendes Sonner.
Aki }

Butle }
Humble } Helte.

Farmerik }

En Olding.

En lille Dreng.

En Herold.

Chor af Kæmper og Hofgoder.

Handlingen foregaaer i Vendsyssel i Jylland.

E n E u n d i S k o v e n.

S n i o m e d K æ m p e r.

S n i o.

O, mine Sonner! Fædrelandets stærke Mænd!
Dyb Sorg nedtrykker Snio, eders Baabendrot;
En Mand, hvem ellers Nød ei boier Nakken let;
Hvem selv I valgte, loftet paa Skuldrenes blanke Skjold.
Dog intet gavner Manddomsmod og Tapperhed,
Mod en usynlig Fiende, sendt fra Jothunheim.
Thi her det gielder ei, med Asa Bragis Sang,
I Helterækker, brynedækt, og Skjold ved Skjold,
At mode German, eller Bretlands Snekkeslok.
Nei, frygteligt i Mulmet kogle Troldene,
Sendt Totland, som den skummelbleze Hungersned.

(14 *)

Da vore Fædre drog fra siernest Asaland,
 Frivilligt paa Østens rige Goder Slip de gav,
 Og bytted gierne Dadlers Frugt og Roserne,
 Med grønnen Rug, der trives bedst bag Wintersnee.
 Thi daglig trænger, Asathor! din Son til Srid;
 Og hvor han ei kan kæmpe meer mod Mennesker,
 Han kæmper mod Naturen, flutter aldrig Fred;
 At magelig Dorskhed slove skal ei Armens Kraft.
 Men nu har Moder Frigga, i sit gronne Skrud,
 Forladt vor Halvo, med sin Lindings Axebrands;
 Nu sidder Hel paa Heden; mens den gode Blæst
 Henvirvler Sandet over Markers brune Lyng;
 Og snart forvandler Hungren os til Skrantninger.

Choret.

Saa var Alsfaders Bud,
 At med tærende Sot, barmqvælende Dods frygt,
 Straffes, i Helheims mørkeste Braa,
 Nidingen skulde, som skielvende svag,
 Feig, miskendte sit Manddomshværv.
 Fordi han med Raedsel, Thor, undveeg
 Dit blinkende Sværd, lynende Spydkast,

Skal evindelig Qvalangst,
 I et Dødningebeens udmarvede Nor,
 Evig ham true!
 Men hvad forbrod, Hlorrida nu
 Dine lydige Sonner?
 Som, paa svageste Vink af Strishammeren Miolnir,
 Giorded med Sværd brat mandige Lænd,
 Sadled til Færd heitvrindskende Ganger? Stak
 Flaget, i Raa heist, over svulmende Seil,
 Naar din Purpur - Hielmbuske visted?
 Hvorfor skal Manddrabs hoirode Størk ei
 Mærke dem til Einheriar meer? Siig
 Hvad vi forbrod, at med Foragt du
 Ryggen os vender, og giver i Bold,
 Til en Svartals mattende Gioglen?

S u i o.

Mit hele Haab staer nu til Ooins Offerpræst,
 Som hist paa Stenen spaer af Orens lunkne Blod,
 Og Indvoldsdampen, om der Frelse gives end.
 Men hvad betyder denne Larm? Hvo bringes mig
 Bagbunden, som en Fange, snort i Strikkerne?

(Butle og flere Helte bringe Farmerik bagbunden).

Butle.

En Overtræder, Konning, her vi bringe dig!

Farmerik.

En Mand, som uretfærdigt lidet Overlast!

Butle.

Som spottet, uforståmet, har dit Herrebud.

Farmerik.

Som sig neiagtigt, Konge, til dit Ord har holdt.

Butle.

For at foregå Manglen ei, befolst du viis,

At Ingen Mand i Giæstebud, med Øllet meer

Ophidse maatte Hjernen, til letsindig Lyft.

Farmerik.

Uviis jeg kalder Den, der stækker Vingerne

Paa Falken, som han bruger selv til Fuglejagt.

Butle.

Men naar din Frænde savner Korn til dagligt Bred,

Hvor kan du spilde Maltet da, saa hierteløs?

Farmerik.

Hvad kommer mig min Frænde ved? Hver voren Mand
Selvstændig sørge for sig selv! Behøver han
En Amme, som med øengstlig Hu end dier ham?

Butle.

Venilers Drot ophœved' alle Drifkelag;
I denne Nød maa intet Ølhorn tommes meer!

Farmerik.

Den Lov jeg efterretlig har og ørligt holdt;
Thi, skilt fra Flokken, sobed i min Eansomhed
Teg Øl af Bakken, med en sneehvid Elleskee.

Snio.

Man bragte mig et Budskab om din Nedske List;
Og jeg forbød hver Mand, ved selve Livets Tab,
At sobe, som at drikke.

Farmerik.

Godt! jeg lød dit Bud;
Og var i Aftes silde saa beruset dog,
At Maanen knap jeg skilte meer fra Stiernerne.

Snio.

Nu, ved min Ring af røden Guld, stolt Farmerik!

Saa skalst du doe! Hvo var af Eder Vidnesmænd,
Til Overtrædelsen?

Farmerik.

Teg har intet overtraadt.

Ei træde kunde jeg; overtræde plat ud ei;
Teg strakte med en ørlig Nuus paa Bænken mig,
Ogsov fortræfligt. Nu, med frisk Edrulighed,
Paastaaer jeg Kæk for dig, i denne Morgenstund,
At Snios Bud er ei af Farmerik overtraadt.

Snio.

I saae ham drikke, sobe dog?

Butle.

Nei, Herre, nei!

I Øll et brød han Brodet, tog saa Stumperne
Fra Bakken, stak i Mundem dem med Fingrene,
Og spiste sig en Nuus, i det han mætted' sig.

Snio.

Saa løser ham! Thi han har intet overtraadt.

(Farmerik løses).

Gak, snilde Kœmpe! som din List og Underfund
Kun bruger her til Landsmænds Tab, og egen Skam.

Før denne finde slapst du fri og angerlos.
 Men næstegang, naar Øllet dig har giort til Øyr,
 Paa hvilken Maade ligegodt — og drakst du det
 Af Lusten selv, ved Ilden lost til lette Damp, —
 Da hænges du paa Grenen, som den modne Frugt,
 Indtil den stolte Fugl fra Skyen plukker dig.

Farm erik.

Gengang maa jeg dog drikke mig en Kuus endnu,
 I dette Liv.

Snio.

Gior dig, paa Livets sidste Dag,
 Saa lyftig eller sorrigfuld, som selv du vil!

Farm erik.

Teg mener til dit Gravol, min Veniledrot!
 Thi Den, som er for Hungersnød saa ræd, som du,
 Doer sikkert først; og store Kongers Hedenfart
 Maa man jo feire, med et lyftigt Giestebud.

(Han gaaer).

Gambaruk kommer med et stort Kvindesølge. De have alle de
 lange lysgule Haar læmte ned omkring Ansigtet, og
 samlede under Hagen med en Egekrands.

Snio.

Hvad komme der for Langebarden?

Gambaruk.

Broder du

Har givet os et Hædersnavn. Behold det selv
 For dig og for dit Folk, det passer herligt sig!
 Med lange Skæg, naar Alderen tillader det,
 Og med Stridssøren lang Venilen gaaer i Kamp.

Snio.

Hvad tyder dette Tog, min Søster Gambaruk?
 Hvi har, med disse Kvinder, du kœmt Haaret ned
 Om Kind og Hage? Bundet under Hagen det,
 Som Skæg, med Egens smukstutungede Foraarsqvist?

Gambaruk.

En Nattedrom, min Broder Snio, spaate mig:
 Det Folk af Odin kunde vente Frelse vist,
 Som først i denne Morgenstund hans Die saae,
 Fra Østens Windve; mens han tidligt aabned det,
 Maar Duggen faldt, og Fuglen sang paa vaaden Green.
 Da raadvild nu jeg pøndsed, traadte Freia selv
 For Leiet frem og sagde: Lad din Kvindeslok

Mod Østen staae, som skæggede Kæmper, i Morgengry!

Thi Odin elsker fagerlange Qvindehaar;

Dg han vil undres, naar han skuor dem, som Skæg

Paa Hælten, dække Brystet. Længe dyæle vil

Paa denne Glands hans Faderøie, for han seer

Hen paa den øvrige skyggedækte Friggas Jord.

Som sagt, saa skeet: Vi stod i Rader mod Østen vendt,

Dg fanged Mornens første Straaler med vort Haar,

Som Fisferen solverskællet Fisk, i sledske Næt.

Dg neppe var det skeet, for Odins Offerpræst,

Der slagter Qvæg i Morgengry paa fladen Steen,

Henrykt af Dampen raabte: "Frelse vil vort Folk

Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne."

Choret.

Har da nu Qvindernes List og Qvindernes Skionhed

Virket igien, og fordunklet

Hæltens Beorist? Som da Loke, til Hoppe forvandlet,

Frelste fra daarlige Lovte

Guderne? Hanged dig, Odin, med flagrende Guldhhaar

Moen igien? Som da Garderiks

Rinda dig trylled til Æerne; til Orm
 Gundlod hisset i Bierget;
 Hvor den sødeste Misid du drak af de smilende Læber.

Jordens Lyksalighed bringe de venlige Disar.

Takker ei Hiertet for Elskov
 Freia din Magt? Og skænker ei Iduns rødmende Frugter
 Livet huldsalige Frifshed?

Dvæger ei Sif i sin Hvidarm Thor? medens Saga
 Tegner Bedrifter paa Skold; medens Eirs Rod

Banesaar leger; og Frigg
 Hulot langbardede Kornar
 Skænker den grønnende Jord, hvor Sangfuglskærne quiddre?

Men nu vender Ryggen du din Slægt!

Guultvisnede Marker
 Savne saftige Græs; dit Ar,
 Huult, uden Meelstof,

Oder ei kraftigt Brod. Oren forgieves

Bag Tidslens Busk, bedækt
 Kun af det Sandstov, som Somrens Blæst
 Kasted, søger sit Øphold.

Og svag sig Sæber
 Skielvende Ganger, som forдум
 Stolt, med det funklende Blik, hvrindskende
 Brod i fiendtlige Fylke.

Ingen Sky, med Roser og med Guld,
 Afkiolende, flygtig,
 Pryder sildige Øvæld. Din Telt,
 Niord, du ei opslaer,
 Skienker ei lislig Regn. Blomsten oplader
 Sin smægtende Kalk; dens Tørst
 Lædser med Draaber ei sparsom Dug.
 Skoven sænker sit Hoved! —

O Frigga, Moder!
 Over din Slekt forbarm dig,
 Send vederqvægende Regn! Alkathor,
 Luften kiel, med din Hammer!

(De gaae).

E b b o

(kommer alene, i dybe Tanker).

"Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne,
 Skal frelse Folket!" — Var ei saa min Moders Drøm?

Ja, ja — jeg har det! Pludselig, men sterkbestemt,
 Opstod den klare Tanke mig i mørken Sjæl.
 I Havsnød reddes Noget, at ei Alt gaaer tabt!
 Meer knap er Høstens Modenhed, end Vaarens Haab.
 Thi ryster Storm fra Nvisten hviden Blomstersnee,
 At Stammen ei, ved altfor giftig Frugtbarhed,
 Skal tæres hen og visne. — Vort Betænk somhed!
 Børn, Oldinge — maae drøbes! — Snekk'en seiler løk
 Paa Verdenshavet, — og med hvert et Djeblik
 Staaer Vandet høiere. Hurtig da en Redningshielp!
 Hvad tabe disse Smaae, som hverken kiende ret
 End Livet eller Døden? Der — som Dyrene
 Sig Slagterbænken — nærme dette Leiested,
 Hvor længst og roligst slumres! — Og skal Oldingen
 I Beien staae den friske Mand? Hvi tøver han
 Da med det Spring, som bringer ham i Odins Arm?
 Og tor han ei? — Vel — stod ham ned! — I Valaskialf
 Han takker dig, som Vaadsmand, for sin Overfart.
 (Farmerik kommer med Humble og Butle).

Farmerik.

Ha Ebbo! Komming Snios rafse Søterson!

Langt mere mig end Drotten viis og heltestærk;
 Vi takke dig! Dit Forstag Alles Bisald vandt.
 Born, Oldinge skal dræbes! Rundt, fra Thing til Thing,
 Dit Raad eenstemmigt samtykt blev, af Heltene.
 Nu kommer dog den Dag, da ingen tapper Mand
 Tildeles knapt og karrigt meer sit Mundforraad;
 Nu kan Enhver dog spise, drikke, som han vil;
 Og straffes ei paa Livet, naar det lyster ham,
 At giøre sig tilgode, ved det syldte Horn!

Ebbo.

Forvovne, plumpe Kæmpe! du fornærmer mig;
 Og jeg forslanger Fyldest af dit eget Sværd!

Tamerik.

Hvordan? Min Ven — min Ebbo, jeg fornærmer dig?

Ebbo.

Ta, blodigt! Og din Dod fun tilfredsstiller mig.

Tamerik.

Hvis sligt er skeet, da er det mod min Villie giort;
 Thi ingen Mand jeg ønsker meer til Ven, end dig!

E b b o.

Og deri, Niding, just bestaaer Fornærmelsen!
 En Farmerik maa aldrig kældes Ebbos Ven.

F a r m e r i k.

Men siug, hvad har jeg da forbrudt? Jeg holder jo
 Med dig i alt!

E b b o.

Det maa du ei!

F a r m e r i k.

Jeg billiger

Dit Helteforslag.

E b b o.

Derfor bløde skal dit Bryst!

Thi ørligt er mit Raad, skondt det er rædselsfuldt;
 Uegennyttigt, — ledet af Nødvendighed.
 Men gierne gaaer til Drab ei Odins tapre Son,
 Som til et Gilde; lumpne Frækheds Overmod
 Maa ikke tro, at være Wiisdoms Ligemand;
 Og vover sig en Morder i en Wedlings Lag,
 Saa vorde han af dragne Sværd tilbagestøbt!

Farmerik.

Belan! Jeg har en Glavind og en Aerm som du,
Dg taaler ikke meer, at du forhaaner mig.

E b h o.

Mit Ord var kun en Indskrift paa din Bautasteen!

(De Kæmpe, Farmerik falder).

Far hen, troløse Kæmpe! Flyv til Jothunheim!

Drik med Utgardeløke hisset svovlet Miod!

Du kommer til Thrudvanger ei, hos Asathor.

(Gaaer).

(Høfgoderne komme fra Offerlunden).

H u m b l e.

Jeg finder trodsigt, daarligt handle denne Mand.

B u t l e.

Den Heltegierning huer mig, for alle, just.

H u m b l e.

At vende Sværdet mod sin Slegt, sit eget Blod?

B u t l e.

Naar Edder i en Finger gaaer, ashugges den.

H u m b l e.

Var Farmerik ei tapper Helt?

Butle.

En Slang, Hund,
Er ogsaa tappre, derfor dog ei Mennesker.

Humble.

Han vredes over, at man er tilfinds som han?

Butle.

Den samme Handling tit har høistforstellig Grund.

Humble.

Men stor er Farmeriks Venneslok; den hævner ham.

Butle.

Ei Ebbos derfor blinke vil med Dinene!

Choret.

O Drotter! Kives ei! Formerer ei vor Nød,
Med ydermere Rasen og Uenighed!

(Kæmperne gaae).

Chor af Goerne.

Afkurs og Emblas daarlige Slægt!
Troet du til din Undergang

Bærer dybt i dit eget Bryst,
 Ormen, i Blomstens Kalk, lig.
 Stor, stærk kunde du vorde,
 Hvis ei Tveddragt, fordærvelig opbragt,
 Tærer din Marv, slog dig med Blindhed
 Steds, og forøgte din skionne Kraft.
 Derfor vører nu brunt Lyng
 Over den ranede Kornmark,
 Fordi Plougjern vege, for Sverdsods
 Dræbende Lyn. Og med rødt Blod
 Giøded du Jorden, som vented
 Hyggelig Pleie.
 Men ei for langsomtfurende Ploug
 Bredbringet Øre, stærk, drøvtyggende,
 Sindigtskridende, spændtes; hvor Hingsten
 Stampet, ilbøjet, flygtig,
 Jorden haard, og besaaete
 Marken med Bi-slets
 Flygtige Skum.

(De gaae).

(15*)

En Olding kommer med en lille Dreng. Siden Ebbo med et mindre Barn paa Armen i Baggrunden.

Oldingen.

Min Frideleif, som paa Farfar's Knoe saa tit har spøgt,
Nu skal vi gaae en Vandlingsvei til sammen, vi.

Barnet.

O gierne Farfar vandrer jeg afsted med dig.

Oldingen.

Har ei om Baldurs Breidablik jeg dig fortalt?

Barnet.

Hvor Alfer lege?

Oldingen.

Ta, min bolde Frideleif! Der
Skal du nu ogsaa vorde snart en Lysets Alf.

Barnet.

Men først en Mand, paa denne smukke faste Jord.

Oldingen.

Ha den er ikke længer smuk og sommergrøn!
Forbrændt er Marken, Lovet hænger med Slappe Blad,
Og Kilden klukker yndigt ei til Fuglens Sang.

Barnet.

Saa kommer der en anden Baar, med bedre Blomst.

Oldingen.

Ta, hist hos Balbur!

Barnet.

Du har sagt, der kommer man
Først efter Døden.

Oldingen.

Vi skal alle døe, min Son!

Barnet.

Men leve først. Jeg gammel vorde vil som du.

Oldingen (affsides).

Ha stakkels Pog! Hvorledes forberedes han?
Jeg er en Gubbe, Døden ei forfærder mig;
Og gierne, hvis det haade kan mit Fædreland,
Banhilserne mig skjule maa i Herthas Sø.
Naar dig jeg kunde frelse kun fra Dødens Skræk,
Min stakkels Gut! — mere bitter fast end Døden selv.

Barnet.

Hvor er min Broder, Bedstefår? De bragte ham
Til Dammen hist. Hvad gør de med ham?

Ebbo

(Triner frem i høftig Sindsbevægelse med Barnet).

Drukned ham,

Som nyfødt Hund; — men heldigvis kom Ebbo til.

Den Lille strakte Haanden mod min Hellebard,

Som, senkt i Vandet, vogted ham for Undergang.

Han greb om Spæret. Thor see! Tak! jeg redded ham.

Der har du ham tilbage!

(De Smaae omfavne hinanden).

Ebbo.

Jeg forbandet har

Uoverlagte Raad! — Den stolte Hiernes Drom

Tit klinger smukt, og Ordet slaaer ei Ordet ned;

Men Barnets Blif i Aaen, og den Sindighed,

Hvormed din Skæbne, Gubbe, du imøde gaaer,

Slaaer min spidsfindige Tanke, som en Træl, i Stov.

Ved Odin! Skrig og Zaarer havde øgget mig;

Med Barnets Blif bag Lilierne — Lysalser lig,

Der Ebbos Gre redded, ei sit eget Liv, —

Kuldkastet har mit Forsæt! — Nei, ved Asathor —

Born, Oldinge skal ei myrdes! Der er Siæl i dem!

Den visner ei som Blomsten, raadner ei som Frugt.
 Frei være lovet! Ildebranden fik ei Magt;
 Den første Gniſt udlukte selv Mordbraenderen.

Oldingen.

O Ebbo! see nu kiender jeg vor Helt igien;
 Thi tapper varst du altid; dog om Kraftens Spær
 Du vikled grøn Hoimodighedens Egegreen.

(Gaaer med Bornene).

Snio og Gambaruk komme, fulgt af Goderne.

Snio.

Skumle Niding! som har øgget op mit Folk til Ræsenhed.

Gambaruk.

Morder, som vil Barnet døebe! kiender du en Moders Oval?

Snio.

Ikke langt fra Oldingsvintren Snio her, din Konning, staaer;
 Vilst du ikke, med de Andre, stode ham i Dammen ned?

Gambaruk.

Hvis du havde flere Brodre, laa mig een ved Moderbryft,
 Sædt, med Smiil paa Alfelæben, — vilde du ei drukne ham?

Snio.

Jeg udstøder af mit Folk dig! Skynd dig i Landflygtighed,

Staa, som Gubbe, seent i Drøgen, uden Stav og uden Ven!
 Brider du da dine Hænder, raaber du til Asathor, —
 Gid et muddret Kær du finde, hvori du kan styrte dig!
 (Gaaer).

G a m b a r u k.

Tidlig misted jeg min ene, min hugprude, bedste Son;
 Aki drog til fierne Niger, og jeg saae ham aldrig meer.
 Lever han endnu, da folge Moderens Belsignelser
 Heltens Idræt! Dug ham Odin? — Ofte har mit Die da
 Ham begrædt alt — skal begræde ham, mens dette Hierte slæer.
 Nu jeg misted her den Anden; — ha men ei ved bratte Død,
 Ikke selv ved usle Sygdom, men ved skumle Nidingsværk.
 Sorgen svækker mine Kraester; men saamegen Kraft jeg har
 Dog endnu, at, Ulyksalige! høit jeg kan forbande dig.
 (Gaaer).

C h o r e t.

O Vee!

Hun gik bort, og i Harm sin Son
 Wildt hun forbanded. Hun hørte ham ei
 Til dit Forsvar tale. Forfærdelsen
 Slog ham med Stumhed; Læben den bandt.

Taus, som en Steen paa Heden, i Sand,
 Staer han nu der, uden Rune.
 Tyder med Ord ei, hvad han skuler
 Kold i sin Barm.

Med dødt Blik, som et Liig bleg,
 Sandseslös og med Uffinds Ro,
 Gnaver han Læben, og borer
 Dybt i Græsset sit Spær.

E b b o.

Staa der! Jeg bruger dig meer ei.

Choret.

Nu bevæger igien Lyd
 Blodløse Mund; Mat-
 Pustene lig, paa,
 Tærskelens Steen; naar
 Gravhvælvingenaabnes.

E b b o.

Har I hørt — ? min Moder forbanded mig.

Choret.

Uoverlagt var Dronningens Ord; thi
 Dybt fortrudt i din Sicel var

Grumme Beslutning alt. Din Hærflø^t
 Stiller Oprør trindt, og forhindrer
 Oldingsbrabet og Barndrab.

E b b o.

I har kiendt mig før; — var jeg slet Son?
 Var slet Broder og Ven jeg?

Choret.

I Kampen steds du Staldbroder tro
 Var for din Landsmand; hævned, forsvarde ham
 Kæk; gierne dit Spyd laante din Ven du,
 Maar hans eget brast; og din Ganger
 Stod beredt, for den Faldne.

E b b o.

Og i Fred — hvad domte man om mig?

Choret.

Uden Pral sadst du i Kongshal,
 Blid, lytted til Skialdsqvad,
 Drak Helten Minni, Kongens Hæder.
 Misundelig ei,
 Andres Bedrift
 Rosste du tit.

E b b o.

Har for mit Folk jeg
Kæmpet som Helt?

Choret.

Du har Seir bragt, hvor dit Sværd faldt.
Paa din Hjelm sad Døden, en vild Grif,
Med kraftige Kloer, krumthyæsede Næb
Og forfærdeligt Die. Din Gangers
Hyrinßen var kiendt overalt; og din Stang,
Naar langtborte den raged
Over din Floks, giod Rødsel i Sakers og
Frisers Blod. Dig elsked
Thor. Paa sin Karm fro kierte han dig,
Hvor din Arm slog Fiendernes Mod.

E b b o.

Men nu rufter i Balg Sværdet!
Og mit Spyd, boret i Græstorb,
Rykker aldrig min Arm atter til Strid.
Ikke nu meer glædes mit Blik, ved
Regnbuen at see, naar Skyens
Brogede Tomfri og Heimdal

M̄d sit Guldhorn raaber til Kamp Thor.

Nu bleg, som en Dod, med blottet Tinding,
 Odin lig, da paa Bønkehalmen
 Panden han mærked blodig med Geirsod,
 Stiger jeg taus paa Lundens Blodsteen,
 Lader i Græsset røde Blomster
 Flyde mit Ynglingeblod. Åk ingen
 Kømfru græder ved Ebbos Nedlag,
 Thi hans Moder forbanded ham!

(Han vil gaae).

Butle kommer.

Gak ei til Selvmordsdoden, du vort Fremtids Haab !
 En bedre Skæbne venter dig. Venilerne
 I tvende Hære dele sig; den ene Flok
 Forlanger Oldings-Barnedrabet; medens hin
 Adlyder Snios øengstligfeige Skaansomhed.
 Saa stil dig fremst i Spidsen for den vrede Flok,
 Og hævn, som sig en Kæmpe bør, Forsmædelsen !

E b b o.

Ta, Butle! ja jeg iler til en ørlig Hævn.

(Gaaer med Butle).

Choret.

Paa letsindige Fugls Biis,
 Fanges Lærken i Mark let,
 Maar det nærende Kornfro
 Kun i Fællen man kaster. Men,
 Med Forstandsbrug, Mennesket fåk
 En udødelig Siel, Alsfader, af dig!
 Som kan skielne Bedrift. I Hlidskialf
 Lønner du god Gierning, og straffer
 Ondskab i Nastrond.

Send ham en Lysalf!
 At han i Harm Ildgierningsmand
 Vorder ei grum, til sit Lands Tab.

Ingen styggere Daad jeg veed,
 End Forræderi mod mit Folk
 Og min Konning at øve. Lad
 Utæknemmeligt Fædreneland
 Lønne min Daad tit med Foragt,
 Spotte min ørlige Stræben! I Gimle

Lønner Alfader god Gierning og straffer
Ondskab i Nastrond.

Hvi af alle foragtes dybt
Aſa-Loke? Fordi han med feigt
Hierte vakked, som Sivror;
Ingen Tothun, heller ei Gud.
Erligt Fiendskab agter jeg meer,
End en falso Ven, end en Trolos.
Derfor evig, med Skam, Ry
Brændemærke den Nidings Navn,
Som sit Folk og sin Høvding
Svigter i Nodstid!

Men guddommelig Troſkab dybt
Rører min Siæl, selv mod en Ond viist.
Derfor smelter mit Sind Sigyn,
Lokes Viv, der med Solvſkaal
Stander i ødeste Biergkloft,
Hvor ham til Steen Hug-
Ormene bandt,

Hvis forgiftige Draaber hans Blks
Lumfke Skotten revse. —

Lykkelig hun hisset i Fænsal
Var, mellem Frigs Disar; men helst
Deler sin Mands Oval hun tro;
Glemmer sin Eensomheds Nød; hører med Taalmod
Den Forbittredes Skrig; lont
Med den Bished, at sin Huusbonds
Nød, Kærligt hun deler.

S n i o.

Jeg kommer og tilstaaer, ørværdige Gubbeslok,
At mod en hæftig Ungersvend jeg var for stroeng,
Som værner med sin Arm, sit sidste Hierteblod,
I Kampen, for den Arne, der udstøder ham.

(Gambaruk bringer Ebbo bevæbnnet).

G a m b a r u k.

Ei Valhals Endre agte paa de Jordiske
Forbitrelse; naar, som en giftig Feber, den
Os Liv og Sundhed truer. Let henveires da
Et daarligt Ord, der, som en Myg i Astenlund,

Blot, ved at stikke førstegang, har tabt sin Braad.
 Nu Ebbo Hielmens hestehalede blanke Ram
 Heit over Skulden løfter. Snart hans runde Skold
 Fremdæmre vil af Helterækken, i Slagningen,
 Som fulde Maane, giennem fortblaas Nattesky.

E b b o.

Et Offer kræver Guderne; men ei af Børn,
 Og ei af Gubber, Konge! Der i feiled jeg.
 Det var af Mænd, der kunde kaste Tærning selv,
 Med stærken Haand, om Livets Vinding, Livets Tab.
 Thi skumle Hel, med blegblaas Læber, raser end
 Paa Heden, hvor hun sidder mellem Tidsterne.
 Hun bort maa jages! Men det kan kun Asathor.
 Han vil et Offer. Nu saa lad os offre da!
 Her gislder det ei meer, med hielpsom Broderhaand,
 At gaae mod fremmed Fiende. Rundtomkring vi twang
 Naboenne til Lydighed; og Hungersned
 I Nabolandet hersker, som i Danmarks Egn.
 Saa maa nu Danske væbne sig mod Danskes Bryst.
 Et Monster tage vi af Kubens flittige Vi,
 Som, naar der er for mange, hvæsser skarpen Braad

Mod Sægt og Venner; alle dog een Moders Barn.
 Det gamle Danmark vor Bidronning vorde skal.
 Hun føre da til Drafningen paa Heden os!
 Den Sværm som seirer, bringer i Kuben etter hun.
 Men stort maa Faldet være; thi en Styrtning kun
 Af Helteblodet, vorde vil den Føraarsregn,
 Hvis friske Byge livner Tjyllands visne Græs.

(Han knæler).

Saa tag da Moder fra din Son Forbandelsen,
 Og giv ham din Belsignelse! Dog ønsker jeg
 Med den ei mod mit Nederlag at skærme mig;
 Thi gierne gaaer jeg selv til Odins Valaskialf,
 Naar kun en talrig Flok jeg bringer Asathor,
 Med Klovet Hjelm og Grens Arr iaabne Bryst.

G a m b a r u k

(Lægger sin Haand paa hans Hoved).

O Son! jeg min Belsignelse gierne skænker dig,
 Mens Himlen selv velsigner os; thi saligt nu
 Bedækkes Solen, som i lang Tid brændte gold,

Af dunkle Skyer, og endelig hiemsøger os
 Den kære Regn, som vi forgivæves vented længst.
 (Det regner og lyner langt borte).

Choret.

Njord, du Vanernes skionne Gud!
 Som behersker den flygtige Sky,
 Ymers Hjerne, der drommer endnu,
 Gioglebilleder, hisset i Dunstikreds; —
 Frugtbarheds og Kærligheds As,
 Freiers Fader, og Freias!
 Ei du forlodst dine Born i Stov,
 Kommer igien med dine Skygger;
 Skænker Maanen de fortblaae
 Sølvertakfede Vierge; men Solen
 Virker du røde violgronne
 Tæpper af Vanddamp,
 Til sit Morgen- og Aftenspil.
 Herlig er, klar, Freias Luft;
 Men i Midsommers Tid,
 Naar fra Mosernes Dynd
 Dværgene dampe qvælende Dunst,

Border den lysblaas Hvælving graa;
 Fylder Summerhed lustige Hav.
 Men nu dækker du alt, med dit Vandtag.
 Afmægtig torner Solens Piil,
 Mod dit Blyffjold.
 Hør, hvor den drypper paa Bladene ned,
 Den qvægende Regn!
 See, hvor de glindse, med Glæders Glands
 I taknemlige Blik,
 De stigende Straae!
 Lettere svulmer min Barm
 I det kistige Bad,
 End i Hal, ved det skummende Bæger.

Hør Nukathor
 I den dundrende Sky!
 Eer I Buksen hist?
 Tangnioster, Tangrisner,
 Med de flammende Skoeg,
 Med de lynende Blik.
 Saae I ham hugge med Miølnir nu?

Jeg Hamren saae,
 Tern = svovelblaa !
 Medens Niord hensuser kiel under Sky,
 Paa sin Blæst = Hest ;
 Og hans Hielmbusf
 Nedskyller styrkende Kraft
 Over Skoven !

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lyn-
 ilden vedbliver en tidlang. Endelig holder det inde; og
 en stien Regnbue bliver tilsynে paa Himlen. Kongen kom-
 mer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham).

Herolden.

En Lykke, Herre Konge, kommer enkelt ei!
 Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
 Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
 Som lang Tids Terke sonderbrod; og Guderne
 Besuge Jorden atter, med Velsignelser.
 Nu smiler ogsaa Haabet fra en anden Kant:
 En Række Bogne, rigt belæsset med Korn og Meel,
 Hensniger sig ad Veien, dog alt Byen nær;
 Og fede Ørne, stonnende, med stærke Horn

Hendrage dem; mens Morgenfolens muntre Glæds
 Tilbagestraaler fra de morkebrune Skind.
 En Skare Ryttere, væbenklædt, ledfager dem;
 Mens Trællene, med lange Stave, ved Siden gaae
 Og drive dovent hornet Øvæg ad Beien frem.
 Men Høvdingen, med Ørnevinger paa blanken Hjelm,
 Forlanger strax at stedes for dig, ødle Drot!
 Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
 Thi al den skionne Forraad bringer han vort Land.
 Alt hæve Trælle Dæksterne paa lukte Vogn,
 Og fylde med Træskovle hurtigt Poserne,
 Som Sult udstrækker skælvende, med mager Haand.
 Nu lønnes Bognens stærke Drager gruunt med Dod;
 Thi mangen Øre bløder alt for Ørens Hug;
 Og mangen Moder bører glad, i reenligt Trug
 Paa Hovedet, Kiodstykker hiem, til Hyttens Tav.

A k i kommer.

Hil Danterkongen! Hil den ødle Gambaruk!

I kiende vel den Høvding ei, som for Jer staær?

S n i o.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.

Gam baruk.

Gem Aar gør Moderen ei sit Barn ufiendeligt!
(Hun omfavner ham).

Aki.

Gem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Mand;
Men intet dig berøvet af din Dannished.

Hvo er den unge Kœmpe der, med Hestehaar
I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
Jeg kiende skal de Dine; skjondt vel Kroppens Baert
Og stærken Skulderbredde gør ham ubekjent.
Isald jeg ikke feiler, saae for nogle Aar
Just Ebbos Dine saadan ud; med ørlig Trods
De lynte stærkt fra Brystet, da jeg favnte ham.

Ebbo.

Ta, Broder! Granen nu er vopet høit nok, til
At styrtes i den Afgrund, som den kneiste ved.

Aki.

Kun Toppen gynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.

Ebbo.

Min Broder, Tiden mange Ting forandret har,
Men Altig ei til Fordeel. Ebbo elffer dig,

Men ønskte dog, at ei du kommen var idag.

Hvi blevst du ikke til imorgen? Hiertet ei

Idag maa sole Kærlighed for Broderen.

Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

A f i.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see en Grav.

En Grav seer eens ud, overalt; og overalt

Er man den Dode ligefjern og ligener.

Jeg bringer Glæde! Nygtet om mit Fædrelands

Ulykkelige Skæbne, traf mit Dre fiernt.

Ha langsomt kunde jeg med Mæringsmidlerne

Kun nærme mig; og skiondt i Mængde Folket bragt,

De hielpe blot for Djeblikket. Tænkes maa

Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,

Det første som det sidste. Grumt det første var;

Bel at du strax fortrod det! Din Beslutning nu,

At Danske vende Sværdet skal mod Danskes Bryst,

Og falde selv som Helt, paa Dynger Brødreliug —

Er tappert og dig værdigt; og det synes fast,

Som denne Nodhielp bodes af Nødvendighed,

Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Kysteland

Er skjont; men der er skionne Lande, fleer paa Jord;
 Og nægtes kan det ei, at Asa Freir og Niord
 Tit sørge meer for rigen Høst i sydlig Dal,
 End paa de jydske Heder, Norges Kampefield.
 Saa folger Alle mig, som her for mange var,
 Til hine Dale! Rigeligt i Overslod
 Der venter Eder gylden Hvede, saftig Frugt.
 Og mægtig puster Øren i det høie Græs.
 Thor folger os, langt mere sterk end Juppiter.
 Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
 Er from, usynlig, blid, og ingen Krigergud.
 Og intet tabes, ved at miste klæbrigts Øl
 Og Miødens sode Mundgodt af den flittige Vi.
 Til Giengield vorer i tunge Druer modne Bær;
 Og Vinen, som i Valhal Ódin ene faaer,
 Forlyster hist hver Kæmpe. Seiret vindes let.
 Alt vore Fædres raske Flok i fordums Tid
 Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær
 For Romerlist, saa hævne vi dem siungende.
 Et Rige stiftte lader os i velske Land,

Hvor evig Vaaren blomſtrer. Mailand nævner det!
 Og kom vi selv ei did, kun vore Børneborn —
 Ha — Beien er dog ſkion at drage; langſ ad Rhin
 Og langſ ad Donaus Blomſterbredder. Som en Bolt
 Af Sne, der liden førſt fra Bierget triller ned,
 Men altid ſtorre vorer, til den ſelv, et Bierg,
 Som Fieldſtrid ſtyrter og bedækker Land og By;
 Saa vølte vi, og ſtyrte ned fra Alperne
 Paa velske Nidinger!

E b o

(Griber hans Haand):

Som et ringe Kildevæld,
 Der ſvulmer førſt til Bæk til Aa, indtil det ſtolt,
 Som Flod opſvulmet, overskyller Markerne!

Gambaruk (Knæler).

O Freia! ſom blandt Aſer og Aſyniar
 Beveger Hiertet ſtærkeſt, med din Tryllemagt,
 Nu førſt forſtaer dit natlige Besog, min Siel;
 Da du, med langt Haar over ſmekke Beltested,

Med broget Ham af Fuglefjær om hvalte Bryst,
Stod for mit Leie, lærte mig de vise Raad.

A k i.

Saa lader os ei tove! Haardt er vel det Bud
For trofast Syde, der i fem Aar borte var
Fra elsket Halvo, strax i samme Dieblik,
Som han betraadte Tørsklen at forlade den.
Men Tiden er ei nu til dvoelende Glædesfest.
Med rige Gilder sommer det sig os ei her,
At ødse bort, hvad hungrig Landsmand træger til.
Strax maa vi springe, som i Havsnød, over Bord,
Og friste Livet i vilden So, med sterken Arm.
Jeg har alt kundgiort, ædle Drot, paa Beien hid
Mit Forstag dine Skarer, som i Dalene
Til Broderkamp sig væbned. Med det halve Folk
Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder folger os?

G a m b a r u k.

Ta Freias muntre Sendebud! jeg folger dig,
Og Mailands Marker bære skal vor Bautasteen.

S n i o.

O mine Venner! tungt det for en Fader er

At skilles vel fra haabefulde Sonner; men
 Meer for en Drot, at see den bedste Halvedeel
 Af Landets Born udvandre til en fremmed Egn.
 Dog byder stæng Nødvendighed. Ei heller bør
 Den Elde med forsiktig Frygt henstille sig,
 Imellem Ungersvendens Haab og Manddomsmaal.
 Saa glemmer ikke Danmark kun paa fierne Tog!
 Udbreder Nordens Hæder! Og som Aserne
 Fra Østen gik med Herreskiold til Kolde Nord,
 Heniler, med den Kraft, som Norden skænkte Jer,
 Til Syd! Udbreder Guders gamle Bølde der.
 Rier for hver trofast Sjæl er Arnen! Øste dog
 Maaske Aafurs Born udbrede sig paa viden Jord;
 At Mængden ei til sidst sin egen Bodel blier.
 forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
 Er, at J altfor snart maaskee fra Hjemmet skilt,
 Afvænner Læben fra den kiere Barndomslyd.
 Beholder, med danske Hierter i det tappre Bryst,
 Den danske Tunge lang Tid end i ørlig Mund.
 Jeg seer en Skare Skialde, der med Harperne

Staaer mellem Eders Landser: Lad dem siunge tit
For Eders Born, om det forladte Fædreland!

A f i

(med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, o Konning,
Iler jeg nu, bag sierne Viergaas!
Det mig vinker med Solglands;
Hvor den flotende Mattergal
Sit forelskede Hvad tit
Sang, for Dalenes Hyrder.
Hvor det graahvide Marmor,
I Laurbærrets Ly, skient
Stander; beboet fordum
Af Oldtids Helt, men nu fast
Faldefærdigt, bedeckt af Grønsvoer.

S n i o.

Der brat seire du vil! Nædsel
Uringe det Folk, som sin Mark grum
Gjærded med Fædrenes Been.

Choret.

Issen jeg smykker
 Med Laurens Blad. Med
 Kaaben af Purpur
 Pryde mig skal Sydboen, min Træl,
 Mig sin Drot! siunge mig Drapa!

Snio.

Men aldrig i Velsmagt glemmer du
 Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Egg
 Hoiere kneiser end Laurens Busk;
 Og din Bøg ei findes bag Alpen,
 Kæmpers og Beilers quægende Ly.
 Heller ei hvindssker til Kamp mig en Hest,
 Som den jydske; flagrer til Jagt en Falk,
 Som min Høg; piler en Hund
 Stærk, som min trofaste Gule.

Snio.

Ofte mindes du vil den Skov,

Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
Steeg, fra Fædrenehytten.

Choret.

Rask dog Farvel, uden Sorg, uden svækende
Beemod, siger jeg Danmark.
Thi yndige Kvinder folge min Flok,
Langbarder med langt Guldhaar. I Gry
Navn de mig gav; folge til Seir.
Hjist mig; skiente mig Born, Mødrenes Lige.
Og naar seent engang
Slegter i hundrede Led mig folge;
Skal Dannernavnet og guult Haar,
Hjist bag Alpen i Mailand,
Bidne, for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Snio.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frei,
Til Bedrift, I kække Langbarder!

